

<https://coptic-treasures.com/>

**ELEMENTA
LINGUAE AEGYPTIACAE
VULGO COPTICAE**

QUAE AUDITORIBUS SUIS IN PATRIO ATHENAEO PISANO

TRADEBAT

HIPPOLYTUS ROSELLINIUS

**LINGUARUM ORIENTALIUM, VETERIS HISTORIAE
ET ARCHAEOLOGIAE PROFESSOR.**

ROMAE 1837.

EX TYPOGRAPHIA COLLEGII URBANI

Sumptibus Francisci Archini.

ALOISIO LAMBRUSCHINIO

CARDINALI TITULO S. CALLISTI

S. R. E. BIBLIOTHECARIO

**A GREGORIO XVI. P. M. NEGOTIIS PUBLICIS PRAEFECTO
STUDIORUM PER DITIONEM PONTIFICIAM
UNIVERSAM CURATORI SUMMO etc.**

FRANCISCUS ARCHINIUS

NEGOTIATOR LIBRARIUS

Cum non sine Dei O. M. consilio evenerit, Aegyptiacas litteras hac potissimum aetate e tenebris, in quibus tot secula ignoratae delituerant, in lucem prodiisse, quando id scilicet sanctissimae Religionis intererat, tum eidem Providentissimo Numini curae profecto fuit, virorum sapientia, dignitate,

*

IV

auctoritateque praestantissimorum tutelae novam disciplinam commendare. Etenim quum nulla doctorum animis antecepta hujusce scientiae inesset informatio, sine qua nec existimari, nec quaeri, nec intelligi Aegyptiorum monumenta possunt: quippe auctores, qui superioribus aetatibus aliquid de hujusmodi antiquitatibus protulerant, ita erant comparati, ut eas praesenti hac luce donandas ne suspicari quidem potuerint; aliqui fuerunt inter nos (quod TU PRINCEPS EMINENTISSIME minime ignoras) et apud exteros qui cum investigationem viderent per se difficilem esse, veterique opinioni adversantem, studia ipsa coeperunt inimice insectari. Bella hujus generis animi tui constantiam nequaquam fregerunt, eo namque est veritatis amore animus tuus praeditus, ut, si aliqua perobscura quaestio inciderit, hominum ingenia non deterreri aut obtundi, verum excitari acuique, ad id quod verum sit assequendum, oportere, semper censueris. Quare iis, qui ad hanc disciplinam excolendam vires contulerant, animos addidisti, fovisti labores, subsidia parasti (1), ut tuo quoque patrocinio optimarum artium, quod universi in hac alma Urbe fatentur esse maximum, debeatur, doctioribus per Italiam, et extra non ad opinionem amplius, sed ad veritatem plane persuasum nunc id esse, naturam scripturae hieroglyphicae talem probari, qualis ab Equite Champollionio monstrata fuerit. Vicit ergo sapientia tua, qua vel in ipso aestu illius acerrimae contentionis intelligebas fore, ut *opinionum commenta deleret dies*, rem probe dijudicatam *confirmaret*. Haec me hortata sunt, ut TIBI PRINCEPS

(1) Maximam *Aegypti Descriptionem* regis sumptibus Parisiis adornatam sexdecim tabularum, quae splendissime delineatae sunt, voluminibus comprehensam: decem praeterea volumina in fol. enarrationes exhibentia atque commentarios regiae Academiae in eas tabulas, Opus merito in re bibliographica *alterum miraculum Orbis* appellandum, Bibl. Vaticanae dono dedit studiosorum commoditati prospiciens.

V

EMINENTISSIME, nuncuparem libellum quem typis edendum curavi, quique *elementa* complectitur *linguae Aegyptiacae* vulgo Copticae, cujus reliquiae in translatione Thebana praesertim et Memphitica Canoniorum LL. V. et N. Testamenti supersunt. Hae namque cum indolem sermonis vetustissimi illius populi testantur, tum viam ad Aegyptiaca monumenta intelligenda parant, conferuntque ad eorundem interpretationem quammaxime. Eoque tuis magis auspiciis in lucem emittenda erat grammatica Aegyptiaca, quod multa in ea nova methodo tractata inveniuntur, quae cum a viris navis ingeniose notata fuerint, dilucideque exposita, studiis, quibus Tu praees, amplificandis in hac sacra Ditione apprime utilem fore autumant eruditi viri quamplurimi.

Benigne igitur quod offero admittas, precor; et me tenuem hominem, sed **TIBI PRINCEPS EMINENTISSIME**, addictissimum in clientelam suscipe.

<https://coptic-treasures.com/>

ALOISIUS MARIA UNGARELLIUS

SODALIS BARNABITES BONONIENSIS

LECTORI SALUTEM.

Equidem, vel in hac novae disciplinae luce, qua veterum Aegyptiorum lingua, instituta, mores, historia, monumentis diligenti obstinatoque labore vestigatis, maximo scientiarum pene omnium incremento, perfunduntur, non desunt quibus copticae linguae studium supervacaneum ideo videatur esse quod eam degenerem linguam e graeci arabicque idiomatum colluvie ortam traducant, dedignentur propterea eandem *aegyptiacae* nomine designare. Quumque ex his nonnulli orientales litteras maximi faciant, in iisque colendis adeo sedulam impendant operam ut praeclaros laborum suorum fructus proferant in dies, hanc porro linguam ne uno benigno quidem intuitu dignam hactenus existimarunt. Id ego saepe mecum ipse considerans, neque semel cum viris doctis, familiaribus sermonibus, commemorans, deprehendi, anteceptam opinionem de *interitu linguae aegyptiacae* partim, partim vero minus congruam rationem qua hujusce idiomatis reliquias in grammaticis institutionibus pertractatas viderent, pravo eorundem judicio praebuisse causas, ita quidem ut, si a primo, tanquam a re incerta, assensionem cohibuisse praestabat utique, veniam aliquam repetitae querelae ex altero capite mereri videantur. Pauci enimvero spartam hanc adornarunt; qui autem ejusdem linguae ingenium probe noverint, vetustatem aestimaverint praeceptionesque ad ipsius naturam conformatas tradiderint paucissimi extiterunt ne dicam prorsus nullus. Cum enim *primarias copticas radices* monosyllabas omnes ad unam suspicatus esset antea nemo: omnes fere latuerit nexus quo nomina verbis, articuli et pronomina iisdem radicibus, ac illa vicissim continentur, derivationis et compositionis lege constanter servata, mirum esse non debet si regulis haec adstringi hactenus non potuerunt;

VIII

natura namque rei ignorata , perturbari sequitur quidquid de ea traditur. Quis porro grammaticorum sedulo animadvertit monuitque diligenter graecas voces quibus palam est latius copticos libros scaterere , non ita quidem civitate donatas ut quae iisdem respondent coptica vocabula semper exulare sint coacta? id equidem saepius docet idca graece expressa paulloque post , atque adeo una eademque *pericope* , rursus aegyptiace prolata , ut , iis exceptis , quae Christianos ritus attingunt , consuetudo magis ex quadam assentatione profecta exterarum vocum usum quam inopia proprii sermonis videatur induxisse. Haec huiusmodi sunt quae commixtioni aliorum idiomatum cum coptico sermone oppido repugnent. Neque facile cuivis persuaderi continget , locum fuisse aut idoneum tempus arabicae linguae corrumpendi aegyptiorum sermonem adhuc superstitem tunc in MSS. Codicibus , quum ex his plures Arabum dominationem praeverterint antiquitate. Nonne Sacrorum librorum versiones aetatem illam manifeste redolent qua res christiana per Aegyptum maxime florent intra alterum nempe seculum et quartum? De quo vero , si alia deessent , collatio cum septuaginta Interpp. Translatione instituta testimonium diceret amplissimum , quum vetustiores atque adeo puriores istius lectiones conspicuae sint in coptica versione ; id quomodo ad graecum textum restituendum quantumque conducat sacrae critices cultores viderint. Sed quorsum haec , quum argumenta , quae superstitem haud minima ex parte in copticis libris antiquissimam aegyptiorum linguam evincunt , ita in eruditorum oculos incurrant ut non relinquunt ambigendi locum? Aperta namque illis est admiranda consensio nominum (1) , verborum ,

(1) *Coptica nomina usitatiora hieroglyphicis expressa , pro varia scribendi ratione , signis nempe pronunciationis indicibus , vel signis rem ipsam pingentibus , aut symbolice exhibentibus , animadvertere licet in aegyptiacis monumentis : quorum nominum accurata prolatio parum aut nihil discrepet a coptica forma. Exempli loco sint sol , luna , digitus ; duo priora cum , e receptis probatisque hieroglyphicos characteres legendi regulis , efferenda sint ϩϩ , 002 re , ooh , sub hac eadem forma ubique copticorum codicum deprehenduntur. At ne anceps haereas num recte hieroglyphica illa signa legeris , solis figuram et lunae cor-*

IX

nec non aliarum orationis partium quae prout in codicibus obvia sunt , sic hieroglyphica in scriptura exprimuntur ; et hanc fortuitam non esse tum ejusdem frequentia , tum orationis series , quacum imagines pictae vel sculptae conspirant , jamdudum suaserunt illis praesertim qui Monumentorum in Aegypto adhuc superstitem Explanationes studio et labore Auctoris hujusce grammaticae elucubratis sedulo pervoluntarunt. Itaque si nomina quaedam a pristina forma aliquantisper deflexa , aliaque longo seculorum lapsu obsolescentia , ipsa praesertim hieroglyphice scribendi ratione obsistente ne lingua in aliam abiret , ex quo nonnihil discriminis postea inter sacram vulgaremque dialectum par est intercessisse , si haec , inquam , prudenter judicaverimus , eandem esse utrobique linguam ab omni fit dubitatione remotum (1) ; atque jure quidem illam sibi *aegyptiae* nomen vindicare concedent omnes. Id si ex dictis non facile consequi morosis fortasse videretur , ad etymon illos pervagati apud nos nominis *coptos* provocarem , quid enim aliud est *coptos* quam *aegyptius* ?

nua adpicta invenies iisdem nominibus. Si quis inquirat quare hieroglyphica scriptura humani digiti schemate τὴν μυριάδα repraesentet , copticum lexicon docebit tantam nunc esse similitudinem inter formam vocis ΤΡ& ἡ μύριας , et ΤΡ& digitus quanta fuit olim.

(1) *Ad rem meam Millin scribebat : " la langue copte conserve encore dans son système grammatical plusieurs traits de la physionomie propre à un idiome qui s'est long-temps écrit en caractères hiéroglyphiques. "* Magasin encyclopédique 1808. vol. 4. pag. 255. seq. *Idem affirmabat Stephanus Quatremère Recherches critiques et historiques sur la langue et la littérature de l'Égypte apud Silvestrum de Sacy Notice etc. Quamvis autem argumenta a Clariss. Schleiermacher De l'influence de l'écriture sur le langage pag. 39. seq. probare contendunt peculiarem indolem copticae linguae a hieroglyphica scriptura repetendam non esse , haec prorsus nihil adversus meam sententiam efficere arbitror , qui unum hoc propugnandum existimo , quae hieroglyphice scripta leguntur ita convenire cum natura coptici sermonis librorum qui in manibus nostris versantur , ut disparitas praecipua orthographiae sit et syntaxeos , linguae vero longe minor.*

X

sic enim vox *ghipt* vel *ghept* in arabum ore sonat aliquantisper corrupta (1).

Haec ita esse quum apertissime pateat, nervis omnibus contendendum videtur ut non modo ab interitu haec lingua vindicetur, sed ut illustriori loco habeatur, nostra hac aetate praesertim, quae superioribus non illa quidem philologiae studio major, verum etiam honoratior multo videri vult. Equidem novimus floruisse anteactis proxime seculis vel inter nostrates viros aliquos memoria dignos in quorum mentem cum, ne divinando quidem, venire non posset cui et quanto usui copticae linguae studium futurum erat, ut nunc est; ejusdem tamen proprietates, quoad licuit, persequuti sunt, regulasque communi utilitati digesserunt; Kircherum in iis commemoro qui omnium prior fortasse *Primitias linguae Copticae sive Aegyptiacae antiquae* edidit, et sub hoc titulo sin minus perfectam, adumbratam saltem protulit grammaticam. Huic quantum debeant aegyptiacae litterae apud justos rerum aestimatores *Scala magna* perpetuo testabitur. Sua quoque laus est Tukio copticae grammaticae ob exemplorum copiam praestantissimae Scriptori. Quid Woides et La Crozjus? id uterque praestitit quo nescio an quilibet alius pro ea tempestate melius fuisset praestiturus. In istorum laudis partem *Elementis* suis concinna brevitate elaboratis venit Didymus Taurinensis. Bene de copticis litteris meritus est quoque Bonjourius quamvis doctae ipsius lucubrationes nondum lucem aspexerint. Iablonskium, Ignatium Rossium, Zoegam cultoribus coptici sermonis apprime charos postremos appello; hi pro eorundem ingenio tantam linguam hanc luce donarunt quanta in illa subsidiorum inopia expectandum non erat. Et hi quidem ejusdem linguae cum vetustate tum dignitate permoti, quam in MSS. editisque codicibus tantummodo admirati essent, eximiam operam suam eidem navarunt. Verum quid nos facere decet quibus nunc monumenta ipsa manu veterum aegyptiorum conscripta subsidio veniunt, unde peculiarem lin-

(1) *Ea de re in iis libris plura sunt exposita quos Auctor noster de Monumentis Aegypti et Nubiae conscribit, vol. 2. partis primae pag. 296. et vol. 2. secundae partis pag. 76.*

XI

guae usum , verborum proprietatem aliaque multa ad grammaticam spectantia haurire valemus ? exempla istiusmodi prout lapidibus inscripta , certius nos quam quae chartis consignata fuerunt edocere possunt ; ab his aut traditae jam grammaticae leges firmantur , aut ratio nobis iudicandi suppeditatur de pristino loquendi usu , veterem proinde conferendi cum praesenti linguae conditione id quod ad huiusmodi litteraturae incrementum majoris est momenti quam exequi verbis possit. Quanta ex his superiores illi viri docti , quos commemoravi , penitus ignorarunt non culpa hominum sed aetatis ! quo magis illud verum esse deprenditur dictum :

οὐδ' ἄρα πως ἦν

ἐν πάντεσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι (1)

Nondum enim felix faustusque dies (faustissimi enimvero omnis non unius scientiarum generi extitit dies ille) illuxerat , qui praesentis seculi initio vices quodammodo nuperrimis eruditis rependit laborum atque inquisitionum , quae superiorum ingenia atque conatus tandem fefellerant , arcanum patefaciendo hieroglyphicae scripturae.

Cum igitur nova scientia ingenia exercere coepisset Clariss. prae ceteris Equitis Franc. Champollion (cujus interitum non sine moerore rerum aegyptiacarum cultores memorant) , is tunc , qui litteras copticas non modo perfectissime calleret , verum et ejusdem linguae naturam perverstigasset acutissime , novae lucis ope hanc e monosyllabis vocibus undique constare comperiit. Inventum suum latius exinde hieroglyphicae scripturae contulit , felicique admodum successu cetera excogitatae veteri formae respondere animadvertit. Neque enim id secus accidere poterat ; quum enim omnium primus copticam linguam , quae vulgo appellatur , sub , tot secula frustra tentatis , hieroglyphicis signis latere demonstrasset (2) , nova exinde copticae linguae naturae primigeniae confirmatio accessit. Innotuit ergo et qua de causa hactenus editae grammaticae a perfectione tantopere distarent , et quam imposterum viam esset insistendum ad absolu-

(1) *Iliad.* XXIII. 670. 674.

(2) *Précis du Système Hiérog. Cap. praesertim V.*

XII

tam aegyptiaci sermonis ideam tradendam assequendasque ejusdem regulas. Negotium hujusmodi pro sua in philologicis rebus solertia idem aggressus est Champoll.; non usque adeo tamen perfecit ut nova grammatica in lucem posset prodire; contendendum namque illi erat quo veram hieroglyphicorum naturam comprobaret, traditamque doctrinam adversus impugnatores defenderet. Res ita se habebant, quum *Monumentorum Aegypti et Nubiae* Enarrator praestantissimus, cujus jam tum praeclara laus in orientali litteratura emereret, insperato patefacti tunc mysterii, ut ita dicam, hieroglyphicae scripturae nuntium accepit. Mirum quo se animi impetu ad hanc litteraturam excolendam dederit, quaeve diligentia traditiones explanandas arripuerit quae in Aegypti monumentis extarent proditae. Quo factum est ut illum qui in hoc genere princeps Italiae fuerat (1) nemo deinde tota Europa anteire valuerit. Hic ut primum in Champollion amicitiam venit, accidit utrisque, quod ceteris doctioribus, ut nempe conjunctio animorum, studiorum similitudine maxime conciliata, quandam doctrinae communitatem inter eos pepererit. Ex hoc revera fonte se linguae aegyptiacae doctrinam hausisse Auctor non semel est professus, quam aliis quoque cupiens communicare haec *Elementa* juxta novam methodum auditorum suorum usui tenui exaravit libello, brevius sane quam Champoll. fecisset, verum perspicuitate commodius, nonnullis praeterea de suo adjectis (2). Cujusmodi libellus cum manu scriptus circumferri coepisset fuissetque ad me delatus, intellexi statim vulgatum hunc magno usui fore. Quocirca Auctorem per litteras conveni; ut in plurimorum utilitatem typis consignari haec *Elementa* pateretur rogavi. Minime gravate se id factum laturum

(1) *Vide* Il Sistema Geroglifico del Sig. Cav. Champollion il minore dichiarato ed esposto all' intelligenza di tutti dal Dottore Ippolito Rosellini etc. Pisa 1825. *Et* Di un Basso-Rilievo Egiziano della I. e R. Galleria di Firenze Illustrazione del Dott. Ippol. Rosellini P. Professore di Lingue Orientali nella I. e R. Università di Pisa. Firenze 1826.

(2) *Ipsi inter alia debetur tabula a fronte paginae 2 collocata schemata referens hieroglyphica et hieratica, unde sex e nuperis litteris mutuati sunt aegyptii.*

perhumaniter respondit ; quippe ad aliorum studia iuvanda magna voluntate ferri consueverit. Denuntiavit tamen , se ea conditione acquiescere , si editor , quisquis ille futurus esset , palam lectores commonefaceret grammaticam hanc Champollion maximam partem acceptam referri debere : conditionem accepi , fidem meam libero.

Hactenus de horum elementorum occasione et Auctore ; pauca nunc de ratione praesentis editionis. Atque in primis , quo latius eorundem usus pateret vel ultra montes , ea latinitate donavi. Exempla , quibus regulae et observationes fere singulae innituntur , ex auctoris praescripto , coacervavi e SS. Librorum V. et N. T. fragmentis editis thebaeae scilicet , memphiticae atque baschmuricae versionis. Non secus ac pronomibus et articulis pro unoquoque genere , numero atque personis apposita sunt exempla selecta ; in verbi personis singulis uniuscujusque temporis praestari similiter oportuerat , si per librorum copiam licuisset , eorum praesertim qui ad baschmuricam dialectum pertineant : pro opportunitate tamen nonnulla apposui ; alias fortasse , Deo bene iuvante , satis huic muneri pleniusque faciam (1). Nunquam porro neglexi singulis ut exemplis e copticis textibus singuli a fronte textus graeci responderent e LXX. Intt. unde Versio aegyptiaca profluit. Et quoniam ista cum Codice Alexandrino plerumque facit , hoc ideo usus sum ad cuius fidem capita atque versus indicarem. Subinde tamen , illo derelicto , me Codicem Vaticanum adisse in N. praesertim T. comperies , quando scilicet huic melius quam illi coptica versio concinit. Quandoquidem porro in tanta regularum brevitate cum perspicuitate conjuncta nonnulla deesse italico MS. videbantur , quae Auctor ipse docendo voce suppleverit , pauca ex his addita per me sunt (neque enim eadem conditio est legentium ac eorum qui e viva , ut ajunt , Doctoris voce erudiuntur) in quo quidem ego e grammaticis Woide et Tattam , nec non e Lexicis Amedei Peyron , (in quo quidem Auctor (2) plura praestitit linguae copticae studii incremen-

(1) *Publice denunciatum est , Londini editionem adornari totius V. Testamenti e MSS. Sahidicis atque Copticis. Id si verum est , et multa inde commoda sequentur , et hujus grammaticae editio prodibit absolutior.*

(2) *Lexicon linguae copt. Taurini 1835.*

XIV

to quam ceteri soleant Lexicographi ,) atque Tattam (1) aliquid profeci, calculoque suo Rosellinius probavit.

Quod unum de iis quae praefandi occasionem praebuerunt reliquum est, usus nempe atque utilitas compendiariae hujusce grammaticae, sic ego existimo, nullam aliam viam esse tenendam illis qui per Aegyptiacam Sacrae Scripturae versionem linguae hujus ingenium noscere instituunt, ut rationem exinde qua e graeco fonte divina eloquia in aegyptiacum sermonem manarunt probe valeant existimare, iudiciumque ferre de pristina conditione Alexandrini textus non in genere modo, verum et juxta varias quae in Aegypto recensiones obtinuerant, quarum quidem luculentissimi testes essent versiones, siquidem plures sint existimandae (2), quae pro dialectorum varietate varias nobis graeci textus lectiones sisterent. Notitia itaque hujusce linguae usque eo necessaria Sacrae Critices studioso erit, ut, quin haec fragmenta copticae versionis consulat, variarum graecarum lectionum justum delectum habere non possit. Experimentum in hoc genere optime cessit Friderico Münter (3) et Aug. A. Georgio (4) quorum specimina facile cuivis ostendunt quantum roboris in recto usu horum fragmentorum sit pro Catholicae Ecclesiae dogmatibus tuendis. Ex dictis denique constat, illos qui animum adjiciunt intelligendis explanandisque vetustissimis Aegyptiorum monumentis copticae grammaticae hujusmodi subsidio omnino carere non posse (5). Utere igitur, benevole lector, nostrosque in communem utilitatem libenti animo impensos labores aequi bonique fac. Vale.

(1) Lex. aegypt. lat. Oxonii 1835.

(2) *Num una eademque sit in tribus dialectis Translatio, an multiplex, nondum explorata mihi cognitum est.*

(3) Specimen Versionum Danielis copticarum. Romae 1786. cf. ibi pag. 15. not. (a).

(4) Fragmentum Evangelii S. Johannis graeco-copto-thebaicum saeculi IV. Romae 1789.

(5) *In horum gratiam grammaticae pars altera lucem, tempore, aspiciet, qua plana methodo Principia universalia de Aegyptiorum scriptura vulgo sacra, prout Copticae linguae plus minusve congruit tradentur.*

SERIES CAPITUM GRAMMATICAE.

Alphabetum Copticum	pag. 1
De litterarum divisione	2
CAP. I. Canones generales de radicibus	4
§. I. <i>De radicibus primariis</i>	5
§. II. <i>De radicibus secundariis</i>	6
§. III. <i>De radicibus compositis</i>	8
CAP. II. De nomine	10
§. I. <i>De nominum natura</i>	ib.
§. II. <i>De nominibus abstractis</i>	12
§. III. <i>De nominibus actionis</i>	13
§. IV. <i>De nominibus actionis locum innuentibus</i>	ib.
§. V. <i>De genere nominum</i>	14
§. VI. <i>De numero nominum</i>	15
§. VII. <i>De nominum declinatione</i>	16
CAP. III. De pronomine	18
§. I. <i>De pronomine simplici</i>	ib.
§. II. <i>De pronomine derivativo</i>	20
§. III. <i>De pronomine composito</i>	26
<i>Pronomina composita, pro primo casu</i>	ib.
<i>pro tertio casu</i>	30
<i>pro quarto casu</i>	32
<i>pro sexto casu</i>	33
§. IV. <i>De pronomine reciproco seu reflexo</i>	35
CAP. IV. De articulo	37
§. I. <i>De articulo enunciativo seu indefinitivo</i>	ib.
§. II. <i>De articulo determinante seu definitivo</i>	38
§. III. <i>De articulo demonstrativo</i>	40
<i>Articulus demonstrativus conjunctus</i>	ib.
<i>Articulus demonstrat. separatus</i>	41
§. IV. <i>De articulo possessivo</i>	43
<i>Articuli possessivi vagantes</i>	ib.
<i>Articuli possessivi orti ab articulis determinantibus</i>	44
<i>Articuli possessivi a demonstrativis orti</i>	51
CAP. V. De nomine adjectivo seu qualitatis	53
§. I. <i>De adjectivis e radicibus primariis</i>	54
§. II. <i>De adjectivis e radicibus derivativis</i>	55

XVI

§. III. <i>De adjectivis e radicibus compositis</i>	pag. 56
<i>a. Adjectiva intensioris significationis</i>	ib.
<i>β. Adjectiva privantia</i>	57
<i>γ. Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artium, agentium etc</i>	ib.
<i>δ. Adjectiva relativa seu patronymica</i>	58
§. IV. <i>De genere et numero nominum qualitatis</i>	59
CAP. VI. <i>De verbo</i>	60
§. I. <i>De verbo substantivo primario</i>	ib.
§. II. <i>De verbo substantivo secundario</i>	65
§. III. <i>De verbo substantivo composito seu auxiliari</i>	69
§. IV. <i>De modis verbi substantivi auxiliaris</i>	70
§. V. <i>De compositione temporum formae primariae affirmantis</i>	71
§. VI. <i>Tempora composita</i>	74
<i>a. Tempora modi indicativi</i>	ib.
<i>β. modi subjunctivi</i>	87
<i>γ. modi hypothetici</i>	89
<i>δ. a primariis minime derivata</i>	93
§. VII. <i>De forma negante verbi substantivi auxiliaris</i>	102
<i>Particula negans 1. ⲁⲛ</i>	ib.
2. ⲏ	103
3. ⲧⲁⲗ	104
4. ⲱⲧⲁ vel ⲱⲧⲁⲗ	105
5. ⲉⲁⲗⲏ	106
6. ⲏ ⲁⲛ	107
<i>Tempora formae negantii peculiaria</i>	110
§. VIII. <i>De forma transitiva seu efficiente verbi substantivi auxiliaris</i>	113
§. IX. <i>De forma passivo-impersonali verbi substantivi</i>	117
§. X. <i>De particulis verbi substantivi vicem gerentibus</i>	119
§. XI. <i>De imperativo, infinitivo et gerundio</i>	122
APPENDIX <i>De suffixis</i>	125

E L E M E N T A

LINGUAE AEGYPTIACAE VULGO COPTICAE.

ALPHABETUM COPTICUM.

<i>Figura</i>		<i>Nomen</i>	<i>Potestas</i>	<i>Numeri</i>
Α	α	Alpha	A	1.
Β	β	Bitā	B. V	2.
Γ	γ	Gamma	G	3.
Δ	δ	Dalda	D	4.
Ε	ε	Ei	E	5.
Σ	α	So	S	6.
Ζ	ζ	Zita	Z	7.
Η	η	Hita	É. I	8.
Θ	θ	Thita	Th	9.
Ι	ι	Iauda	I	10.
Κ	κ	Kappa	K	20.
Λ	λ	Lauda	L	30.
Μ	μ	Mi	M	40.
Ν	ν	Ni	N	50.
Ξ	ξ	Xi	X	60.
Ο	ο	O micron	O	70.
Π	π	Pi	P	80.
Ρ	ρ	Ro	R	100.
Σ	σ	Sima	S	200.
Τ	τ	Tau	T	300.
Υ	υ	Ypsilon	U	400.
Φ	φ	Phi	Ph	500.
Χ	χ	Chi	Ch	600.
Ω	ω	Omega	O	700.
Ϡ	Ϡ	Schéi	Sc	
Ϣ	Ϣ	Fei	F	
ϣ	ϣ	Chéi	Ch	
ϥ	ϥ	Hori	H	

ϣ. 90.

Χ	ⲭ	Giangia	G
Ϻ	ϻ	Ghima	K Ga
ϴ	ϵ	Dhei	Dh. Ti
Ψ	ϣ	Epsi	Ps

De Litterarum divisione.

1. Vocales sunt Ⲁ, Ⲅ, Ⲉ, Ⲋ, Ⲍ, Ⲑ, et ϣ eadem aliquando cum Ⲑϣ.
2. Consonae reliquae sunt omnes; quarum aliae densae sunt, aliae lenes. Densae: Ⲃ, Ⲅ, Ⲉ, Ⲋ, Ⲍ, Ⲑ, ϣ, ϥ, Ϧ, ϧ. Lenes: Ⲑ, Ⲍ, Ⲏ, ⲏ, ⲑ, ϣ, ϥ, ϧ (quatenus consona τϣ Ϧ comparata); ϣ, ϧ, Ϩ a graecis praeter necessitatem mutuati sunt aegyptii. Ⲁ nota est numeralis. Duplices sunt ϥ et ϣ ut apud graecos. ϥ denique nexus est ϣ cum aliqua vocali.
3. Quoniam vero aegyptii, praeter XXIV. graecorum litteras, aliis indigebant signis ad omnes eorum linguae sonos efferendos, idcirco ex vetusta scribendi methodo (1) alia adsciverunt, quae a hieroglyphicis per hieraticam formam detorta quomodo fuerint, tabula nostra ob oculos ponit.

Annotatio.

„ Exhibita harum sex litterarum ab origine figura, de earundem pronuntiandarum ratione aliquid subjungendum :

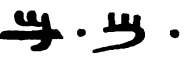

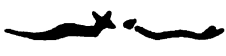

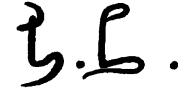

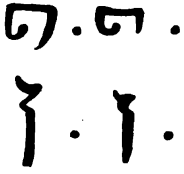

ϣ

„ Esse C fortius ad sibilum tenuis elatum constat; verum ita nonnunquam usu moderatur, ut ad ϣ videatur accedere. Quare nomen mensis noni aegyptiorum ΠⲀϣⲱⲛϢ, et ΠⲀϣⲱⲛ scribitur, sic in quibusdam vocibus a graeca lingua profectis litterae ϣ substituerunt ϣ, ex. gr. ⲀⲣϣⲏⲀⲛⲁⲣⲓⲧⲀ. Graeci vicissim aegyptiacis quandoque nominibus ab hac littera incipientibus suum ϣ praefecerunt; hinc quem regem deprehendimus apud Herodotum (II, 124.) appellatum ϣⲉⲱϣ, non alius profecto est quam qui aegyptiis ϣⲟⲣϣⲱ; id quod defectum argueret hujusmodi vehementioris soni in graeca lingua, nisi et apud Arabes eadem saepe permutatio, saltem in pronuntiando, usuveniret.

ϣ

„ A potestate litterae ϣ, ϣ proxime abest, uti ex eo liquet quod ad-

(1) Conferatur nota subjecta paginae 324. *Etymolog. Aegyptiac.* Ignatii Rossii

<i>Hieroglyphic.</i>	<i>Hieratic.</i>	<i>Coptic.</i>	
			<i>Schai</i>
			<i>Phai</i>
			<i>Chai</i>
			<i>Hori</i>
			
		
		

<https://coptic-treasures.com/>

„ ductnm nomen $\psi\omicron\tau\epsilon\upsilon\omega$ ab Eratosthene (apud Syncellum pag. 102.)
„ $\sigma\alpha\omega\phi\iota\varsigma$ exprimitur. Idem accidit nomini $\mu\acute{\epsilon}\mu\phi\iota\varsigma$ cum aegyptio $\alpha\alpha\delta\iota\tau$ -
„ $\pi\omicron\tau\epsilon\upsilon\iota$ apertissime conferendo. Illud porro discriminis est inter utram-
„ que litteram Φ , et ψ ; Φ et cum adspiratione et sine ea usurpari ,
„ ut patet in articulo $\Phi\delta\iota$ et $\pi\delta\iota$, nec non in proprio nomine $\pi\tau\delta\epsilon$
„ (Zoega Codd. Borg. p. 458.) cum $\phi\theta\alpha$ comparato, ψ vero nunquam
„ ex vi sua in quacumque dialecto vel compositione remittere , nisi
„ quando cum β permutanda sit.

Ϸ

„ Pro qua Thebanis est ϵ . Respondet κ et χ graecorum : ex gr. $\pi\iota$ -
„ $\delta\epsilon\lambda\psi\iota\pi\iota$ redduntur Καλασίριες (Herodot. II , 164.) sic fortasse $\delta\alpha$ -
„ $\rho\epsilon\delta\omega\tau\tau\epsilon$ contulerit quis cum $\chi\omicron\iota\omicron\gamma\rho\acute{\upsilon}\lambda\lambda\iota\omicron\varsigma$.

ϸ

„ Spiritum asperum , quem vocant , supplet. Id coptica nomina evin-
„ cunt e graeco non modo , verum et ab aliis linguis profecta. Ex gr.
„ $\epsilon\tau\epsilon\omega\pi\omicron\eta$ $\upsilon\sigma\omega\pi\omicron\varsigma$, $\epsilon\rho\delta\delta\delta\iota$ $\rho\alpha\beta\beta\iota$. Offendimus praeterea in vete-
„ re scribendi methodo $\epsilon\rho\omega\mu\eta$ *Roma* ; $\pi\epsilon\gamma\iota\lambda\epsilon\iota\pi\omicron\varsigma$ *Philippus* ,
„ $\epsilon\tau\rho\eta\varsigma$ *Hadrianus* , al.

Ϲ

„ Gutturali sono communius gaudet ; Graeci namque per κ et χ ean-
„ dem litteram efferre solent in nominibus propriis aegyptiorum. Ex gr.
„ Νίτωκρις (Herodot. II , 100.) est $\text{ΝΗΤ } \epsilon\rho\omicron$ *Minerva victrix* , inter-
„ prete Eratosthene (catal. num. XXII.) Ἀθηνᾶ νικηφόρος . Vicissim in-
„ terpres thebanus loci Act. 13 , 24. Κίς quod est a $\psi\iota\pi$ 1. Reg. 9 , 1.
„ reddidit $\epsilon\tau\epsilon$.

Ϻ

„ Blaesca litera simul atque vehemens dentalibus partim accensenda ,
„ partim palatalibus (et sibilantibus nonnihil) , fere ut *dtg*. Diversimode
„ itaque aliis in linguis elata fuit ; in graeca quidem nunc per $\gamma\delta$, ut
„ $\psi\acute{\alpha}\gamma\delta\eta\varsigma$ (Athen. XV , 12.) *unguentum aegyptium* $\pi\epsilon\omicron\chi\epsilon\pi$ (in N.T.
„ et alibi passim) Nunc vero per Σ , et ς , prout invenimus nomen

4

„ ΖΕΛΠΟΥ† σεμενούθι usurpatum (apud s. Theophilum ep. ad Au-
 „ tolic.) atque σεβεννύτης سمنود . Alias graecum Κ , et ح arabicum
 „ cum hac littera coptice commutatum fuit , ex. gr. a κάμηλος et
 „ الجمل زΔελουλ . Communius tamen huic respondent γ , et Τ , γϣ
 „ namque (Ps. 78 , no. 77 , 12. 43.) graec. Τάνις , aegyptiis est ΖΔ-
 „ ΠΙ , sive ΖΔΠΗ (conf. i monumenti dell' Egitto , e della Nubia etc.
 „ vol. II. partis primae pag. 66. 67. vol. III. secundae partis pag.
 „ 193 , not. 3. , et 489 , not. 3. , liem Zoega de O. et U. Obcl. pag.
 „ 454 , not. 53.) „ .

4. Pro dialectorum varietate litterae nonnullae permutantur hoc pacto:

Κ · Κ · ε · π · ρ · τ · ω · ψ · ς · ϫ · ϫ ·
 π · ρ · π · φ · λ · θ · ο · σ · β · ε · ϸ ·
 ϫ · Δ ·

C A P U T I.

CANONES GENERALES DE RADICIBUS.

I. **A**egyptiaca lingua monosyllaba est suapte natura quod ad voces suas ab origine consideratas. Haec regula nulla exceptione infirmatur, ita ut pro derivatis, aut compositis illae voces habendae sint, quae polysyllabae deprehenduntur.

II. *Primariae* voces pro veris *radicibus* sunt habendae, e quibus certa constantique methodo *derivatae* atque *compositae* voces coalescunt.

III. Nonnullae voces licet a *primariis derivatae*, respectu tamen aliarum vocum, quas gignunt, evadunt et ipsae *primariae*; has proinde *secundarias radices* appellamus.

IV. E duabus pluribusve radicibus primariis vel secundariis *compositae* voces oriuntur.

V. Voces denique e radicibus secundariis derivatas *radices compositas* dicimus.

Ex gr. ορω *germen*, vox est origo seu radix primaria; hinc

derivantur (ορετ recens, viridis, crudus.) } *radices secundariae*; hinc
 (ορωτ idem.) } rursus
 (ορωρω responsum, nunciatio.) }

derivantur ($\tau\lambda\omicron\tau\omicron$ *oriri, nasci.*)
($\chi\eta\eta\omicron\tau\omega$ *nunciare.*) *radices compositae.*
($\epsilon\rho\omicron\tau\omega$ *respondere, loqui.*)

VI. Tum a secundariis tum a compositis radicibus ulterius progrediendo existunt voces *derivatae* vocesque *compositae*, quarum si perfecte instituaturs analysis, unaquaeque earum in radices primarias monosyllabas duas vel plures resolvitur.

VII. Cum uniuscujusque vocis aut radicis notatio sit vel *res absolute*, vel *rei accidens* sive *proprietas*, sequitur, aegyptiacas voces in univrsam aut *substantivi*, aut *adjectivi* rationem habere.

De radicibus primariis

§ I.

Radices primariae octo in classes commode partiuntur, nempe :

1. Voces quae una tantum vocali aut diptongo constant, v. gr. δ Thebana in dialecto, $\delta\Gamma$ Memphitica, $\epsilon\Gamma$ Baschmurica *faciens* $\epsilon\Gamma$ Theb., Γ Memph. et Basch. *vadens*.

Annotatio.

„ Tres omnino sunt aegyptiacae linguae dialecti, *Thebana* quae et Sa-
„ hidicae nomen obtinet, *Memphitica* et *Baschmurica*, atque haec po-
„ strema terminos magis definitos habet. Prima et altera superioris et in-
„ ferioris aegypti linguae fuerant olim, tertia plagam occupaverat quae
„ ad orientem septemtrionemque vergit. Ad invicem porro distinguuntur
„ a vocalibus correptis aut productis, nonnunquam etiam abjectis, aut
„ respective duplicatis; item consonis litteris invicem permutatis ad ra-
„ tionem supra pag. 4. expositam; id quod exemplis deinceps afferren-
„ dis melius patebit, in quibus dialectorum diversitatem sigla T. M. B.
„ indicabunt „.

2. Voces quarum praepositiva est vocalis aut diptongus pospositiva au-
tem consona, ex gr. $\epsilon\rho$ M., ρ T., $\epsilon\lambda$ B. *faciens*; $\epsilon\Gamma$ T. *ducens*; $\omicron\tau\omega\lambda\lambda$
T., $\omicron\tau\delta\lambda\lambda$ B. *manducans*.

3. Praepositiva consona, postpositiva vocalis aut diptongus, ex gr. $\epsilon\Gamma$
M., $\beta\Gamma$ B. *ferens, portans*. $c\omega$ M., $c\delta\delta$ B. *bibens*; $\tau\omicron\Gamma$ T. *dans*.

4. Vocalis aut diptongus sequentibus binis consonis, ex gr. $\eta\rho\Gamma$ M.,
 $\eta\lambda\Gamma$ B. *vinum*; $\omega\beta\gamma$ T. *obliviscens*; $\omega\eta\varrho$ M. $\delta\eta\varrho$ B. *vivens*.

6

5. Binae consonae sequente vocali aut diphtongo , ex gr. $\epsilon\rho\omicron\omicron\tau$ T. *vox* $\chi\pi\omicron$ T. , $\chi\pi\alpha$ B. *gignens* ; $\varsigma\delta\delta\iota$ M. $\varsigma\theta\epsilon\iota$ B. *scribens*. Paucae admodum numero sunt radices hujusce classis.

6. Vocalis aut diphtongus inter duas consonas , ex gr. $\pi\omega\upsilon$ T. , $\pi\delta\upsilon$ B. *dividens* , *extendens* ; $\beta\delta\lambda$ T. , $\beta\epsilon\lambda$ B. *oculus*. Classis haec omnium est uberrima.

7. Consona et vocalis sive diphtongus , aliis duabus consonis sequentibus , ex gr. $\psi\omega\lambda\kappa$ T. *nectens* , *implicans* ; $\lambda\omega\beta\upsilon$ T. , $\lambda\delta\beta\upsilon$ B. *urens* , *ardens*. Radices hujus classis caute distinguendae sunt a vocibus plerisque speciem quidem septimae classis referentibus , sed quae tamen secundariae sunt , atque a sexta classe originem agnoscunt , ut ex. gr. $\varsigma\omega\psi\varsigma$ *pudor* , *confusus* , et $\varsigma\omega\psi\epsilon\jmath$ *deprimens* a $\varsigma\omega\psi$ *irridens* , *subsannans* voces derivatae.

8. Tres consonae , vocali aut diphtongo post duas priores interposito , ex gr. $\psi\kappa\delta\kappa$ T. *clamor* ; $\psi\lambda\delta\epsilon\jmath$ B. *opprobrium* ; $\epsilon\lambda\omicron\omicron\varsigma$ T. *sedens* ; $\chi\rho\iota\alpha$ T. B. *desertum*. Haud omnes hujusce formae voces huic classi accensendae sunt , etsi prima fronte ad eandem pertinere videantur ; non paucae siquidem a sexta profluunt , prout $\psi\tau\delta\alpha\alpha$ *sternutans* quod est a $\tau\omega\alpha\alpha$ *rejiciens*.

De radicibus secundariis.

§ II.

1. Dantur radices *monosyllabae* licet non primariae ; cum enim ab istis profluant , censendae sunt *secundariae*. Porro id sic fere accidit. Primariae radices sensu gaudent activo , notant siquidem alicujus agentis actum in specie vel conditionem : quod si in hujusmodi vocibus π substituatur vocali ω , sensus evadit passivus , et radix ipsa fit *secundaria* ex. gr.

$\beta\omega\upsilon$ <i>exspolians</i>	• • • •	$\beta\eta\upsilon$ <i>exspoliatus</i> , <i>nudus</i> .
$\tau\omega\upsilon$ <i>statuens</i> , <i>constituens</i>	•	$\tau\eta\upsilon$ <i>statutus</i> , <i>constitutus</i> .
$\psi\omega\upsilon$ <i>adaequans</i>	• • • •	$\psi\eta\upsilon$ <i>adaequatus</i> .
$\tau\omega\tau$ <i>persuadens</i>	• • • •	$\tau\eta\tau$ <i>persuasus</i> .

2. Radices primariae praee ω habentes δ vel ϵ has in π pariter mutant ut fiant passivae , ex. gr.

ⲟⲩⲁⲃ *purus, sanctificans* . . . ⲟⲩⲏⲃ *sanctificatus, inde sacerdos.*
 ⲡⲈⲒ *excutiens* . . . ⲡⲏⲒ *excussus.*

3. Interdum augetur significatio radices primariae per accessionem litterarum Ⲙ, Ⲛ, ⲛ, ⲛ̅, ita ut radix ipsa evadat *monosyllabica secundaria* ex. gr.

ⲧⲱⲙ *claudens* . . . ⲧⲱⲙⲘ *sepeliens.*
 ⲗⲱⲗ *uniens, adjungens* . . . ⲗⲱⲗⲧ *se adjungens.*
 ⲱⲱⲱ *irridens* . . . ⲱⲱⲱⲛ *deprimens.*
 ⲱⲟⲩ *convenit, decet* . . . ⲱⲱⲈ *necesse est.*

4. Vocalem quoque suam primariae radices mutant aliquando, atque alteram, ad normam dialectorum, in fine adsciscunt; fiuntque dissyllabae, quin sensus tamen augeatur, ex. gr.

ⲣⲕ T.) (ⲣⲏⲕⲈ T.)
 ⲣⲈⲕ M.) *inclinans* . . . (ⲣⲏⲕⲏ M.) *inclinans.*
 ⲗⲈⲕ B.) (ⲗⲏⲕⲈ et ⲗⲏⲕⲏ B.)
 Ⲉⲡ *ducens* . . . ⲈⲡⲈ (ⲏⲡⲏ M.) *ducens.*
 Ⲉⲣ T.) (ⲈⲣⲈ T.)
 Ⲉⲣ M.) *faciens* . . . (ⲏⲣⲏ M.) *faciens.*
 Ⲉⲗ B.) (Ⲉⲗⲏ B.)

5. Dialectus Thebana interdum vocalem inter utramque consonam euphoniae causa interserit, ex. gr.

ⲱⲡⲏⲒ *vivens* . . . ⲱⲡⲏⲁⲒ *vivens.*
 ⲧⲱⲃⲒ *orans* . . . ⲧⲱⲃⲁⲒ *orans.*

6. Nonnunquam *secundariae* radices habentur a primariis, aucta voce a syllaba finali ⲈⲈ, quo casu sensus evadit intensivus, ex. gr.

ⲱⲗ *levans* . . . (ⲱⲗⲏⲈ T.)
 (ⲱⲗⲈⲈ M.) *erigens.*
 Ⲙⲱⲣ *diffusus* . . . (ⲘⲱⲣⲏⲈ T.)
 (ⲘⲱⲣⲈⲈ M.) *errans.*

7. Alias, primariae radices fiunt dissyllabae et *secundariae* ob sui reduplicationem, ex. gr.

ⲁ T.) (ⲁⲏⲁⲈⲏ T.)
 ⲁⲏ M.) *faciens* . . . (ⲁⲏⲁⲏ M.) *augens.*
 Ⲉⲏ B.) (ⲈⲈⲏ B.)
 Ⲣⲱⲣ *repellens* . . . ⲢⲟⲣⲢⲣ vel ⲢⲈⲣⲢⲱⲣ *rejiciens.*

ⲥⲏ *praeteriens* Ⲑⲛⲥⲏⲧ vel Ⲑⲗⲛⲥⲱⲛ *transiens*.

Ubi adverte, priorem consonam alterius partis reduplicationis euphoniae causa interdum amitti; atque fieri vocalis metathesin, ex. gr.

ⲉⲱⲣⲫ *superpono* . . . ⲉⲣⲟⲗⲫⲣⲉⲗ pro ⲉⲣⲟⲗⲉⲣⲉⲗ *fricans ad expoliendum*.
Ⲑⲱⲣⲉⲙ *perdens* . . . Ⲑⲣⲉⲙⲣⲱⲙ pro Ⲑⲣⲉⲙⲥⲣⲱⲙ *negligens*.

De radicibus compositis.

§. III.

1. E duabus pluribusque primariis sive secundariis radicibus una simul junctis radices *compositae* constituuntur, quae una, duabus et pluribus quoque syllabis constare possunt.

2. *Compositae monosyllabae* plerumque fiunt accedente primaria radice †, ⲧⲉⲓ (per compendium ⲧ) *dans* aliis radicibus. Quo pacto radix illa primaria evadit composita, atque sensu *transitivo* afficitur ex. gr.

ⲟⲣⲉ T.) spatium . . . (ⲧⲟⲣⲉ T.)
ⲟⲣⲉⲓ M.) (ⲧⲟⲣⲉⲓ M.) (dans spatium) *amovens*.

Ⲑⲱ *bibens* ⲧⲐⲱ (dans bibere) *irrigans*.
ⲱⲗⲕ *portans* ⲧⲱⲗⲕ (dans ad ferendum) *suspendens*.

3. Praestat hinc diligenter advertere, non paucas adesse radices, quae licet primariae ex earundem forma videantur, quum tamen e duabus primariis in unam coaluerint syllabam, vere sunt radices *compositae monosyllabae*, ut ⲣⲱⲧ *germinans, producens* est ab ⲉⲣ *faciens* et ⲟⲣⲱⲧ *novus, recens* per contractionem, et aphaeresin.

4. *Dissyllabae* e contrario ulla absque contractione e duabus radicibus primariis una consociatis existunt, ex. gr.

ⲗⲉⲓⲟⲗⲗ *execrans* (blasphemans) a ⲗⲱ *dicens*, et ⲟⲗⲗ *execratio*
(blasphemia).

ⲗⲛⲉⲗⲱ *submittens* a ⲗⲛⲉ *inclinans*, et ⲗⲱ *caput*.

ⲙⲉⲉⲉⲗⲏⲧ *satisfaciens* a ⲙⲉⲉ *implens*, et ⲉⲗⲏⲧ *cor*.

Ⲑⲱⲣⲣⲗⲧ *dormiens* a Ⲑⲱⲣ *extendens*, et ⲣⲗⲧ *pes*.

5. Hujusmodi *compositis dissyllabis* efformandis inserviunt prae aliis sequentes primariae radices: ⲉⲣ *faciens*; † *dans*; ⲗⲓ vel Ⲑⲓ *capiens*; ⲉⲓ *jacens*; ⲕⲱ vel ⲗⲱ *ponens*, quae saepius initio, in fine rarius, ad-

veniunt aliis primariis radicibus aut secundariis, prout exempla demonstrant;

- (ρ) ρπϵϱ T.)
 ερϕϵϱ M.) *succedens* (ital. *rimpiazzare*) . . ab ρ *faciens*, et πϵϱ
 ελπϵε B.) *locus, gradus.*
- ρ&ϕ T.)
 ερ&ϕ M.) *senescens* . . ab ρ . . . et &ϕ *antiquus.*
 ελεϕ B.)

Nonnunquam ερ apparet sub forma ρι, quod est per aphaer. ab ιρι (1) v. g.

- ριϵε T.)
 ριϵι M.) *plorans* . . . ab ρ *faciens*, et (ϵοοϣ T.)
 λιϵι B.) (ϵωοϣ M.) *aqua.*
 (ϵ&ϣ B.)
- (†) †εε *ebrius* a † *dans* . . et εε *labens.*
 †εητ *observans* a † . . . et εητ *cor.*
 τ&οϣε *segregans* a † (2) . . . et οϣε *distantia.*
 τ&αρο *roborans* a † . . . et αρω *robur.*
 τ&ηρω *vivificans* a † . . . et ηρω *vita.*
 τεϕτο *respuens* a † . . . et ϕετ *rejiciens.*
 τϕ&βο *docens* a † . . . et βω *scientia.*
 ϵ&ϣ† *valde producens* . . . a ϵηϣ *multitudo*, et † *dans.*
- (αι) αιψωϵ *participans* a αι *capiens*, et ψωϵ *portio.*
 αιπεϵ *consors* a αι . . . et πεϵ *cum.*
 ε&παι *condemnans* a ε&π *judicium*, et αι *capiens.*
- (ει) ειπερο T.)
 ειϕερο M.) *respicens* . . . a ει *jaciens*, et (περο T.)
 ειπε& B.) (ϕερο M.) *vultus.*
 (πε& B.)
- ειλ& T.)
 ειλ&ϕ M.) *calumnians* . . . a ει . . . et (λ& T.)
 ειλεϕ B.) (λ&ϕ M.) *os, oris.*
 (λεϕ B.)
- (κω) vel (χω) κ&ρω T.)
 χ&ρω M.) *silens* . . a κω vel χω *ponens*, et (ρω T.M.)
 κ&λω B.) (λω B.) *lingua.*

6. *Polysyllabae radices compositae* a pluribus radicibus oriuntur, ex. gr. †τωκεητ *animum addens* . . a † *dans*, τωκ *favilla*, et εητ *cor.*

(1) Vide superius paragraph. II. num. 4. (2) Supr. num. 2.

εργδρωεητ *patientiam sumens* . . ab ερ *faciens* , εδρω *remorans* ,
et εητ *cor*.

εργτωετ *inutile esse* . . ab ερ *faciens* , ετ *sine* , et εδρω *utilitas*.

7. Quaecumque denique radix sive simplex, sive derivata, sive composita, nonnullis praepositionibus aucta, fit *polysyllaba*, id quod inferius patebit.

C A P U T II.

DE NOMINE.

1. *Nominis* notatione in praesens voces illas comprehendimus, quibus res absolute existentes denotandi vis est, *substantiva* videlicet nomina sive propria illa sint, sive *appellativa*, sive etiam *abstracta* quae vocant; namque de vocibus accidentia sive rerum proprietates tantum indicantibus (1) seorsim agendum.

2. Quadrifarie nomina sunt consideranda; et primo quod ad ipsorum *naturam*; deinde quod ad *genus*; tertio quod ad *numerum*; quod ad varios tandem respectus ad ceteras orationis voces seu partes.

De nominum natura.

§ I.

1. Juxta canones de radicibus superius traditos (2), nomina quoque dispartienda sunt in *primaria*, *derivativa*, atque *composita*.

2. Quae a nulla alia *radicali* voce profluunt, sed ipsa per se veluti origines sunt atque primariae radices, ea *nomina primaria* dicuntur; hujusmodi sunt:

εοοτ	T.	εωοτ	M.	εετ	B.	<i>aqua.</i>
ρω	T.	ρω	M.	λω	B.	<i>os, oris.</i>
ρετ	T.	ρετ	M.	λετ	B.	<i>pes.</i>
ρη	T.	ρη	M.	πε	B.	<i>sol.</i>
ωε, οοε	T.	ιοε	M.	ιδε	B.	<i>luna.</i>

Annotatio.

„ Animadvertendum est simplices radices plerasque utramque in se ra-

(1) Cf. Cap. I. can. VII. supr. (2) Canon. praesertim II.

„ tionem habere nominis scilicet substantivi, et adjectivi, prout et rem
 „ notant, et alicujus subjecti qualitatem, ex gr. ωβϣ *oblivio* perinde
 „ significat ac *obliviscens*; Ϻο *semen*, et *qui seminat*; ϺΠΟ *generatio*
 „ atque *genitor*; ωϨϸ *messis* et *messor*. Ceterum quando vere nomen
 „ sit, sive substantivum adpositus articulus docet „.

3. *Derivativa* nomina aliquando monosyllaba manent, quandoque ve-
 ro fiunt dissyllaba. In priori casu

aut vocalem tantum mutant: ΤΟϩ *murus* . . . a ΤΩϩ *claudens*.
 ΠΔϣ *rete* . . . a ΠΩϣ *extendens*.
 ϸΟΠΤ *creatio* . . . a ϸΩΠΤ *creans*.
 aut unam ex lit. τ, c, ϣ ad- ϨΟΠΤ *doctor* . . . a ϨΩΠ *instituens*.
 sciscunt ulterius: ΟΤΟϩϣ *praesepe* . . . ab ΟΤΩϩ *manducans*.
 ϸΟΡϸϸ *insidiae* . . . a ϸΩΡϸ *venator*.

4. In altero casu augentur lit. c vel ϣ, simulque vocalem mutant e
 longa plerumque in brevem, ex. gr.

ϨΩΤϢ *occidens* . . . ϨΟΤϢϸ *caedes*.
 ϩΩΤΗ *facile reddens* . . . ϩΟΤΠϸ *facilitas*.
 ϸΟΤΘϩ *dirigens* . . . ϸΟΘΠϣ *telum*.

5. Nonnunquam ita derivantur nomina, ut vocalem primitivi mutant
 vel in diphtongum, assumantque aliam in fine vocalem, e videlicet The-
 baice, et τ Memphitice, ex gr.

ϩΩΡ *cingens* . . . ϩΔΠϣ *fascies* (ital. *fascio*).
 ϸΩΠ *abscondens* . . . ϸΗΠϣ *latibulum*.
 ΤΩΠ *deglutiens* . . . ΤϩΠϣ *sapor, gustus*.
 ϩϸϸ *gignens* . . . ϩΔϸ *pullus*.

6. *Composita* nomina e primariis derivatisque nominibus coalescunt,
 ex. gr.

ϸΔϸΡΟ *mentum* . . . a ϸΔϸ *os, ossis*, et ΡΟ *os, oris*.
 ϢΔΔϨΗΤ *ingenuus, apertus* . . . a ϢΔΔ *oculus*, et ϨΗΤ *cor*.
 λΔϨΗΤ *gulosus* . . . a λΔ *lingua*, et ϨΗΤ *idem*.

7. Quaedam voces propter hujusmodi unionem mutationibus obnoxiae
 fiunt, sic ϩΟΟΥΤ T. ϩΩΟΥΤ M. *aqua* in compositione effertur ϩΟΥΤ; ΤΗΤ
 T. ΘΗΟΥΤ M. *ventus* ΤΟΥΤ; ϩΟΟΠϣ T. ϩΟΠΠ M. *pastor* evadit ϩΔΠ
 vel ϩΔΠϣ, ex. gr.

ϩΟΥΤϢϣ *aqua rosacea* . . . a ϩΟΥΤ, et Ϣϣ *rosa*.

ٲٲٲٲٲ *ventus occidentalis* . . . a ٲٲٲ , et ٲٲٲٲ *occidens*.
 ٲٲٲٲٲٲٲ *pastor ovium* . . . a ٲٲٲٲٲ , et ٲٲٲٲ *ovis*.

8. Nominibus compositis accensenda sunt, primo; quae vulgo dicuntur nomina *abstracta*; secundo, nomina *actionis*; tertio nomina *loci* et *temporis actionis*. Legibus adeo certis constantibusque eorundem compositio in unaquaque specie subjacet, ut vel ex hoc aegyptiacae linguae praesentia maxime eluceat, et vetustioribus linguis eadem comparata iis antecellere videatur.

De nominibus abstractis.

§. II.

1. Voces denotantes *qualitates* praecisas a subjecto cujus ad instar attributorum sunt, usurpatasque in oratione tanquam entia realia, *nomina abstracta* appellamus.

2. Nomina hujusmodi ab adjectivis proficiscuntur.

3. Praepositionis monosyllabae ٲٲٲ T., ٲٲٲ M., cujus vis esse videtur attributum vel qualitatem notare, praecipuum officium est in constituendis nominibus abstractis, ex. gr.

ٲٲٲٲٲ T. *debilitas* (attributum scilic. hominis debilis) . . . a ٲٲٲ *debilis*.

ٲٲٲٲٲ T. *paupertas* a ٲٲٲ *pauper*.

ٲٲٲٲٲ M. *frigedo* a ٲٲٲ *frigus*.

ٲٲٲٲٲ M. *amor* a ٲٲٲ *amans*.

ٲٲٲٲٲ M. *pulchritudo* a ٲٲٲ *pulcher*.

ٲٲٲٲٲٲٲ ٲٲٲٲٲ *obstinatio* . . . a ٲٲٲٲ *durus*, et ٲٲٲٲ *cervix*.

ٲٲٲٲٲٲٲٲ *avaritia* . . . a ٲٲٲ *amans*, et ٲٲٲٲ *argentum*.

ٲٲٲٲٲٲٲٲٲ *occisio infantium* . . . a ٲٲٲ *possessor* (*faciens*), ٲٲٲ *occisio*, ٲٲٲ *filius*, et ٲٲٲ *parvus*.

ٲٲٲٲٲٲٲٲ *philanthropia* . . . a ٲٲٲ *amans*, et ٲٲٲ *homo*.

ٲٲٲٲٲٲٲٲٲ *beneficentia* . . . a ٲٲٲ *possessor*, ٲٲ *faciendi*, ٲٲ *opera*, et ٲٲٲ *bona*.

ٲٲٲٲٲٲٲٲٲ *contumacia* . . . ab ٲٲ *sine*, ٲٲٲ *temperantia* (*persuasio*), et ٲٲٲ *cordis*.

ⲙⲉⲧⲁⲧⲥⲱⲧⲉⲙ *incredulitas* . . . ab ⲁⲧⲥⲱⲧⲉⲙ *non intelligens, non audiens.*

De nominibus actionis.

§. III.

1. *Actionis* nomina in hoc conveniunt cum *abstractis*, quod et ipsa a subjecto et ab adjunctis temporis abstrahant, verum nonnihil ab illis differunt quod rem denotent in actu esse.

2. Radix affecta notione accidentis sive qualitatis evadit nomen actionis assumpta ab initio particula monosyllaba Ⲑⲓⲛ T., vel ⲁⲓⲛ M. *actionis* praesentiam fere denotante, quaeque nunquam occurrit a voce sejuncta, ex. gr.

Ⲑⲓⲛⲉⲱⲛ (actio imperantis) *imperium* . . . a ⲉⲱⲛ *jubens.*
Ⲑⲓⲛⲱⲛⲉ (actio capientis) *captura* . . . a ⲱⲛⲉ *capiens.*
Ⲑⲓⲛⲛⲁⲧ (actio videntis) *visio* . . . a ⲛⲁⲧ *videns.*
ⲁⲓⲛⲙⲟⲱⲓ (actio ambulantis) *iter* . . . a ⲙⲟⲱⲓ *ambulans.*
ⲁⲓⲛⲥⲙⲟⲧ (actio benedicentis) *benedictio* . a ⲥⲙⲟⲧ *benedicens.*

In Thebana dialecto Ⲑⲓⲙ pro Ⲑⲓⲛ scribitur sequente alia ⲙ (euphonic) ut Ⲑⲓⲙⲙⲓⲱⲉ *bellum* a ⲙⲓⲱⲉ *proelians.*

3. Nomina *actionis* formantur quoque mediante Ⲑⲁ *actio* (ab Ⲑ *facere* e. g.

Ⲑⲁⲱⲱ *exclamatio* ab ⲱⲱ *exclamans.*
Ⲑⲁⲱⲥⲉ *messis* ab ⲱⲥⲉ *messor.*

Forma hujusmodi in dialecto thebana praecipue obtinet.

De nominibus actionis locum innuentibus.

§. IV.

1. Per nomen *primarium* ⲙⲉⲁ locus sequente nota secundi casus, nempe praepositione ⲛ, constituuntur *nomina loci et temporis actionis*, ex.gr.

ⲙⲉⲁⲛⲥⲱ (locus potationis) *caupona.*
ⲙⲉⲁⲛⲙⲟⲛⲓ (locus pastoris) *pascuum.*
ⲙⲉⲁⲛⲱⲟⲛⲓ (locus incolae) *habitatio.*
ⲙⲉⲁⲛⲧⲉⲁⲛ (locus judicantis) *tribunal.*
ⲙⲉⲁⲛⲱⲛⲓ (locus arboris) *silva.*

ⲙⲁⲛⲁⲗⲟⲗⲓ (locus uvae) *vinea*.

ⲙⲁⲛⲁⲩⲱⲟⲩⲱⲓ (locus sacrificii) *altare*.

2. Istiusmodi voce ⲙⲁ non variata ad haec nomina efformanda unaquaeque ex tribus dialectis utitur.

De genere nominum.

§. V.

1. Masculinum et femininum genus tantum in nominibus agnoscit lingua aegyptiaca.

2. Cognitio generis cujusque nominis ab usu pendet; verum quomodo ab uno genere in aliud aliqua nomina moveantur paucis habe:

3. Quatuor modis nomen e masculino transit in genus femininum. I. Per formae mutationem; II. Variato nomine in fine; III. Mutata forma simul et variato nomine in fine; IV. Per adpositionem articuli.

I. Forma immutatur per solam vocalium mutationem, ex. gr.

ⲱⲡⲣⲉ T.) *filius* (ⲱⲡⲣⲉ T.)
ⲱⲡⲣⲓ M.) *filia*.

II. Dupliciter nomina in fine variantur:

α. Si nomen masculinum vocali brevi terminetur, ut in femininum transeat, haec producitur; ex. gr.

ⲉⲗⲗⲟ T.) *senex* (ⲉⲗⲗⲱ T.)
ⲉⲗⲗⲟ M.) *anus*.

Ⲅⲗⲗⲉ T. *caecus* Ⲅⲗⲗⲏ T. *caeca*.

ⲟⲩⲣⲟ *rex* ⲟⲩⲣⲱ *regina*.

β. Nomen masculinum consona terminatum transit in femin. assumpto ε in fine juxta theb. dialectum, et ι juxta memphiticam, ex. gr.

ⲱⲱⲙ T. *socer* ⲱⲱⲙⲉ *socrus*.

ⲉⲓⲏⲃ M. *agnus* ⲉⲓⲏⲃⲓ *agna*.

III. Variatis forma simul et terminatione nominis, variatur genus, sed hoc rarius, ex. gr.

Ⲓⲟⲛ *frater* Ⲓⲱⲡⲉ *soror*.

ⲉⲓⲏⲃ T. *agnus* ⲉⲓⲁⲉⲓⲃⲉ *agna*.

IV. Tres recensiti modi minus frequenter occurrunt; communius genus dignoscitur ope articuli π vel πⲓ T., φ vel φⲓ M. qui masculino; et τ

T., Θ M., atque † qui feminino inserviunt : de his autem post pronomi-
na agendum erit.

4. Deficiente articulo, sexus non semel exprimitur per verba :

ϩΟΟΥΤ T. *masculus* ϩΕΙΛΕ *femina*.
ϩΩΟΥΤ M. *idem* ϩΕΙΛΙ *idem*.

Namque ΔΛΟΥ ex. gr. generatim est *infans*, sed ΔΛΟΥ ϩΟΟΥΤ *in-*
fans masculus, ΔΛΟΥ ϩΕΙΛΕ *infans femina*.

De numero nominum.

§. VI.

1. Numeri in nominibus duo tantum sunt *singularis* et *pluralis*, et
hi plerumque ab articulis indicantur, ut suo loco explicaturi sumus. Plu-
ralis inducit nonnunquam nominibus mutationes, violentas enim vero,
quae ad pluralitatem indicandam per se sufficiunt.

2. Harum autem vicissitudinum quum nulla forte regula assignari pos-
sit, consultius ducimus, rei illustrandae causa, tabulam hic subjungere
formarum magis irregularium:

ΔΒΩΚ *corvus* . . ΔΒΩΚΕ *corvi*.
ΛΟΥΤ *torquis* . . ΛΟΥΤΕ *torques*.
ΔΦΩΦ *gigas* . . ΔΦΩΦΙ *gigantes*.
ΛΔ *locus* ΛΔΙ *loci*.
Δελλο *senex* . . Δελλοι *senes*.

ΠΕ T. *caelum* . . ΠΗΤΕ *caeli*.
ΦΕ M. *caelum* . . ΦΗΟΥΤΙ *caeli*.
ΔΠΕ T. *caput* . . ΔΠΗΤΕ *capita*.
ΔΦΕ M. *caput* . . ΔΦΗΟΥΤΙ *capita*.
Φρε *alimentum* . ΦρηΟΥΤΙ *alimenta*
ΧΙΧΕ *inimicus* . ΧΙΧΕΕΤ *inimici*.
ΨΔΥΕ *solitudo*. ΨΔΥΕΕΤ *solitudines*.
Βελλε *caecus* . . Βελλετ *caeci*.
ΨΔΛΕ *claudus* . ΨΔΛΕΤ *claudi*.

Διρε *pistor* . . Διρητ *pistores*.
ερε *bos* ερητ *boves*.
Διε *bubulcus* . Διητ *bubulci*.
Ψδε *locusta* . . Ψδητ *locustae*.

ερμη *lacry-*(ερμειουτε T.) *lacry-*
ma (ερμωουτι M.) *mae*.
ΠΟΥ *hora* . (ΠΟΥΤΕ T.)
(ΠΩΟΥΤΙ M.) *horae*.
ϩΒΩ *doctrina* . ϩΒΩΟΥΤΙ *doctrinae*.
ΔΛΟΥ *infans* . . ΔΛΩΟΥΤΙ *infantes*.

ιερο T.) *flumen* (ιερωουτ) *flumi-*
ιαρο M.) (ιαρωουτ) *na*.
ΟΥΡΟ *rex* . . . ΟΥΡΩΟΥΤ *reges*.
ΡΟ *janua* . . . ΡΩΟΥΤ *januae*.
εβω *mutus* . . εβωουτ *muti*.
Ψτεκο *carcer* . Ψτεκωτ *carceres*.

ΟΥΡΟΥΡ *canis* . . ΟΥΡΩΟΥΡ *canes*.
Ψβωτ *virga* . . . Ψβουτ *virgae*.
ΔϩΟΥΡ *thesaurus* . Δϩωυρ *thesauri*.
ΔΒΟΥΤ *mensis* M. . . ΔΒΗΤ *menses*.

ϩΟΠ *frater* . . (ϩΠΗΤ T.)
(ϩΠΗΟΥΤ M.) *fratres*.

<p> ρωβ <i>opus</i> . . . (ρβητε T.) (ρβηοτι M.) <i>opera</i>. ροϣ <i>serpens</i> . . . ρϣοτι <i>serpentes</i>. <hr/> ειωτ <i>pater</i> . . . ειοτε <i>patres</i>. ροειϭ <i>dominus</i> (ρειϭοοτε) <i>domi-</i> (ριϭοοτε) <i>ni</i>. ψωτ <i>mercator</i> . . . ψοτ <i>mercatores</i>. ραμοϣλ <i>camelus</i> . . . ραταδλι <i>ca-</i> <i>meli</i>. <hr/> ρορριτ T.) <i>custos</i> (ρορρατε) <i>custo-</i> ορριτ M.) (ορρατ) <i>des</i>. ραλητ <i>avis</i> . (ραλαατε T.) (ραλατ M.) <i>aves</i>. </p>	<p> εβοτ T. <i>mensis</i> . . . εβατε <i>menses</i>. βητ <i>palma</i> βατ <i>palmas</i>. <hr/> μοοτ <i>aqua</i> . . . μοτειοοτε <i>aquae</i>. ϭηη <i>mulier</i> . . . ϭηηη <i>mulieres</i>. ροε <i>murus</i> . . . εζη <i>muri</i>. ροι <i>navis</i> εζητ <i>naves</i>. βωκ <i>servus</i> . . . εβιδικ <i>servi</i>. ροειϭ <i>herus</i> . . . βιϭετ <i>heri</i>. ηοη <i>mare</i> . . . αηαηωοτ <i>maria</i>. βαταωιτ <i>institutor</i> . βαταωιτ <i>institutores</i>. ρθο <i>equus</i> ρθωρ <i>equi</i>. </p>
--	--

De nominum declinatione.

§. VII.

1. Cum aegyptiorum nomina in quovis numero sint indeclinabilia, eorum casus, seu verius nexus cum reliquis sermonis partibus, non ex terminatione, ut est apud graecos et latinos, verum ex praepositionibus fungentibus vice casuum dignoscuntur.
2. Hujusmodi praepositiones, vel separatae sunt, vel nominibus conjunctae.
3. Prioris generis quinque numerantur; et hae immediate locum obtinent ante articulos in unoquoque genere atque numero.

I. Pro primo casu ηβι T., ηξε M.

4. Quum initio orationis propositionis subjectum collocatur, id nullo indiget signo, locus enim ipse monet casum esse *nominativum*, ex. gr. πηρωρ αϣολ ηπεϣωικ *Horus attulit panem suum*.

5. Si vero antecedit verbum, tunc subjectum, quod medium aut finem propositionis occupat, particulam ηβι vel ηξε praeseferat necesse est, quo illico innotescat esse in casu *nominativo*, ex. gr. αϣολ ηξε πηρωρ ηπεϣωικ, vel αϣολ ηπεϣωικ ηξε πηρωρ.

6. ηβι, aut ηξε particula prorsus resolvenda est in η *propter*, *per*, *ut* (comparationis), atque βι, vel ξε *dicere*, quasi sit ας ειπειν. Phrasis ex. gr. Psal. 44, 13. ερεορωτ ημοϣ ηξε ηρηερι ητε ττροϭ:

προσκυνήσουσιν αὐτῷ *Θυγατέρες Τύρου* (1), construi quoque posset ex indole linguae aegyptiacae ἐνὲ ἡγε πῖϣεϣεϣε ἡτε ττροσ οτωϣτ ἀεεοϣ *erunt illae (idest) filiae Tyri adorantes eum.*

II. Pro secundo casu ἡτε,

7. Haec praepositio regimen exprimit, seu nexum subjecti possidentis ad rem possessam, ex. gr. Ps. 44, 10. πῖϣεϣεϣε ἡτε πιοτρωοτ : *Θυγατέρες βασιλέων.*

III. Pro tertio casu Ϸδ,

8. Valet *ad*, sed haec rarius usurpatur; ejus loco praepositiones conjunctae obtinent ἡ et ἀ.

IV. Pro quarto casu ἐ,

9. Regimini verbi inservit, notat enim actionis terminum, ex. gr. Apoc. 6, 5. ἀιϣωτϣε ἐ πιαδϣωοιτ ἡζωοη : ἡκουσα τοῦ τρίτου ζώου. Ibid. 9, 1. ἀιπιδτ ἐ οτϣιοτ : εἶδον ἀστῆρα.

V. Pro sexto casu ἐβολ,

20. Non hujus tantum, verum ope aliarum quoque praepositionum eadem copulatarum ablativus in lingua aegyptiaca innuitur, ut infra :

ἐβολϣη T.)	} <i>intus.</i>	ἐβαλ B.)	} <i>ex, de.</i>
ἐβολϣεπ M.)		ἐβολϣα T. M.)	
ἐβολϣιζη T.)	} <i>subtus.</i>	ἐβαλϣε B.)	
ἐβολϣιζεπ M.)			

Alia praepositio ad eundem hunc casum pertinens est ἡϣητ *e, per.* Sed de compositione et respective analysi harum praepositionum alibi sermo redibit, nunc de *conjunctis.*

44. Praepositiones nominibus *conjunctae* in qualibet dialecto sunt ἡ et ἀ; utraque porro eandem vim habet cum superioribus *separatis*, et non uni casui inserviunt, ex. gr. ἀιπιδτ ἐοτϣιοτ (supr. n. 9.) aequè scribi

(1) Translatio τῶν εἰς juxta cod. vatic. quem sequitur versio memphitica psalterii, Romae 1749. edita.

poterat ἰουσιου; πικερι ἴτε πιοτρωου, vel ἡπιοτρωου; ex quo inferes ad articulos facile referri posse hasce praepositiones.

12. εἰ recipiunt nomina a β, θ, α, π, et φ incipientia; reliqua vero ἡ, ex gr. πεζαεφ εἰφοτρο *dixit regi*; πεζαεφ ἡφοτρο *dixit reginae*.

13. Thebana dialectus εἰ et ἡ saepe mutat in εα et εν; quod in aliis dialectis rarius evenit.

Annotatio.

„ Nulla peculiaris interjectio occurrit in lingua aegyptiaca pro vocati-
vo; is vero ab articuli absentia tantummodo designatur; ex. gr. εφ-
μορτε εροφ ἡβι επε εωρ εε εατρε εατρε *vocavit eum aba*
„ *Horus, dicens, Hatre! Hatre!* „

C A P U T III.

DE PRONOMINE.

Pronomina aegyptiorum dividuntur (non secus ac radices et nomina, prout superius cap. I. et cap. II.) in *simplicia*, *derivativa*, et *composita*.

De pronomine simplici.

§. I.

Simplicia seu *primaria* pronomina ea dicimus, quae fontes sunt et origines aliorum pronominum, vel quorum compositionem ingrediuntur; suntque proinde inseparabilia, cum semper adhaereant aut articulo, aut praepositioni, tum nomini quoque, atque iis verbalibus signis quae *temporum characteres* appellantur.

2. Pronomina *simplicia* constant una tantummodo littera sive consona illa sit sive vocalis, excepta secunda persona in numero plurali, haec enim syllabam constituit.

3. Prima persona sing. communis generis est; ex eo namque quod ipsa loquatur, masculinam vel femininam esse personam statim innotescit.

4. Secunda singularis e contra, et tertia itidem singularis distinguuntur in unoquoque genere.

5. Communis generis sunt omnes personae pluralis numeri. Haec omnia in subjecto paradigmate, appositisque exemplis, perspicua fient.

- Persona 1. sing. com. gen. Ⲓ (1) *ego, mei, mihi, me* etc.
 1. plur. com. gen. ⲛ *nos, nostrum, nobis* etc.
 2. sing. mascul. ⲕ *tu, tui, tibi, te* etc.
 2. sing. femin. ⲉ (2) *tu* etc.
 2. plur. com. gen. ⲧⲏⲧ. ⲧⲉⲛⲠ. *vos, vestrum, vobis* etc.
 3. sing. mascul. ⲉⲓ *ille, illius, illi, illum* etc.
 3. sing. femin. ⲉ *illa, illam* etc.
 3. plur. com. gen. Ⲑⲧ *illi et illae, illorum, illarum* etc.

Exempla.

- (Ⲓ) ⲣⲱⲓ ⲛⲁⲥⲁⲗⲓ ⲛⲟⲩⲥⲐⲑⲓⲁ:
 τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Ps. 48, 4.
 ⲁⲓⲛⲓⲃⲓ ⲟⲩⲟⲗ ⲁⲓⲡⲉⲧⲉⲛⲥⲟⲓ:
 ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με. Matth. 25, 42.
 (ⲛ) ⲙⲁⲣⲉⲡⲉⲕⲏⲁⲓ ⲡⲱⲡⲓ ⲗⲓⲗⲱⲛ ⲡⲃⲟⲓⲥ:
 γένοιτο κύριε τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς. Ps. 32, 22.
 (ⲕ) ⲉϥⲉⲧ̅ⲓ ⲉϣⲣⲏⲓ ⲉϣⲱⲕ ⲏⲥⲉ ⲫⲣⲁⲛ ⲁⲫ̅ⲧ̅ ⲏⲓⲁⲕⲱⲃ:
 ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ps. 19, 2.
 (ⲉ) ⲁⲣⲓⲡⲱⲃⲱ ⲁⲓⲡⲉⲗⲁⲟⲥ ⲛⲉⲙ ⲡⲏⲓ ⲡⲉⲓⲱⲧ:
 ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου. Ps. 44, 11.
 (ⲧⲏ) ⲧ. ⲁⲧⲉⲧ̅ⲏⲁⲁⲥ ⲛⲁⲓ:
 ἐποτίσατέ με. Matth. 25, 41.
 ⲁⲓⲧⲥⲁⲃⲟⲧ̅ⲏ:
 ἴδειξα ὑμῖν. Ioh. 10, 32.
 (ⲧⲉⲛ) Ⲡ. ⲁⲓⲡⲉⲛⲑⲣⲉⲥⲓ ⲉβⲟⲗⲗⲉⲛ ⲣⲱⲧⲉⲛ ⲏⲥⲉ ⲟⲩⲙⲉⲧ̅ⲗⲉⲣⲟⲩⲱ:
 μὴ ἐξελθάτω μεγαλορημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν. 1 Reg. 2, 3.

(1) Si quando pronomen Ⲓ suffigendum sit verbo cum quarto casu conjugato mutatur in ⲧ, ex. gr. Ps. 15, 11. ⲉⲕⲉⲙⲁⲗⲧ ⲛⲟⲩⲛⲟϥ: πληρώσεις με ἰυφροσύνης.

(2) ⲉ transit in ⲣ et ⲣⲉ quotiescumque verborum temporibus tanquam character adnectitur, ex. gr. Ruth 2, 11. ⲣⲉⲃⲱⲕ ⲉⲣⲁⲧⲉⲓ ⲛⲟⲩⲗⲁⲟⲥ ⲏⲧⲉⲥⲟⲟⲩⲛ ⲁⲙⲟϥ ⲁⲛ: ἔπορεύθης πρὸς λαὸν ὃν οὐκ ἔδεις; sed haec loco suo plenius tradentur.

*

(ϕ) ΠΙΠΠΕΥΜΔ ΗΤΕ ΡΩϕ :

τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ps. 32 , 6.

ϕΣΜΔΡΩΟΥΤ ΗΧΕ ΠΒΟΕΙΣ :

εὐλογητὸς κύριος. Ps. 30 , 22.

(c) CΥΗ ΔΠΕΚΔΘΟ ΕΒΟΛ ΗΧΕ ΤΔΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΡC :

ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου. Ps. 37 , 10.

(οϚ) ΕΙΩΗϕΥ ΕΒΟΛ ΟΥΤΩΟΥ ΗΠΑΧΔΧΙ ΤΗΡΟΥ :

παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος. Ps. 30 , 12.

6. Pronomina *simplicia* tribus dialectis communia sunt.

7. Tertia pluralis ΟΥ nonnunquam in Ϛ contrahitur , ut Marc. 6 , 36. ΧΔϚ ΕΒΟΛ ϐΙΠΔ ΗΤΟΥϐΕΠΩΟΥ Μ. ἀπόλυσον αὐτοὺς ἵνα ἀπελθόντες, κ. τ. λ. Dan. 9 , 10. ΠΕΥΠΟΜΟC ΠΔΓ ΗΤΔϕΤΔΔϚ Τ. τοῖς νόμοις αὐτοῦ οἷς ἔδωκε, pro ΧΔΟΥ et ΗΤΔϕΤΔΔΟΥ.

8. Verbis pronomina *simplicia* fere universa affinguntur , significatio- nemque induunt quarti casus , prout deinceps videbimus.

De pronomine derivativo.

§. II.

1. Pronomina *derivativa* e simplicibus componuntur atque praepositio- nibus ΗΤΕ , Η , Δ , ΗϐΗΤ Τ. , et ΗϐΗΤ Μ. quae praepositiones quidem casuum vices gerunt , prout superius (cap. II. paragraph. VII.) vidimus.

Annotatio.

„ Praepositio separata ΗϐΙ , ΗΧΕ , nominativo , uti dictum est , inser- „ viens , rectius pronominibus compositis accensetur „ .

2. Nonnullae ex commemoratis praepositionibus , cum assumunt prono- men simplex affixum , mutant vocalem suam si habent , vel si non habent, aliquam sibi adsciscunt. Ex. gr. ΗΤΕ evadit ΗΤΗ ante Γ ; ΗΤΔ ante Κ , ϕ , C ; atque ΗΤΩ ante ΤΗ vel ΤΕΠ et ΟΥ ; similiter Η fit ΠΗ , ΠΔ , ΠΩ ἀναλογικῶς. Excipe :

A. Quando praepositio ΗΤΕ adjunctum habet e simplex pronom. 2 pers. sing. fem. , quod esset ΗΤΕΕ , fit contractio , ex. gr. Ruth. 2 , 11. ΡΕΒΩΚ ΕΡΔΤϕ ΗΟΥΛΔΟC [ΗΤΕCΟΥΤΗ (pro ΗΤΕCΟΥΤΗ) ΔΜΟϕ ΔΠ : Τ. ἐπορεύθης πρὸς λαὸν ὃν οὐκ ᾔδεις ,

B. In thebana dialecto ἦτε et ἦ ante pronom. τῆ fiunt ἦτη; et ΠΗ; atque ἦτα et ΠΑ ante pronom. οὐ, quod contrahitur in οὔ, prout exemplis inferius adducendis patebit.

3. Inter praepositionem εἰ accusativi, et pronomem simplex interseritur syllaba εἰο ut fiat dissyllaba vox εἰεἰο, quae ante τῆ thebanum, aequae ac τεπ et οὐ memphitic. vertitur in εἰεἰω.

4. ἦρητ T. ἦρητ M. omnibus praenominibus simplicibus adiungitur praeter I; quam tamen litteram assumit, loco ε pers. 2. sing. fem. latentem in τ idest ἦρητ pro Πρητε; et hoc dialecto memphiticae proprium est, ex. gr. Ps. 86. 7. ἰσε κε ρεϣεμδπρωπι ἦτε πηετοὔ ποϣ τηροὔ ἦρητ (τβδκι) M. ὡς εὐφραينوμένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἡ πόλις).

5. Baschmurica dialectus peculiaribus formis gaudet in pronomibus derivativis separatis ad normam scilicet litterarum commutandarum huic dialecto propriam, prout in subjectis tabulis atque exemplis:

Pronomina derivativa separata, pro secundo casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ἦταϣ	ἦταϣ, ἦτηϣ	ἦτηϣ ¹	mei.
	(plur.)	comm.	ἦταπ	idem	idem	nostrum.
2.	(singul.)	mascul.	ἦτακ	idem	idem ²	tui.
	(plur.)	fem.	ἦτε	idem	idem	tui.
3.	(singul.)	comm.	ἦτητη	idem	ἦτωτεπ	vestrum.
	(singul.)	mascul.	ἦταϣ	idem	idem	illius.
	(singul.)	fem.	ἦταϣ	idem	idem ³	illius.
	(plur.)	comm.	ἦταϣ	idem	ἦτωϣ ⁴	illorum, illarum.

ⲛ εἰρητ ἰουϣϣηρ πεε οὔσοπ ἦτηϣ παρητ παρηδπεϣ:
ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφὸν ἡμέτερον οὕτως εὐηρέστου. Ps. 34, 14.

ⲛ ἦπεκτ εἰπεθοὔδβ ἦτακ ἐπαϣ ἐπτακο:
οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ps. 15, 10.

ⲛ ϣτ σεπδουωπη ϣεπ πηετοϣ ἦταϣ:
ὁ θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται. Ps. 47, 4.

ⲛ δταεϣθεε εἰρεπ πηετηη ἦτωϣ:
τὸ στίαρ αὐτῶν συνέκλεισαν. Ps. 16, 10.

Pronomina derivativa separata , pro tertio casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.	comm.	πΔΓ ¹	ΠΗΓ	ΠΗΓ ²	<i>mih.</i>
	(plur.	comm.	πΔΠ	ΠΗΠ ³	πΔΠ ⁴	<i>nobis.</i>
2.	(singul.	mascul.	πΔΚ	ΠΗΚ ⁵	πΔΚ ⁶	<i>tibi.</i>
	(fem.	ΠΕ	idem	idem ⁷	<i>tibi.</i>
3.	(plur.	comm.	ΠΗΤΗ ⁸	ΠΗΤΕΠ	ΠΩΤΕΠ ⁹	<i>vobis.</i>
	(singul.	mascul.	πΔϚ	ΠΗϚ ¹⁰ , ΠΕϚ	πΔϚ ¹¹	<i>illi.</i>
	(fem.	πΔϘ	ΠΗϘ ¹² , ΠΕϘ	πΔϘ ¹³	<i>illi.</i>
	(plur.	comm.	πΔΥ ¹⁴	ΠΕΥ ¹⁵ , ΠΗΟΥ ¹⁶	ΠΩΟΥ ¹⁷	<i>illis.</i>

¹ πΔΓ πΔΓ ΠΠΟΥΤΕ :

ἐλεήσόν με ὁ Θεός. Ps. 50 , 3.

² ΒΙΜΩΙΤ ΠΗΓ ἔΤΕΚΜΕΘΗΓ :

ὁδήγησόν με ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Ps. 24 , 5.

³ ΗΣΔΒΗΛ ΧΕ ΔΠΒΟΕΙΣ ΣΔΒΔΩΘ ΨΩΧΠ ΠΗΠ ἠΠΟΥΣΠΕΡΜΔ :

εἰ μὴ κύριος σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα. Isa. 1 , 9.

⁴ ΨΠΟΥ ΧΕ ΔΚΧΔΠ ΗΣΩΚ ΟΥΟΥ ΔΚΨΠΠ ΠΔΠ :

νυγὶ δὲ ἀπώσω καὶ κατήσχυνας ἡμᾶς. Ps. 43 , 10.

⁵ ΔΥΤΔΡΜΕΚ ἔΚΔΙ ἠΡΩΡΕΛ : ἠΠΕΛΤΡΕϚΕΛΛΔΟΥΨ ΠΗΚ :

δοῦλος ἐκλήθης ; μή σοι μελέτω. 1 Cor. 7 , 21.

⁶ ΕϚΕΟΥΡΠ ΠΔΚ ἠΟΥΒΟΗΘΙΔ :

ἔξαποστείλαι σοι βοήθειαν. Ps. 19 , 3.

⁷ ΤΨΕΡΙ ἠΒΔΒΥΛΩΠ ΩΟΥΠΔΤΥ ἠΦΝΕΘΠΔΨΕΒΙΩ ΠΕ :

θυγάτηρ βαβυλωνός μακάριος ὅς ἀνταποδώσει σοι. Ps. 136 , 8.

⁸ ΟΥΟΥ ΠΗΤΗ ἠΤΡΔΜΜΔΤΕΤΣ :

οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς. Matth. 23 , 13.

⁹ ἠΤΔΨΣΩ ΠΩΤΕΠ ἔΨΟΥ ἠΤΕ ΠΒΟΕΙΣ :

φόβον κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Ps. 33 , 12.

¹⁰ ΦΨ ΕΤΟΥΕΞ ΕΥἔΨ ΕΔΥ ΠΗϚ ρΗ ἠΟΥΜΕΤΜΕΕΙ :

ὁ Θεός ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ. Isa. 5 , 16.

¹¹ ΠΕΚΒΛΙΛ ΣΕΚΕΠΙΩΟΥΤ ΠΔϚ :

τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω (αὐτῷ). Ps. 19 , 4.

¹² ΜΔΡΕ . . . ἠΤΕ ΤΟΥΤΕΙ ΤΟΥΤΕΙ ΚΕ ΠΕΣΡΕΙ ΠΗΣ :

ἕκαστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω. 1 Cor. 7 , 2.

¹³ ἠΠΕΣΟΥΨ ἠΧΕ ΤΔΨΤΥΧΗ ΕΘΟΥΨΠΟΥΨ ΠΔΣ :

- ἀπνηθήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76 , 3.
 14 ΤΟΤΕ ΞΠΔΤΩΨΒ ΠΔΤ ΞΨΧΩΛΛΕΟC :
 τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· Matth. 25 , 45.
 15 ἦΤΔϚ ΞΕ ΠΕΞΕϚ ΠΕΤ ΞΕ ΟΥΔΠΤΗΙ ΔΠΔΚ ἦΟΥΞΡΗ ἜΟΤΩΛΛ :
 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν. Ioh. 4 , 32.
 16 ΠΕΞΒΗΟΥΪ ἦΤΕ ΠΕϚΒΙΞ ἦΞΕΪ ἦΞΤΗΟΥΪ ΠΗΟΥΪ :
 τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι. Isa. 5 , 12.
 17 ΛΟΙ ΠΩΟΥ ΚΔΤΔ ΠΟΥΞΒΗΟΥΪ :
 δὸς αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27 , 4.

Pronomina derivativa separata , pro quarto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἄλλοι	idem ¹	ἄλλεΔΙ ²	me.
	(plur.	comm.	ἄλλοιΠ	idem ³	ἄλλεΔΠ ⁴	nos.
2.	(singul.	mascul.	ἄλλοΚ	idem ⁵	ἄλλεΔΚ	te.
	(fem.	ἄλλο ⁶	idem [*]	ἄλλεΔ	te.
	(plur.	comm.	ἄλλωΤἦ ⁷	ἄλλωΤεΠ ⁸	ἄλλεΔΤεΠ ⁹	vos.
	(singul.	mascul.	ἄλλοϚ	idem ¹⁰	ἄλλεΔϚ ¹¹	illum.
3.	(fem.	ἄλλοC	idem ¹²	ἄλλεΔC ¹³	illam.
	(ἄλλεΔΔC	
	(plur.	comm.	ἄλλοΟΥ ¹⁴	ἄλλωΟΥ ¹⁵	ἄλλεΔΤ ¹⁶	illos, illas.

- ¹ ἔβολξα προ ἦΠΙΔΞΕΒΗΣ ΠΗΕΤΡΙ ἄλλοι ἦΧΩΒ :
 ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με. Ps. 16 , 9.
² ΞΕΠΨΗΛΙ ΔΙΞΠΔΤ ΔΙΞΞΕCΟΥ ἦΤΔΤ ΞΕ ΔΥΔΘΗΪ ἄλλεΔΙ :
 υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα , αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. Isa. 1 , 2.
³ ΠΗΕΤΜΟCΪ ἄλλοιΠ ΔΚΪΨΠΠ ΠΩΟΥΪ :
 τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατήσχυνας. Ps. 43 , 8.
⁴ ΜΕΠ ΞΡΗ ΓΑΡ ΠΔΠΔΡΞΙCΤΔ ἄλλεΔΠ ἄλλποΤτε :
 βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ. 1 Cor. 8 , 8.
⁵ ΔϚΕΡΕΤΠ ἄλλοΚ ἦΟΥΨΞ :
 ζῶν ἠτήσατό σε. Ps. 20 , 5.
⁶ ΔΙΤΔΔΤΕ . . . ἔοΤCΩΒΕ ἦΠΕΧΩΡΔ ΤΗΡΟΥ ΕΤΞΗΠΕΞΟΥΠ ΕΡΟ
 Μἦ ΠΕΤΟΥΗΟΥ ἄλλο ἦΞΕΡΞΔΛ ἄλλο :
 δέδωκά σε . . . εἰς ἔμπαιγμόν πάσαις ταῖς χώραις ταῖς ἐγγιζούσαις
 πρὸς σὲ καὶ ταῖς μακρὰν ἀπεχούσαις ἀπὸ σοῦ καὶ ἐμπαίξονται
 ἐν σοὶ. Ezech. 22 , 4. 5.

24

- * εϕτσιο ἄμο θεν πωτ ἠτε πισογο :
 στίαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σι. Ps. 147, 2.
- 7 οτοπ πιε ετπδμοτοττ ἄμωτῆ εϕηδμεετε ze εϕειρε
 ἠοτψάψε ἄπνοττε :
 πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξη λατρίαν προσφέρειν τῷ θεῷ. Ioh.
 16, 2.
- 8 βισι ἄμωτεπ πιπτλη ἠεπερ :
 ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι. Ps. 23, 7.
- 9 ἴνεκτα ἠπάβελ ἠσα ἄβελ ἄμωτεπ :
 ἀποσρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 1, 15.
- 10 ποτρο εϕθεεληλ ἄμοϕ ἄμωψω :
 ὁ βασιλεὺς ἀγαλλιάσατε σφόδρα. Ps. 20, 2.
- 11 ετῆση επεσητ ἠζε ἠεττδμοττ μῆ πεπδβ . . . μῆ πετ-
 τεληλ ἄμωϕ ἠρητϕ :
 καὶ καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι . . . καὶ ὁ ἀγαλλιῶ-
 μενος ἐν αὐτῇ (sic edit. Compl. al. αὐτῶ). Isa. 5, 14. al. 15.
- 12 ἠσοϕ δϕρησεπῆ ἄμοϕ (ἴοικοτμεπη) ἔζεπ πιδμωιοτ :
 αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν (τὴν οἰκουμένην). Ps. 23, 2.
- 13 οτδαι ἠπετχω ἄμωδ εἠετπδμοτϕ ze ϕδδτ δτω πετ-
 ρδτ ze πδμοτϕ :
 οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονερὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονερὸν. Isa. 5, 20.
- 14 οτδε ἠετβηκ ἔροτῆ ἠετῆκω ἄμοοτ δπ ἔβωκ ἔροτῆ :
 οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν. Matth. 23, 13.
- 15 δμοπι ἄμωοτ βδσοτ ψδ ἔπερ :
 ποιμανὸν αὐτοὺς καὶ ἔπαρον αὐτοὺς ἕως τοῦ αἰῶνος. Ps. 27, 9.
- 16 οτρθεο πεμ οττεμθδμ πηετε ἄμοπ οτκαῆ ἄμωτ :
 ἵππος καὶ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἔστι σύνεσις. Ps. 31, 9.

Pronomina derivativa separata, pro sexto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ἠρητ	idem	ἠρητ ¹	a me. . .
	(plur.)	comm.	ἠρητῆ	idem	ἠρητεπ ²	a nobis.
2.	(singul.)	mascul.	ἠρητκ	idem	ἠρητκ	a te.
	()	fem.	ἠρητε ³	idem	ἠρητῆ ⁴	a te.
	(plur.)	comm.	ἠρητῆτε- ποτ ⁵	idem	ἠρητεπ- θηποτ	a vobis.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
3.	(singul.	mascul.	ἡϩΗΤϥ ⁶	idem	ἡϩΗΤϥ ⁷	<i>ab illo.</i>
		fem.	ἡϩΗΤϥ ⁸	idem	ἡϩΗΤϥ ⁹	<i>ab illa.</i>
	(Plur.	comm.	ἡϩΗΤΟΥ ¹⁰	idem	ἡϩΗΤΟΥ ¹¹	<i>ab illis.</i>

- ¹ σε ἡϩΗΤΗ ἡϩΗΤ ϩϯ ἡϩε πἡϩϥϫΗ :
ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς αἰ εὐχαί. Ps. 55, 13.
- ² ἕβηλ δε πβοεις ψοπ ἡϩΗΤεπ :
εἰ μὴ ὅτι κύριος ἦν ἐν ἡμῖν. Ps. 123, 1.
- ³ ἀϫεπεθεοοϩη ἡϩε οϩειωτ μεἰ οϩμεδδϫ ϩραἰ ἡϩΗΤε :
πατέρα καὶ μητέρα ἐκακολόγουν ἐν σοὶ. Ezech. 22, 7.
- ⁴ ἡϩε κερεϩμεδπϫωπἡ ἡϩε πἡϩτοϩποϩ τἡροϩ ἡϩΗΤ (ϯ-
βδκι ἡϩε ϩϯ) :
ὡς εὐφραينوμένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ).
Ps. 86, 7.
- ⁵ εϩωδπ οϩρωμε ἡϩΗΤΤΗΤΗ (pro ἡϩΗΤΗΤεποϩ) πε :
ἐὰν καὶ . . . ἄνθρωπος ἕξ ὑμῶν (sic Didym. legit). Gal. 6, 1.
- ⁶ ἀἡϩωπ ἕτοοτκ ετἕ οϩωμε ἕβολ ἡϩΗΤϥ :
ἐνετείλάμην σοὶ . . . μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Gen. 3, 17.
- ⁷ ϫωτεμ πβοεις ἐπαϩρωϩ εταἡωϫ ἕβολ ἡϩΗΤϥ :
εἰσάκουσον κύριε τῆς φωνῆς μου ἧς ἐκέκραξα. Ps. 26, 7.
- ⁸ τεκκἡϩια . . . εμε ἡδδδϫ ἡϩωϩε ἡϩΗΤϥ :
τὴν ἐκκλησίαν . . . μὴ ἔχουσαν σπῖλον. Eph. 5, 27.
- ⁹ πἡϩομεἰ ἀπεκρδπ ϫεδωϫωπἡ ἡϩΗΤϥ (ἡϩωπ) :
οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ (ἐν τῇ
σιῶν). Ps. 68, 37.
- ¹⁰ πδϫωϩωϩ πἕδτϫἡϩ ἡϩε πἡϩμηἡ ἡπδκδἡϩ : ἀτω πβοεις
πδπδϩμοϩ ἡϩΗΤΟΥ Τἡροϩ :
πολλαὶ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐ-
τοὺς ὁ κύριος. Ps. 33, 20.
- ¹¹ πδϫωϩωϩ πἕδτϫἡϩ ἡϩε πἡϩμηἡ : οϩοϩ ϫπδπδϩμοϩ ἡϩε
πβοεις ἕβολ ἡϩΗΤΟΥ Τἡροϩ. Ps. idem.

Annotatio.

„ In textibus thebanensibus pronomina sexti casus hucusque recensita

„ passim obvia sunt sub hac forma $\text{ϩ}\text{HT}$, $\text{ϩ}\text{HT}\text{H}$, $\text{ϩ}\text{HTK}$, $\text{ϩ}\text{HT}\text{ϥ}$, $\text{ϩ}\text{H}$, TC etc. exclusa scilicet praepositione H „ .

De pronomine composito.

§. III.

1. Praeter simplicia , et derivativa pronomina , alia insuper habet lingua aegyptiaca , quae *composita* vocantur , a quibus perinde casus representantur : atque non minus ac illa sunt separata. Coalescunt ista a substantivis $\text{ϩ}\text{O}$ *facies* , *vultus* ; pO *os* , *oris* et *caput* ; $\text{p}\text{Δ}\text{T}$ *pes* ; et TOT *manus* , quibus una ex his praepositionibus praefigitur H , H et $\text{ϩ}\text{Δ}$, quae peculiariter casibus inserviunt , habentque suffixa simplicia pronomina , quorum est personas denotare atque genera. Formantur itaque in singulis casibus hoc pacto :

Pronomina composita , pro primo casu.

2. Constant primo e praepositione H ; deinde e monosyllaba voce TO T. ; $\text{T}\text{Δ}$ B. , $\text{Θ}\text{O}$ M. quae per compendium scriptionis , ut videtur , a $\text{T}\text{ϩ}\text{O}$, $\text{T}\text{ϩ}\text{Δ}$ *faciem dare* , et hoc a † *dans* , $\text{ϩ}\text{O}$ vel $\text{ϩ}\text{Δ}$ *facies* provenit ; tertio e pronomine simplici suffixo.

3. Quamvis autem in prima persona singul. et prima plur. comm. gen. extra regulam traditam $\text{Δ}\text{N}\text{OK}$ *ego* , et $\text{Δ}\text{N}\text{OH}$ *nos* prodire videantur , si tamen paullo attentius id pronomem consideres , in $\text{Δ}\text{H}$ praepositionem H deprehendes , atque in posteriore syllaba OH dignosces pronomem simplex H primae pers. plur. (paragraph. I. hujus cap. num. 5.) de T , K non liquet.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.	comm.	$\text{Δ}\text{N}\text{T}$ $\text{Δ}\text{N}\text{OK}$ ¹	$\text{Δ}\text{N}\text{Δ}\text{K}$ ²	$\text{Δ}\text{N}\text{OK}$ ³	<i>ego.</i>
	(plur.	comm.	$\text{Δ}\text{N}\text{H}$ ⁴ $\text{Δ}\text{N}\text{OH}$	$\text{Δ}\text{N}\text{Δ}\text{H}$ ⁵	$\text{Δ}\text{N}\text{OH}$ ⁶	<i>nos.</i>
2.	(singul.	mascul.	HTK ⁷ $\text{H}\text{TO}\text{K}$ ⁸	$\text{H}\text{T}\text{Δ}\text{K}$ ⁹	$\text{H}\text{Θ}\text{OK}$ ¹⁰	<i>tu.</i>
	(fem.		HTO ¹¹	$\text{H}\text{T}\text{Δ}$	$\text{H}\text{Θ}\text{O}$ ¹²	<i>tu.</i>
	(plur.	comm.	$\text{H}\text{T}\text{WT}\text{H}$ ¹³	$\text{H}\text{T}\text{HT}\text{HT}\text{HT}$ $\text{H}\text{T}\text{Δ}\text{T}\text{HT}$ ¹⁴	$\text{H}\text{Θ}\text{WT}\text{HT}$ ¹⁵	<i>vos.</i>
3.	(singul.	mascul.	$\text{H}\text{TO}\text{ϥ}$ ¹⁶	$\text{H}\text{T}\text{Δ}\text{ϥ}$	$\text{H}\text{Θ}\text{O}\text{ϥ}$ ¹⁷	<i>ille.</i>
	(fem.		$\text{H}\text{TO}\text{C}$ ¹⁸	$\text{H}\text{T}\text{Δ}\text{C}$	$\text{H}\text{Θ}\text{O}\text{C}$ ¹⁹	<i>illa.</i>
	(plur.	comm.	$\text{H}\text{TO}\text{O}\text{T}$ ²⁰	$\text{H}\text{T}\text{Δ}\text{T}$	$\text{H}\text{Θ}\text{O}\text{O}\text{T}$ ²¹	<i>illi.</i> <i>illae.</i>

- 1 **ζε ΔΠΟΚ ΔΠΤ ΟΥΘΗΚΕ : ΔΠΤ ΟΥΘΕΒΙΗΠ :**
ὅτι πτωχὸς καὶ πένθης εἰμι ἐγώ. Ps. 85 , 1.
- 2 **ΟΥΔΑΤΗΓ ΔΠΔΚ ΗΟΥΘΡΗ ΕΟΥΩΜ :**
ἐγὼ βρωῶσιν ἔχω φαγεῖν. Ioh. 4 , 32.
- 3 **ΔΠΟΚ ΖΕ ΔΦΡΗΓ ΗΟΥΚΟΥΡ ΠΑΙΩΤΕΜ ΔΠ :**
ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον. Ps. 37 , 14.
- 4 **ΔΠΟΠ ΓΔΡ ΔΠΗ ΗΕΡΠΕ ΔΠΠΟΥΤΕ ΕΤΟΠΖ :**
ἡμεῖς γὰρ ναδς Θεοῦ ἐσμεν ζῶντος (juxta Cod. Alex.) 2 Cor. 6 , 16.
- 5 **ΕΥΖΕ ΔΠΔΠ ΔΠΖΠΔ ΠΗΤΕΠ ΗΠΕΠΠΕΤΜΔΔΙΚΟΠ :**
εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν. 1 Cor. 9 , 11.
- 6 **ΔΠΟΠ ΕΠΕΔΙΔΙ ΖΕΠ ΦΡΔΠ ΔΠΒΟΕΙΣ :**
ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι κυρίου μεγαλυνθησόμεθα. Ps. 19 , 8.
- 7 **ΗΤΚ ΠΔΕΟΥΤ ΔΤΩ ΕΤΖΙΣΕ ΗΤΔΔΠΕ :**
σὺ δὲ δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου. Ps. 3 , 4.
ΠΕΖΕ ΠΙΔΑΤΟΣ ΖΕ ΟΥΚΟΥΠ ΒΕ ΗΤΚ ΟΥΡΡΟ :
εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ πιλάτος: οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ioh. 18 , 37.
- 8 **ΗΤΟΚ ΠΕ ΠΟΥΗΒ ΨΔ ΕΠΕΖ ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΣ ΔΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ :**
σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν μελχισεδέκ. Ps. 109 , 4.
- 9 **ΗΤΔΚ ΠΕ ΠΔΨΗΡΕ ΔΠΔΚ ΔΙΧΠΔΚ ΔΠΠΟΥΤ :**
υἱός μου εἶ σὺ , ἐγὼ σήμερον γεγεννηκά σε. Hebr. 5 , 5.
- 10 **ΗΘΟΚ ΖΕ ΔΚΨΟΠ ΖΕΠ ΠΝΕΘΟΥΔΒ :**
σὺ δὲ ἐν ἀγίοις κατοικεῖς. Ps. 21 , 4.
- 11 **ΗΤΟ ΖΕ ΟΥΠ ΟΥΣΗΨΕ ΠΗΤ ΕΒΟΛΘΗ ΤΕΨΤΥΧΗ :**
καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2 , 35.
- 12 **ΟΥΟΘ ΗΘΟ ΖΩΙ ΕΡΕΟΥΣΗΨΙ ΣΠΠΗ ΗΤΕΨΤΥΧΗ. Idem.**
- 13 **ΗΤΩΤΗ ΔΠΤΡΕΜΡΔΤΨ :**
ὑμεῖς οἱ . . . ἐν πνεύματι πραότητος. Gal. 6 , 1.
- 14 **ΔΠ ΗΤΔΤΗ ΕΠ ΠΕ ΠΔΘΩΒ ΖΔ ΠΒΟΕΙΣ :**
οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ; 1 Cor. 9 , 1.
- 15 **ΔΠΟΚ ΔΙΧΟΣ ΖΕ: ΗΘΩΤΕΠ ΖΔΠ ΠΟΥΓ :**
ἐγὼ εἶπα , Θεοὶ ἐστε , Ps. 81 , 6.
- 16 **ΗΤΟΥ ΠΕΤΠΔΚΡΙΠΕ ΗΤΟΙΚΟΥΜΕΠΗ :**
αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην. Ps. 9 , 9.
- 17 **ΠСОВΠΙ ΖΕ ΗΘΟΥ ΔΠΒΟΕΙΣ ΨΟΠ ΨΔ ΕΠΕΖ :**
ἡ δὲ βουλὴ τοῦ κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει , Ps. 32 , 11.
- 18 **ΗΤΟΣ ΖΕ ΠΔΣΡΤΔΧΡΟ :**

ἡ δὲ (Ρόδη) διίσχυρίζετο. Act. 12, 15.

¹⁹ ἦθος δε εσμεγι δε πιβμε ἠβωμ πε :

ἐκείνη δοχοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι. Ioh. 20, 15.

²⁰ ἦτοοτ δε πεχδτ δε : ερδι ρῆ βηθεεμ :

οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ἐν βηθλεέμ. Matth. 2, 5.

²¹ ἦωοτ δτσωηρ οτορ δτρει δνοη δπτωοη :

αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπασαν ἡμεῖς δε ἀνέστημεν. Ps. 19, 9.

4. Hujusce pronominis significatio, sequente conjunctione ρωω T. B. ρω M. B. etiam, quoque, et adjuncto pronomine simplici, fit intensior:

T.	M.	B.	
δνοκ ρωωτ ¹ vel δνοκ ρω ²	δνοκ ρω ³	δπδκ ρω ⁴	<i>ego quoque</i>
δνοη ρωωη ⁵ vel δνοη ρωη ⁶	idem	δπδη ρωωη ⁷	<i>nos quoque</i>
ἦτοκ ρωωκ ⁸	ἦωκ ρωκ ⁹	ἦτδκ ρωωκ	<i>tu quoque</i>
ἦτο ρωτε ¹⁰	ἦθο ρωι ¹¹	ἦτδ ρωτε	<i>tu quoque (fem.)</i>
ἦτωτῆ ρωωτ- τητῆ ¹²	ἦωτεη ρω- τεη ¹³	ἦτδτεη ρωωτ- τηποτ ¹⁴	<i>vos quoque</i>
ἦτοϣ ρωωϣ ¹⁵	ἦθοϣ ρωϣ ¹⁶	ἦτδϣ ρωωϣ ¹⁷	<i>ille quoque</i>
ἦτοϥ ρωωϥ ¹⁸	ἦθοϥ ρωϥ ¹⁹	ἦτδϥ ρωωϥ ²⁰	<i>illa quoque</i>
ἦτοοτ ρωοτ ²¹	ἦωοτ ρωοτ ²²	ἦτδτ ρωωτ	<i>illi, illae quoque</i>

¹ πεχδϣ πδτ δε : δνοκ ρωωτ ἦτῆδχοοϥ πῆτῆ δπ :

ἔφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν. Matth. 21, 27.

² δσρδη πδι ρω ἔδιοτδρτ ἦϥδ ρωβ πμε :

ἔδοξε κάμοι παρηκολουθηκότι ἀνωθεν πᾶσιν. Luc. 1, 3.

³ δνοκ ρω τῆδχδϣ ψδμειϥ εϣβοϥ πδρρηη πιοτρωοτ
τηροτ ἦτε πκδρι :

καὶ ἐγὼ πρωτότακον θῆσομαι αὐτὸν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλευ-
σι τῆς γῆς. Ps. 88, 28.

⁴ δπδκ ρω διδμκ ἔλδτ πεχε πβοειϥ :

καὶ γὰρ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει κύριος. Hebr. 8, 9.

⁵ δρροη ρωωη τῆκτῆδηπετε ἦπδτ πμε :

τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὄραν ; 1 Cor. 15, 30.

⁶ δνοη ρωη τεπετδττελιζε πῆτῆ :

καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα. Act. 13, 32.

⁷ ετβε πει δπδη ρωωη τεηρηη ρμδτ ἦτε πιποτῆ :

- διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, 1 Thess. 2, 13.
- ⁸ xe ἦτοκ ρωωκ οπ πεμ ἦησοτς πτᾶλιλιδλιος :
καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ γαλιλαίου. Matth. 26, 69.
- ⁹ xe ἦθοκ ρωκ πᾶκχη πεμ ἦησοτς πτᾶλιλιδλιος. Ibidem.
- ¹⁰ ἦτο ρωτε βηθεεεμ πκᾶρ ἦιοτᾶλι :
καὶ σὺ βηθλεὲμ γῆ ἰούδα, Matth. 2, 6.
- ¹¹ οτορ ἦθο ρωι ερε οτσηγι σιπι ἦτεψτχη :
καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2, 35.
- ¹² ἦτωτῆ ρωωττητῆ ἄτετῆτβε ετβε ἦψᾶξε ἦταζοορ
πητῆ :
ἤδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. Ioh. 13, 14.
- ¹³ ἦωτεπ ρωτεπ σεψᾶ ἦτετεπιδρατορ ἦπετερνορ :
καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ioh. 13, 14.
- ¹⁴ θεκεεε δε ἄτετεπειμι ρωττηπορ ἐπδωτω θε διελλοτη :
ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ' ἐμὲ τί πράσσω, Eph. 6, 21.
- ¹⁵ ἄγι δε ρωωγ οπ ἦβι νικοδημοε :
ἦλθε δὲ καὶ νικόδημος, Ioh. 19, 39.
- ¹⁶ θεπ οτμεομηι παρε φλι ρωγ χη πεμαγ :
ἐπ' ἀληθείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν. Luc. 22, 59.
- ¹⁷ τοτε ἦταγ ρωωγ πψηλι ψιδετποτᾶσσι ἄπενταετρε-
κε ἐπιμηι ετποτᾶσσι πηγ :
τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάν-
τα ἐν πᾶσι. 1 Cor. 15, 28.
- ¹⁸ ἦτοε ρωωε οπ ἄω ἦοτσηρε :
καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱόν. Luc. 1, 36.
- ¹⁹ ἄσερβωκι (ἦθοε) ρωε ἦοτσηρι : Ibidem.
- ²⁰ ἐροτη ἐτηη (ἦταε) ρωωε :
εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν. Hebr. 9, 24.
- ²¹ ἦτοοτ ρωοτ οπ πεᾶτει ἐψᾶ :
καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν. Ioh. 4, 45.
τᾶι τεεε μαρεπεριομε ετποτᾶσσε ρωοτ ἦπετᾶλι εἶ
εωβ πιε :
οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί. Eph. 5, 24.
- ²² εριᾶ . . . ἦτοτσηπι ἄματ (ἦωοτ) ρωοτ πεμηι :
ἵνα . . . κἀκεῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ. Ioh. 17, 24.

Pronomina composita, pro tertio casu.

5. Formantur ope praepositionum ρΔ et è praefixarum vocibus substantivis ρΔΤ *pes*, atque ρΟ *os, oris*, adjuncto in fine pronomine simplici. Unde fit ρΔΡΟΙ (*ori meo*) idest *mihī*; vel *versus me*; ἐρΔΤΚ (*pedi tuo*) idest *tibi*; vel *ad te*. Utriusque formae paradigmata subjungimus; antea monendo, formam alteram in dialecto memphitica haud occurrere:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ρΔΡΟΙ	idem ¹	ρΔΛΔΙ ²	<i>mihī, versus me.</i>
	(plur.)	comm.	ρΔΡΟΠ	idem ³	ρΔΛΔΠ [*]	<i>nobis, etc.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ρΔΡΟΚ	idem ⁴	ρΔΛΔΚ	<i>tibi.</i>
	(plur.)	fem.	ρΔΡΟ	idem ⁵	ρΔΛΔ	<i>tibi.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ρΔΡΟΥ	idem ⁸	ρΔΛΔϣ ⁹	<i>illi.</i>
	(plur.)	comm.	ρΔΡΟΥΤ ¹¹	ρΔΡΟΥΤ ¹²	ρΔΛΔΤ ¹³	<i>illis.</i>
			T.	B.		
1.	(singul.)	comm.	ἐρΔΤ		ἐλεΤ	<i>mihī, ad me.</i>
	(plur.)	comm.	ἐρΔΤΗ		ἐλεΤΕΠ	<i>nobis, etc.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἐρΔΤΚ		ἐλεΤΚ	<i>tibi.</i>
	(plur.)	fem.	ἐρΔΤΕ		ἐλεΤ	<i>tibi.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ἐρΔΤΗΤΕΠΟΥ		ἐλεΤΗΤΗΠΟΥ ¹⁴	<i>vobis.</i>
	(plur.)	comm.	ἐρΔΤΟΥ ¹⁵		ἐλεΤΟΥ ¹⁶	<i>illi.</i>
		fem.	ἐρΔΤΕ ¹⁷		ἐλεΤΕ ¹⁷	<i>illi.</i>
		comm.	ἐρΔΤΟΥ ¹⁸		ἐλεΤΟΥ	<i>illis.</i>

¹ ΔΤΨΘΟΥΤ ρΔΡΟΙ ΖΕ ΠΑΙΒΟΧΙ ΠΕ ΗΣΔ ΨΜΕΘΑΗΓΙ:
 ἐνδιέβαλλον με (*detrahebant mihī Vulg.*) ἐπὶ κατεδῶκον δικαιοσύνην. Ps. 37, 21.

² ρΔΠΕΤΟΥΔΔΒ ΤΗΡΟΥ ΔΥΩ ρΔΛΔΙ:
 περὶ πάντων τῶν ἀγίων, καὶ ὑπὲρ ἑμοῦ. Eph. 6, 18, 19.

- ³ ΔΚΖΩΠΤ ΟΥΟΖ ΔΚΨΕΠΖΗΠΤ ΖΔΡΟΠ :
ώργισθης και ὤκτειρησας ἡμᾶς (*misertus es nobis* Vulg.) Ps. 59, 3.
- * ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ . . . ΕΤΡΕΨΟΥΤΩΠΖ ΕΒΟΛ ΨΠΟΥ ΔΠΖΔ ΔΠΦΨ ΖΔ-
ΛΔΠ :
ὁ χριστὸς . . . γυν ἰμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.
Hebr. 9, 24.
- ⁴ ΕΤΕΤΩΒΖ ΕΠΨΩΠ ΖΔΡΟΚ ΗΖΕ ΟΥΟΠ ΠΙΒΕΠ ΕΘΟΥΔΒ :
προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος. Ps. 31, 6.
- ⁵ ΠΔΤ ΕΡΨΟΥΤ ΤΗΡΟΥ ΖΗΠΠΕ ΕΤΘΩΟΥΨ ΟΥΟΖ ΔΥΨ ΖΔΡΟ :
ἴδε πάντας, ἰδοὺ συνήχθησαν, και ἤλθοσαν πρὸς σέ. Isa. 49, 18.
- ⁶ ΠΔΓΧΗ ΖΔΡΨΤΕΠ ΔΜΗΠΠΙ ΕΨΕΒΩ :
καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς . . . διδάσκων, Mar. 14, 49.
- ⁷ ΚΔΤΔ ΘΗ ΕΤΖΔΙΚΕΟΠ ΠΗΠ ΠΕ ΕΜΗΟΥΤΕΠ ΕΠΕΠ ΖΔΛΔΤΕΠ ΤΗΡ-
ΤΕΠ :
καθὼς ἐστι δίκαιον ἑμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν (*idest de omnibus vobis*) Phil. 1, 7.
- ⁸ ΔΜΩΠΠΙ ΖΔΡΟΥ ΗΤΔΡΕΤΕΠ ΕΡΟΥΩΠΠΙ :
προσέλτατε πρὸς αὐτὸν και φωτίσθητε, Ps. 33, 6.
- ⁹ ΠΑΡΧΙΕΡΕΤΣ . . . ΠΕΠ ΗΨΔΨΤΑΔΔΨ ΕΖΛΗΠ ΖΔΛΔΨ ΔΤΩ ΖΔ-
ΠΕΜΕΤΑΤΣΟΥΠ ΔΠΛΔΟΣ :
ὁ ἀρχιερεὺς . . . ὁ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ και τῶν τοῦ λαοῦ
ἀγνοημάτων Hebr. 9, 7.
- ¹⁰ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ ΜΕΡΕ ΤΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΤΩ ΔΨΤΑΔΨ ΖΔΡΟΣ ΖΕ ΕΨΕ-
ΤΒΒΟΣ :
ὁ χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, και ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐ-
τῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ: Ephes. 5, 25, 26.
- ¹¹ ΔΖΡΟΥΤ ΒΕ ΣΕΒΑΠΤΙΖΕ ΖΔΡΟΥΤ :
τί και βαπτίζονται ὑπὲρ αὐτῶν; 1 Cor. 15, 29.
- ¹² ΔΜΟΠ ΠΔΨΔΠ ΔΦΗΕΤΑΤΤΗΠΨ ΖΔΡΨΟΥΤ :
οὐκ ἦν πλήθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν αὐτῶν. Ps. 43, 13.
- ¹³ ΕΤΒΕΟΥΤ ΗΣΕΒΑΠΤΙΖΕ ΖΔΡΔΤ (sic apud Zoegam pro ΖΔΛΔΤ) †
Cor. 15, 29. ut supr.
- ¹⁴ ΖΕ ΤΕΤΕΠΩΖΠ ΕΛΕΤΤΗΠΟΥΤ (Zoeg. p. 166.) ΖΗ ΟΥΠΠΕΤΜΔ ΗΟ-
ΤΩΤ :
ὅτι στήκετε ἐν ἐνὶ πνεύματι, Philipp. 1, 27.
- ¹⁵ ΕΦΡΑΙΜ . . . ΔΨΚΟΥΤ ΗΖΗΒΔΠΨΠΠΕ ΕΡΔΤΨ ΔΠΠΡΟ ΔΡΠΠΕ :
ἰφραὶμ ἀπίστευε πρὸς βασιλεῖα ἰσραὴμ. Ose, 5, 13.

32

¹⁶ ἀρχιερετεσ μὴ τὰρ πιε εφωρι ἐλετεγ ἀμμητι εφωρηίωσι:
πᾶς μὲν ἱερεὺς ἔστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν. Hebr. 10, 11.

¹⁷ τσπηλγωτη τηρεσ δεει δεδε ερατεσ ἀπεμτο ἐβολ ἀπ-
χοεισ :

προσῆλθε πᾶσα συναγωγή καὶ ἔστησαν ἔναντι κυρίου. Lev. 9, 5.

¹⁸ εφραιμ βωκ ἐρατοσ ἡπαρστριος :

ἐπορεύθη ἰφραὶμ πρὸς ἀσσυρίους, Ose. 5, 13.

Pronomina composita, pro quarto casu.

6. Praeponendo è voci substantivae *po os, oris vel caput*; et subjungendo pronomen simplex, habetur: ἐροἱ *os meum* idest *me*; ἐροκ *os tuum* idest *te*; ἐρογ *os suum* idest *illum* vel *se*, prout in sequenti paradigmate:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἐροἱ	idem ¹	ἐλαγι ²	<i>me.</i>
	(plur.)	comm.	ἐροπ	idem ³	ἐλαπ	<i>nos.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἐροκ	idem ⁴	ἐλακ ⁵	<i>te.</i>
	()	fem.	ἐρο ⁶	idem	ἐλα	<i>te.</i>
	(plur.)	comm.	ἐρωτη ⁷	ἐρωτεπ ⁸	ἐλατεπ ⁹	<i>vos.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ἐρογ	idem ¹⁰	ἐλαγ ¹¹	<i>illum.</i>
	()	fem.	ἐροσ	idem ¹²	ἐλασ ¹³	<i>illam.</i>
	(plur.)	comm.	ἐροοτ ¹⁴	ἐρωοτ ¹⁵	ἐλατ ¹⁶	<i>illos,</i> <i>illas.</i>

¹ ἀρεξ ἐροἱ πβοεισ :

φυλαξόν με κύριε. Ps. 15, 1.

ἀμωπι πδωρηι σωτεμ ἐροἱ :

δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου. Ps. 33, 12.

² πρδη δε ἀμδατ τηροτ ἡη ἡοτρηοτην δεγοτδπηγ ἐλαγι ρω:
ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερὶ τῷ ἰκτρώματι ὡφθη κάμοι. 1 Cor. 15, 8.

³ ἀφωρ ἐροπ πβοεισ ἀφωρ ἐροπ ἀλλα μεδωοτ ἀπεκραπ :

μὴ ἡμῖν κύριε μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν. Ps. 113, 9.

⁴ εφσωτεμ ἐροκ ἡκε ποσ δεπ πιεροοτ ἡτε πεκροσρεξ :

ἐπακούσαι σου κύριος ἐν ἡμέρα θλίψεως. Ps. 19, 2.

- ⁵ ερωδλ οτσει νδρ πετ ερακ (pro ελακ) . . . εκληδ εη οτ-
αιπιζολοη :
εαν γαρ τις ιδη σε . . . εν ειδωλειω κατακειμενον. 1 Cor. 8 , 10.
- ⁶ μη οτσωβε ηπεχωρα τηροτ ετηηπ εροτπ ερο :
και εις εμπαιγμον πασαι ταϊς χωραις ταϊς ηγγιζουσαις προς σε ,
Ezech. 22 , 4. 5.
- ⁷ παι δε πε ψωε ερωτη εδατ :
ταυτα δε ειδει ποιησαι (υμας). Matth. 23 , 23.
- ⁸ απμοτ ερωτεπ εβαλθεπ ηηι μπβοεισ :
ευλογηκαμεν υμας εξ οικου κυριου. Ps. 117 , 26.
- ⁹ ηηπεσωτεμ επ ελατεπ :
ουκ εισακουσομαι υμων. Isa. 1 , 15.
- ¹⁰ φη δε ετερζεπις επβοεισ οηπαι εφερκωτ εροτ :
τον δε ελπίζοντα επι κυριον ελεος κυκλωσει. Ps. 31 , 10.
- ¹¹ ηρατ δε μαλετ ηπετελατ ητετρηιηι :
τη γυναικι ο ανηρ την οφειλομενην ευνοϊαν αποδιδωτω. 1 Cor. 7 , 3.
- ¹² οτοτ ταρεβω ατηιωπ εροτ :
και επι τον ιματισμον μου εβαλον κληρον. Ps. 21 , 19.
- ¹³ θορασις ητ ανσαιασ πετ ελασ :
ορασις ην ειδεν ησαια. Isa. 1 , 1.
- ¹⁴ πετρημοσ ηι περοποσ παρηαιβεσ εροτπ :
ο καθημενος επι του θρονου σκηνωσει επ αυτους. Apos. 7 , 15.
- ¹⁵ ηηιωτ ητε ηωηη ακταμοι ερωτπ : εκεμαρητ ηοηποτ
ηηη πεκρο :
ηγνωρισας μοι οδου ζωης πληρωσεις με ευφροσυνην μετα του προ-
σωπου σου. Ps. 15 , 11.
- ¹⁶ ηεβηοτη δε απβοεισ ησεδαμσ ελατ επ :
τα δε εργα κυριου ουκ εμβλεπουσι , Isa. 5 , 12.

Pronomina composita , pro sexto casu.

7. Hisce partibus constant , primo nempe praepositione η ; deinde voce
ΤΟΤ , ΤΟΟΤ manus ; tertio pronomine simplici , ex. gr. η-ΤΟΟΤ a ma-
nu mea idest a me , η-ΤΟΟΤ-Κ a manu tua idest a te etc. ut in para-
digmate :

Persona	Numerus	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦΤΟΥΤ	ἦΤΟΥΤ	ἦΤ&ΔΤ	a me.
	(plur.)	comm.	ἦΤΟΥΤἦ	ἦΤΟΥΤἦ	ἦΤ&ΔΤἦ	a nobis.
2.	(singul.)	mascul.	ἦΤΟΥΤΚ	ἦΤΟΥΤΚ	ἦΤ&ΔΤΚ	a te.
	(plur.)	fem.	ἦΤΟΥΤΕ	ἦΤΟΥΤ	ἦΤ&ΔΤΕ	a te.
3.	(singul.)	mascul.	ἦΤΟΥΤἦ- ΤΕΠΟΥ	ἦΤΟΥΤἦ- ΘΗΠΟΥ	ἦΤ&ΔΤἦ- ΤΗΠΟΥ	a vobis.
		fem.	ἦΤΟΥΤἦ	ἦΤΟΥΤἦ	ἦΤ&ΔΤἦ	ab illo.
	(plur.)	comm.	ἦΤΟΥΤΟΥ	ἦΤΟΥΤΟΥ	ἦΤ&ΔΤΟΥ	ab illa.
		comm.	ἦΤΟΥΤΟΥ	ἦΤΟΥΤΟΥ	ἦΤ&ΔΤΟΥ	ab illis.

1. ΖΕΚ&C ΕΥΘΩΠΕ ἦΤΟΥΤ ἦΒΙ ἦCΕ ἦCΕ ;
 Ἴνα ἦ παρ' ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ. 2 Cor. 1, 17.
2. ΔΚΩΠΙ ΖΙ ΟΥΑΔ ΠΕΜΗΙ ΔΚΕΡΕ ΖΔΠΘΡΗΟΤΙ ΖΛΟΧ ἦΤΟΥΤ ;
 ὅς ἐπιτοαυτὸ ἐγλύκανάς μοι (ed. complut.) ἐδέσματα. Ps. 54, 15.
3. ΟΥ ΠΕ ΕΨΟΥΔΩΨ ἦΤΟΥΤΚ ΖΙΖΕΠ ΠΚ&ΖΙ ;
 παρὰ σοῦ τί ἐδέλησα ἐπὶ τῆς γῆς ; Ps. 72, 25.
4. ΠΟΖΕΠ ἦΤ&ΨΤΧΗ ΕΒΟΛ ἦΤΟΥΤC ἦΤCΗΠΙ ΠΕΠ Τ&ΜΕΤΨΗΡΙ
 ἔμ&τ&τC ΕΒΟΛ ἦΤΟΥΤἦ ΠΟΥΤΖΟΡ ;
 ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μο-
 νογενῆ μου. Ps. 21, 21.
5. ΔΚΠ&ΖΜΕΤ ΕΒΟΛ ἦΤΟΥΤΟΥ ἦΠΗΕΤΠ& ΕΦΡΗΙ ΕΦΛ&ΚΚΟC ;
 ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον. Ps. 29, 4.

8. Pronomen istud aliter atque aliter in dialecto thebana, et in baschmurica, variata scilicet praepositione, sed fere eodem sensu, componitur. Dicimus fere eodem sensu; casuum namque notatio apud aegyptios non a verbi διάθεσι, aut a potestate praepositionum, quemadmodum apud graecos et latinos, sed a sermonis structura pendet (quod nunquam prae oculis in universa de aegyptiacis casibus praeceptione non habendum). Itaque in thebana dialecto pro ἦΤΟΥΤἦ usurpatur ἔΤΟΥΤἦ; pro ἦΤΟΥΤΚ, ἔΤΟΥΤΚ; pro ἦΤΟΥΤἦ, ἔΤΟΥΤἦ. ex. gr. Marc. 8, 6. ΔΕΨΩΠ ἔΤΟΥΤἦ ἔΠΜΗΨΕ: παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ (scil. περὶ τὸν ὄχλον) Gen. 3, 17. ΠΨΗΠ Π&Ι ἦΤ ΔΙΖΩΠ ἔΤΟΥΤΚ: τοῦ ξύλου οὐ ἐντειλάμην σοι. In baschmurica vero usurpatur ΕΒΟΛΖΙΤ&ΔΤἦ pro ἦΤ&ΔΤἦ, ex. gr. 1 Thess. 2, 13. ἦΤΕΛΕΠΖΙ ἔΠCΩΤ&ἔ ἔΠΦΨ ΕΒΟΛΖΙΤ&ΔΤἦ: παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, et 1

Cor. 15, 2. πἀετἀππελιον . . . ἀτετῆσῶζει ἐβολῶριτἀδῶτη : τὸ εὐαγγέλιον . . . δι' οὗ καὶ σώζεσθε, denique Hebr. 7, 19. πειζε εροπῆ ετρελιπῆ ετσαπῆ τει ἐβολῶριτἀδῶτῆ εππἀρωπῆ εροπῆ ἐπϕϕ : ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ θεῷ.

9. Idem dic de pronomine e voce ρ&τ *pes* composito ἐρ&τ, ἐρ&τκ, ἐρ&τς etc. cuius varia est, pro syntaxeos varietate, potestas. Ex. gr. Eph. 5, 27. (T.) χεκ&ς εϕῆτ&ρῆ τεκκλῆςια π&ϕ ἐρ&τε εστ&ειπῆ : ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν (l. recepta) ἑαυτῷ ἐνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, Isa. 4, 15. (B.) ἡϕῆεωτῆ επ ἐλ&τεπῆ : οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν *proset* id latine verti *non sinam exorari a vobis*.

De pronomine reciproco seu reflexo.

§ IV.

1. Pronomen cuius officium est innuere, eundemmet agentem esse actionis terminum vel se solo agere, aut pati, *reciproci* seu *reflexi* nomen sortitur. Utuntur itaque aegyptii derivativo pronomine ἐέειοι *me*, ἐέειοκ *te* etc. praecedente voce ἐέειπῆ, cuius vix liquet origo. Componitur hoc pacto :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἐέειπῆ ἐέ- ειοι ¹	idem ²	ἐέειπῆ ἐέ- ει&ι	<i>meipsum.</i>
	(plur.)	comm.	ἐέειπῆ ἐέ- ειοπ	idem	ἐέειπῆ ἐέ- ει&π	<i>nos ipsos.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἐέειπῆ ἐέ- ειοκ ³	idem	ἐέειπῆ ἐέ- ει&κ	<i>te ipsum.</i>
	()	fem.	ἐέειπῆ ἐέ- ειο	idem	ἐέειπῆ ἐέ- ει&	<i>te ipsam.</i>
3.	(plur.)	comm.	ἐέειπῆ ἐέ- ειωτῆπ	ἐέειπῆ ἐέ- ειωτεπ	ἐέειπῆ ἐέ- ει&τεπ	<i>vos ipsos, ipsas.</i>
	(singul.)	mascul.	ἐέειπῆ ἐέ- ειοϕ	idem ⁴	ἐέειπῆ ἐέ- ει&ϕ	<i>se ipsum.</i>
3.	()	fem.	ἐέειπῆ ἐέ- ειο&	idem ⁵	ἐέειπῆ ἐέ- ει&&	<i>se ipsam.</i>
	(plur.)	comm.	ἐέειπῆ ἐέ- ειο&τ	ἐέειπῆ ἐέ- ειω&τ ⁶	ἐέειπῆ ἐέ- ει&&τ ⁷	<i>se ipsos, ipsas.</i>

¹ ἐπῆ οτωρκ &τωρκ ἐέειοι ἐέειπῆ ἐέειοι :

- κατ' ἑμαυτοῦ ὄμραα. Gen. 22, 16.
- ² ⲁⲧⲁⲫⲧⲧⲬⲏ ⲱⲑⲟⲣⲧⲉⲣ ⲉⲣⲟⲓ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲟⲓ :
πρὸς ἑμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη. Ps. 41, 7.
- ³ ⲟⲩⲧⲱⲕ ⲡⲉⲗⲁⲁⲉϥ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲟⲕ :
μεταξὺ σου καὶ αὐτοῦ μόνου. Matth. 18, 15.
- ⁴ ⲡⲓⲕⲉⲣⲁⲓ ⲉⲙⲟⲕ ⲧⲉϥⲉⲣⲱⲩⲱⲓ ⲁⲡⲉϥⲱⲙⲁ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲟϥ :
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει. 1 Cor. 7, 4.
- ⁵ ⲁⲓⲙⲉⲧⲃⲓⲛⲧⲟⲩⲥ ⲧⲉ ⲙⲉⲧⲡⲟⲩⲧ ⲉⲣⲟⲥ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲟⲥ :
ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ. Ps. 26, 12.
- ⁶ ⲙⲁⲣⲟⲩⲥⲁⲃⲉ ⲡⲱⲣⲡ ⲉⲟⲩⲙⲉⲧⲉⲧⲥⲉⲃⲏⲥ ⲉⲑⲉⲡ ⲡⲟⲩⲛⲓ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲟⲩ :
μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν. 1 Tim. 5, 4.
- ⁷ ⲟⲩⲧⲁⲓ ⲡⲓⲛⲓⲥⲁⲃⲏⲟⲩ ⲡⲓⲛⲟⲩ ⲉⲙⲓⲛ ⲉⲙⲁⲧ :
οὐαὶ οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς. Isa. 5, 21.

Annotatio.

„ Eandem vim habet in dialecto thebana ⲉⲙⲉⲓⲛⲟⲩ ; componiturque
„ eodem modo, ex. gr. ⲉⲙⲉⲓⲛⲟⲩ ⲉⲙⲟⲓ ⲛⲟⲥ ⲓⲡⲟⲥ , ⲉⲙⲉⲓⲛⲟⲩ ⲉⲙⲟⲩ
„ se ipsos vel ipsas etc. „.

2. Alterum pronomen reciprocum oritur a vocē ⲉⲣⲛⲟⲩ graeco ἀλλήλων
quod ad sensum respondente, idest *mutuo*, *vicissim*, *alter alterius*, *se invicem* :

Persona	T.	M.	B.	
1.	ⲡⲉⲡ ⲉⲣⲛⲟⲩ	idem ¹	ⲡⲉⲡ ⲁⲗⲛⲟⲩ	<i>nos invicem</i>
2.	ⲡⲉⲧⲓ ⲉⲣⲛⲟⲩ ²	ⲡⲉⲧⲉⲡ ⲉⲣⲛⲟⲩ ³	ⲡⲉⲧⲉⲡ ⲁⲗⲛⲟⲩ ⁴	<i>vos invicem</i>
3.	ⲡⲟⲩ ⲉⲣⲛⲟⲩ ⁵	idem ⁶	ⲡⲉⲧ ⲁⲗⲛⲟⲩ ⁷	<i>se invicem</i>

- ¹ ⲥⲉⲙⲡⲱⲁ ⲡⲁⲡ ⲑⲱⲡ ⲡⲧⲉⲡⲙⲉⲡⲣⲉ ⲡⲉⲡ ⲉⲣⲛⲟⲩ :
καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. 1 Joh. 4, 11.
- ² ⲡⲧⲱⲧῆ ⲑⲱⲧⲧⲏⲧῆ ⲱⲩⲉ ⲉⲣⲱⲧῆ ⲉⲉⲓⲁⲣⲁⲧⲟⲩ ⲡⲧⲉⲧῆ ⲉⲣⲛⲟⲩ :
καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Joh. 13, 14.
- ³ ⲑⲓⲛⲁ ⲡⲧⲉⲧⲉⲡⲙⲉⲡⲣⲉ ⲡⲉⲧⲉⲡ ⲉⲣⲛⲟⲩ :
ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους; Joh. 13, 34.

- ⁴ ἄπελβδβ πετεπ δλητ μπτ ρῆ οτψωπη προς οτδευγ :
μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους εἰ μὴ τι ἂν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, 1
Cor. 7, 5.
- ⁵ πρωμε ἡβτϑσδωησ πεχδτ ἡπετ ερητ (lege ἡποτ ερηοτ) :
εἶπαν οἱ ἄνδρες οἱ ἐκ βεδσαμὺς (supple μετ' ἀλλήλων 1 Reg. 6, 20.
- ⁶ οτπαι πεμ οτμεθμηι δτῖ ἐβολ ποτ ερηοτ :
ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, Ps. 84, 11.
- ⁷ πδττω οτπ ἰεεδς ἡζε πεψμεδθητς μεῖ πετ δληοτ :
ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους Joh. 4, 33.

C A P U T IV.

DE ARTICULO.

Articulorum apud aegyptios classes sunt quatuor:

I. Classis articulos complectitur eos qui personarum aut rerum existentiam (quod ad individua) ratione minus accurata denotant, *numerum* scilicet enunciantes tantummodo, nulla *generis* habita ratione. Qui proinde *articuli enunciativi*, communius vero *indefinitivi* appellantur.

II. atque III. Classi referuntur articuli *numerum* simul et *genus* indicantes, verum hoc discrimine quod alii ex istis (*determinantes* seu *definitivi* appellandi) personarum aut rerum *genus* et *numerum* de quibus sermo sit, definite notant; alii vero (*demonstrativi* potius dicendi) res aut personas veluti praesentes tangunt de quibus sermo praecessit.

IV. Classis est articulorum, qui vulgo *pronomina possessiva* dicuntur, quorum ea vis est ut peculiariter res personasque ita accurate respiciant quod statim clientela nominum, quibus hi articuli praeponuntur, ad easdem, neque aliter, possit referri. De singulis seorsim agendum.

De articulo enunciativo seu indefinitivo.

§. 1.

1. Articulus *indefinitivus singularis* in tribus dialectis est οτ nominibus masculinis et femininis ita copulandus ut in unam tantummodo cum nomine dictionem coalescat. Graeci id exprimunt suppresso articulo δ, ἡ, τδ. Ex. gr. οταιοτῖ *Leo*, οταιη *Leaena* (itali indefinitive dicunt *un leone*, *una leonessa*).

2. Pluralis est ϩῆ , ϩΔΠ , ϩΕΠ pro dialectorum varietate ; utrique generi convenit , scribiturque passim seorsim a nomine : ex. gr.

T. ϩῆ)		T. ϩῆ)
M. ϩΔΠ) μισῆ leones (generatim		M. ϩΔΠ) μισῆ leaenae (generatim
B. ϩΕΠ) accepti)		B. ϩΕΠ) acceptae)

ϩπαροϩ πατ ἡρῆ προφήτης μῆ ϩῆ ἀποστολος :

ἀποστέλω εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους. Luc. 11 , 49.

παι ϩεπ ϩΔΠ ϩΔρμα οτορ παι ϩΔΠ ϩεορ :

οὔτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὔτοι ἐν ἰσποικς. Ps. 19 , 8.

ἀλβοεις ψεσι : ϩεπ ψηλι ΔΙΓΠΔτ :

κύριος ἐλάλησεν υἱὸς ἐγέννησα . Isa. 1 , 2.

Annotatio.

„ Si nomen articulo indefinitivo ΟΥ notatum praepositionem ε vel articulum fem. ΤΕ ante se habeat , vocalis praepositiva ipsius articuli excidit ; contrahunturque ε et τ , ex. gr. Ps. 88 , 8. (M.) ετῆμοϩι ἐβολ-
 „ ϩεπ οτϩοι ἐτϩοι pro ἐοτϩοι : πορεύονται ἐκ δυνάμειως εἰς
 „ δύναμιν. Dan. 9 , 7. (T.) ϩραῖ ϩῆ τεταῖτΔττωτῆ : ἐν ἀδειήσει
 „ αὐτῶν. Quae contractio quidem olim non obtinuerat quum aegyptii suis
 „ uterentur in scribendo characteribus ; praesto namque erat proprium
 „ elementum seu hieroglyphicum signum hujusce vocalis seu diphtongi ΟΥ ,
 „ quae postea , graecorum alphabeto in locum veteris scripturae succeden-
 „ te , duplici littera indiguit , tanquam si esset diphtongo ου comparanda ,
 „ ad sonum suum edendum „ .

De articulo determinante seu definitivo.

§. II.

1. Praeter numeri , generis quoque notationem praestat hic articulus nominibus quibus praefigitur ; estque ab illis inseparabilis : en forma ipsius :

Num.	Genus	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	πε ¹	πι ²	πι vel πε ³	δ , τὸ (ital. il)
singul.	fem.	τε ⁴	† ⁵	† vel τε ⁶	ἡ (la)
plur.	comm.	πε vel πεῖ ⁷	πι ⁸	πε vel πι ⁹	οἱ , αἱ , τὰ (li , le) -

<p>¹ ΠΕΤΔΔΖΕ :
τὸ ἄτιον Marc. 14 , 47.</p> <p>² ΠΙΚΔΖΙ :
ἡ γῆ . Ps. 23 , 1.</p> <p>³ ΠΙΖΕΙ :
ὁ ἀνὴρ . 1 Cor. 7 , 14.</p> <p>ΠΕΒΠΕΤ :
ὁ θυμὸς , Isa. 5 , 25.</p> <p>⁴ ΤΕΣΒΩ :
τῆ διδαχῆ Act. 2 , 42.</p> <p>⁵ ΨΠΡΟΦΗΤΗΣ :
ἡ προφήτις Ex. 15 , 20.</p> <p>⁶ ΨΖΩΜΙ :
ἡ γυνὴ , 1 Cor. 7 , 14.</p> | <p>ΤΕΣΩΜΙ :
ἡ γυνὴ , ib. 3.</p> <p>⁷ ΠΕΖΟΥΤ :
αἱ ἡμέραι ; 1. Reg. 7 , 2.</p> <p>ΠΕΨΔΖΕ :
τὰ ῥήματα , Isa. 29 , 11.</p> <p>⁸ ΠΙΖΙΟΜΙ :
αἱ γυναῖκες Gen. 30 , 13.</p> <p>⁹ ΠΕΤΔΥ :
τὰ ὄρη , Isa. 5 , 25.</p> <p>ΠΙΣΔΒΗΟΥ :
οἱ συνετοί , ib. 21.</p> |
|---|--|

2. Adjungitur praesertim hic articulus nomini repetito , quod antea eodem sermone fuerat indefinite enunciatur per articulum ΟΥ . ex. gr. Αποκ. 19, 8. ΔΥΨ ΠΔΣ ΕΤΡΕΣΒΟΟΛΕΣ ΠΟΥΨΗΣ ΕΥΟΤΟΒΩ ΕΠΑΠΟΥΨ ΕΥΟΤΔΔΒ : ΠΨΗΣ ΓΑΡ ΠΕ ΠΑΙΚΔΙΩΜΔ ΗΠΕΤΟΥΤΔΔΒ : ἰδόθη αὐτῆ ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρόν καὶ λαμπρόν τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα ἐστὶ τῶν ἁγίων.

3. Forma thebana, quippe ceteris vetustior, articulorum *determinantium* originem e ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ *ille est, illa est, illi et illae sunt* agnoscendam esse prodit. Etenim hae voces monosyllabae cum rerum aut personarum existentiam asserant, suapte natura constituunt *unicum verbum* linguae aegyptiacae, prout de verbo agendo videbimus. Notatu porro dignissimum est, iisdem vocibus subsistentiam indicantibus articulorum *determinantium* vim aegyptios tribuisse; cum alioquin particula ΟΥ *quis, quid* dubium exprimens, ut ΟΥ ΠΕ *quis*, vel *quid est?* articuli *indefinitivi* vicem apud eosdem gesserit. Cujus abditae philosophiae haec sint, quamque copticam grammaticam a metaphysica commendent, (1) nemo orientalibus praesertim litteris excultus non videt.

(1) Qui hanc laudem aegyptiacae linguae aut imminuunt (confer. *Biblioteca italiana*, num. CCXLI. CCXLII. pag. 21-70.) aut detrectant, ii nobis non satis distinguere videntur inter grammaticam a philosophis ex ingenio concinnatam, et grammaticam ubi τῆς λογικῆς ratio maxime sit conspicua. Primum non aegyptiacae modo negamus convenire, verum et cuicumque populorum dialecto. Alterum est quod affirmamus: Fuerit profecto hic ordo in praeis hominum linguis; verum paulatim ab illo deflexae, aliam methodam, veluti pactione tacite imita, sequi coeperunt; sed aegyptiis non item ετε-

4. Vocalibus articalorum *determinantium* interdum exclusis, solae remanent consonae litterae, ex. gr. Ps. 71, 1. (T.) ππορτε † πεκρ&π επρρο &τω τεκδικ&ιοστρη επυρη επρρο: ὁ θεὸς τὸ κρίμα σου τῷ βασιλεῖ δὲς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως. Ps. 48, 1. (M.) ππφοτὶ σε&δ&π επωοτ εφ†: οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν θεοῦ. Ex. 15, 20. (M.) ε&ρι&ε †προφητης τσωπὶ η&δ&ρωπ: μαριάμ ἡ προφήτις ἡ ἀδελφὴ ἀαρῶν. 1 Petr. 1, 21. (T.) &τω&π η&π ηρωε ετοτ&δ&ε: ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι θεοῦ ἄνθρωποι, Joh. 4, 50. (B.) &τω &φελπιστετη η&ε πλωε: καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος.

5. Memphiticae dialecto proprium est π, τ sive † sequentibus litteris β, ε, π, ρ et στ mutare in φ et θ, ex. gr. Ps. 25, 8. πτοπος εφ&ε&η&ωπὶ η&τε πεκωοτ: τόπον σκηνώματος δόξης σου. Rom. 8, 10. πσωε& εεπ φεωοττ ε&ε φποβι: τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι' ἁμαρτίαν. Ps. 109, 4. η&οκ πε φοτη& ψ& επε&: σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, Ps. 47, 2. φεπ θ&δ&κὶ επεπποτ†: ἐν πόλει τοῦ θεοῦ ἡμῶν, Idem Baschmur. Isa. 1, 1. θορ&ςις η&τ&η&δ&ι&ς πετ ε&δ&ς: ὄρασις ἦν εἶδεν ἡσαίας.

De articulo demonstrativo.

§. III.

1. Articulus ille, ope cujus nomen appellativum, quod per se nimis late patet, contrahitur quodammodo ad unam tantum partem significandam individuorum quae sub universali sensu ejusdem nominis appellativi cadunt, dicitur *demonstrativus*; et ab articulo *determinante* πε, τε, ηε, vocali in diphtongum commutata, derivatus est. Quoniam vero aut nomini unitur, prout superior articulus *definitivus*, aut separatus nomen ipsum antecedit; ideo in priori casu vocatur *articulus demonstrativus conjunctus*, in altero *demonstrativus separatus*.

Articulus demonstrativus conjunctus.

2. ε artic. *definitivi* πε, τε, ηε in ει commutato; atque ι formae πι, †, ηι in &ι, fit:

nerit. Profecto hoc, non alio sensu, copticae linguae grammaticam ad philosophiae leges coagmentatam dicimus.

<i>Numerus</i>	T.	M.	B.	
singul.	πει ¹	π&ι ²	πει ³	<i>hic, hoc.</i>
singul.	τει ⁴	τ&ι ⁵	τει	<i>haec.</i>
plur.	πει ⁵	π&ι ⁶	πει	<i>hi, hae, haec.</i>

- ¹ πετπαθββιοϥ βε ηεε μπειψηρεωμ π&ι :

ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, Matth. 18, 4.

- ² π&ιωοτ φ&ι δ&ψοπ δ&ει πνεθοτ&β τηροτ :

δόξα αὐτῆ ἔστιν πᾶσι τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ. Ps. 149, 9.

- ³ ετβε πειήτρη ετεψαλεοτ&λοσι ζε&α :

διὰ τοῦτο ὃν τρόπον καυθήσεται καλάμη, Isa. 5, 24.

- ⁴ πεψη&ειμε ζε οττε . . . τειρ&ιμε :

ἐγίνωσκεν ἄν, τίς . . . ἡ γυνή. Luc. 7, 39.

- ⁵ οτπε πεισηψε ετ ρῆ τμντε ηπεκ&βιζ :

τί αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἀγαμίσον τῶν χειρῶν σου; Zach. 13, 6.

- ⁶ π&ιτηροτ &γι ἐ&ρηι ἐ&ωη :

ταῦτα πάντα ἔλθεν ἐφ' ὑμᾶς. Ps. 43, 18.

3. Idem articulus vim suam ἐνεργητικῶς exerit si post se habeat vocem οτωτ, quae est ab οτ& unus, πει vel π&ι οτωτ *hic idem*, τει vel τ&ι οτωτ *haec eadem* etc. atque inter artic. et οτωτ verbum nonnunquam aut nomen interseritur, ex. gr. 1 Thess. 2, 14. &ρετεψωπ ρωτεπ ηπ&ι&ε&κ&τ&ρ ηοτωτ ἐβοληγοτ ηπετεψωφηρ ἐφτ&λη: ταῦτα ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφουλιετῶν.

Articulus demonstrativus separatus.

4. Articulus determinans formae memphiticae per φ et θ (paragraph. super. num, 5.) alium *demonstrativum* articulum gignit seorsim a nomine ponendum; cui alia forma in ceteris dialectis respondet:

<i>Num.</i>	T.	M.	B.	
singul.	π&ι ¹	φ&ι ²	πει ³	<i>iste, istud.</i>
singul.	τ&ι ⁴	θ&ι ⁵	τει ⁶	<i>ista.</i>
plur.	π&ι ⁷	π&ι ⁸	πει ⁹	<i>isti, istae, ista.</i>

- ¹ ΠΔΓ ΠΕ ΜΩΥΣΗΣ ΗΤΕ ΞΥΘΟΣ ΗΠΥΗΡΓΙ ΑΠΙΣΡΑΗΛ :
οὗτός ἐστιν ὁ Μαϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Act. 7, 37.
- ² ΦΔΓ ΕΞΕΒΓΙ ΠΟΥΣΜΟΥ ΕΒΟΛΖΙΤΕΠ ΠΒΟΕΙΣ :
οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ κυρίου ; Ps. 23, 5.
- ³ ΜΗΓ ΠΕΙ ΠΕ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ :
μήτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός ; Joh. 4, 29.
- ⁴ ΤΔΓ ΤΕ ΤΠΤΛΗ ΑΠΧΟΕΙΣ :
αὕτη ἡ πύλη τοῦ κυρίου. Ps. 117, 20.
- ⁵ ΜΑΡΟΥΤΕΜΙ ΔΕ ΘΔΓ ΤΕ ΤΕΚΧΙΖ :
γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη. Ps. 108, 27.
- ⁶ ΔΨΜΙ ΗΞΕ ΠΕΜΙΩΤ ΔΕ ΤΕΙ ΤΕ ΤΟΥΠΟΥ :
ἔγνω οὖν ὁ πατήρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ. Joh. 4, 53.
- ⁷ ΠΔΓ ΔΕ ΠΕΠΡΔΠ ΑΠΜΗΤΣΠΟΥΣ ΗΔΠΟΣΤΟΛΟΣ :
τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα. Matth. 10, 2.
- ⁸ ΔΤΓΩΟΥ ΑΠΠΙΛΔΟΣ ΕΤΕ ΠΔΓ ΨΟΠ ΠΔΨ :
ἐμακάρισαν τὸν λαὸν ᾧ ταῦτα ἐστι. Ps. 143, 15.
- ⁹ ΠΕΙ ΗΤΔΤΕΛΕΡΡΔ ΕΧΗ ΓΟΥΔΕΔ :
οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Isa. 1, 1.

5. Quotiescumque hic articulus relativo pronomini ΕΤ vel ΕΤΕ *qui*, *quae*, *quod* copulatur, diphthongum ΔΓ mutat in Η; quapropter in dialectis saltem Thebana et Memphitica, de Baschmurica namque nondum liquet, habetur sub hac forma :

Num.	T.	M.	
singul.	ΠΗΕΤ ¹	ΦΗΕΤ ²	<i>iste qui, istud quod.</i>
singul.	ΤΗΕΤ	ΘΗΕΤ ³	<i>ista quae.</i>
plur.	ΠΗΕΤ	idem ⁴	<i>isti qui, istae quae, ista quae.</i>

- ¹ ΠΗΕΤΕ ΠΔΨΨΟΟΠ ΗΔΜΔΚ ΖΓ ΠΕΚΡΟ ΑΠΠΟΥΡΔΛΗΣ :
ὅς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Joh. 3, 26.
- ² ΦΗ ΔΕ ΕΘΠΔΔΜΟΠΙ ΗΤΟΥΨ ΨΔ ΕΒΟΛ ΦΔΓ ΠΕ ΦΗΕΤ ΠΔΠΟΥΕΜ :
ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται. Matth. 24, 13.
- ³ ΓΜΕΤΣΔΙΕ ΗΤΕ ΙΔΚΩΒ ΘΗΕΤ ΔΨΜΕΠΡΙΤΣ :
τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἦν ἠγάπησε. Ps. 46, 5.
- ⁴ ΘΔΓ ΤΕ ΓΤΕΠΕΔ ΗΤΕ ΠΗΕΤ ΚΩΓ ΗΣΔ ΠΒΟΕΙΣ :
αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων αὐτὸν (τὸν κύριον). Ps. 23, 6.

De articulo possessivo.

§. IV.

1. Voces illas quae minus accurate *pronomina possessiva* audiunt, *articulos possessivos* nominamus, sunt quippe veri articuli.

2. Lingua aegyptiaca compluribus articulis hujusmodi ditatur, qui in tres classes dividuntur, nempe

- I. Articuli possessivi *vagantes* dicti.
- II. Articuli possessivi orti ab *articulis determinantibus*.
- III. Articuli possessivi ab *articulis demonstrativis* profecti.

3. Universi hi articuli, in sua quisque classe, perinde sunt ac articuli *enunciantes*, *determinantes* et *demonstrativi* respectu rerum aut personarum quibus referuntur. Istos superius explicavimus, nunc de illis agendum.

Articuli possessivi vagantes.

4. Junguntur nomini possidentis ita ut inseparabiles sint; sed nonnisi *genus* et *numerum* indicant rei possessae, nulla habita possidentis ratione, quare ipsis nomen *vagantium* recte obvenit. Contra ac de articulis sequentium classium fieri videbimus, qui quidem *genus* tum possidentis tum rei possessae expriment atque utriusque insuper *numerum*.

5. Ab articulis Π vel Φ, τ vel Θ, et ϩ originem ducunt sub hac forma :

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	ΠΔ ¹	ΦΔ ²	ΠΔ	<i>qui pertinet ad (ital. il di).</i>
singul.	fem.	τΔ ³	ΘΔ ⁴	τΔ ⁵	<i>quae pert.ad (ital. la di).</i>
plur.	comm.	ΠΔ ⁶	idem ⁷	idem	<i>qui, quae p. ad (i, le di).</i>

¹ Δτοϩωη ἕκε ζωωμε ετε ΠΔΠωηρ πε :
καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεώχθη, ὃ ἴστι τῆς ζωῆς. Apoc. 20, 12.

² ΠΙΚΔϩΓΙ ΦΔΠΒΟΕΙC ΠΕ :
τοῦ κυρίου ἡ γῆ. Ps. 23, 1.

³ τΔΠΕΙΠΕ ΠΕ :
τίνος ἡ εἰκὼν ; Matth. 22, 20.

44

⁴ **ζε** ἡμετοτρο θαπβοεις πε :

ὅτι τοῦ κυρίου ἡ βασιλεία , Ps. 21 , 29.

⁵ **ταπιτελιος τε** τερρη ετζααρ :

τελειών δι ἴσων ἢ στερὰ τροφή , Hebr. 5 , 14.

⁶ **πεζαεη παγ** **ζε** : **ζε**μαε πε πκωαζε **ε**ἡταικοον **ε**τω **παπ-**
ποντε **πε** :

λέγει μοι οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί εἰσι τοῦ θεοῦ. Apoc. 19 , 9.

⁷ **πεζαεη** **πωοτ** . . . **παποτρο** **ε**ποτρο **ονοε** **παφ**† **ε**φ† :

λέγει αὐτοῖς . . . καὶ καίσαρος καίσαρι καὶ τὰ τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ.
Matth. 22 , 21.

6. Opæ hujus articuli sic uniti nomina quædam existunt appellativa, ut **πατρηνη** qui pertinet ad hortum (hortulanus) Ioh. 20, 15. (T.) **τη** **δε** **ἡε**μαεετε **ζε** **πατρηνη** **πε** : ἐκείνη δοκούσα ὅτι ὁ κηπουρός ἔστι **πατρη**ελετ qui pertinet ad sponsam (sponsus) Ps. 18, 6. (M.) **ἡεοε** **ε**φρη† **ἡο**η**πατρη**ελετ : αὐτός ὡς νυμφίος , **παχρη**η *ad ægyptum pertinentes* (ægyptii) Ps. 135 , 10. (M.) **φ**ηετ **ε**φωερι **ε**πα**χρη**η **πε**η **ποτρη**ελετ : τῷ πατάξαντι αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν Passim etiam nomina propria , ut **παπποντε** vel **φεφ**† qui Dei est (vir Dei) ; **τη**ηεε *quæ ad Isidem* (Isidis famula) ; **πα**ηεε *pertinentiâ ad Isidem* (Isidis loca) etc.

Articuli possessivi orti ab articulis determinantibus.

7. Inseparabiles sunt a nomine; et coalescunt ab articulis determinantibus atque pronomibus simplicibus pro omnibus personis, prima sing. excepta; etenim in **πα** meus, **τη** mea, **πα** mei, **με**ε (qui accurate distinguendus est ab articulo *vagante*) hujusmodi compositio non deprehenditur. Verum per subjectum paradigma eorumdem declinatio plenius addiscetur:

Singular. mascul.

T.	B.	M.	
πα ¹	idem ²	idem ³	ὁ , τὸ ... μου <i>meus, meus.</i>
πεκ ⁴	idem ⁵	idem ⁶	ὁ , τὸ ... σου <i>tuus, tuum.</i>
ποτ ⁷	πε ⁸	ὁ , τὸ ... σοῦ <i>tuus, tuum. (f.)</i>

T.	B.	M.	
πεϥ 9	idem 10	idem 11	ὁ , τὸ ... αὐτοῦ ejus
πεс 12	idem 13	idem 14	ὁ , τὸ ... αὐτῆς ejus.
пен 15	idem 16	idem 17	ὁ , τὸ ... ἡμῶν noster , nostrum.
πετῆ 18	πετεп 19	πετεп 20	ὁ , τὸ ... ὑμῶν vester , vestrum.
πετ 21	idem 22	ποτ 23	ὁ , τὸ ... αὐτῶν eorum , earum.

Singular. fem.

τ& 24	idem 25	idem 26	ἡ ... μουῦ mea.
тек 27	idem	idem 28	ἡ ... σουῦ tua.
τοτ 29	τε 30	ἡ ... σουῦ tua (femina).
τεϥ 31	idem 32	idem 33	ἡ ... αὐτοῦ ejus.
тес 34	idem 35	idem 36	ἡ ... αὐτῆς ejus.
тєп 37	idem 38	idem 39	ἡ ... ἡμῶν nostra.
тетῆ 40	тетєп 41	тетєп 42	ἡ ... ὑμῶν vestra.
тет 43	idem 44	τοτ 45	ἡ ... αὐτῶν eorum , earum.

Plural. comm. gen.

п& 46	idem 47	idem 48	οἱ , αἱ , τὰ ... μουῦ mei , meae , mea.
пек 49	idem	idem 50	οἱ , αἱ , τὰ ... σουῦ tui , tuae , tua.
пот 51	пе 52	οἱ , αἱ , τὰ ... σουῦ tui , tuae , tua (f.)
πεϥ 53	idem 54	idem 55	οἱ , αἱ , τὰ ... αὐτοῦ ejus.
пес 56	idem 57	idem 58	οἱ , αἱ , τὰ ... αὐτῆς ejus
пен 59	idem 60	idem 61	οἱ , αἱ , τὰ ... ἡμῶν nostri , ae , a.
петῆ 62	петєп 63	петєп 64	οἱ , αἱ , τὰ ... ὑμῶν vestri , ae , a.
пет 65	idem 66	ποτ 67	οἱ , αἱ , τὰ ... αὐτῶν eorum , earum.

¹ Διοτωμ ἐπιδοεικ ἐπὶ παδβιω : Δισω ἐπιδηρηπ ἐπὶ παδ-
ερωτε :

ἔφαγον ἄρτον μου μετὰ μέλιτός μου , ἔπιον οἶνον μου μετὰ γά-
λακτός μου Cant. 5 , 1.

² πδοειс Διοτ ἐβληп ἐπιδτεϥμιοτ ἦκε παδδιοτ :

κύριε κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου. Joh. 4 , 49.

³ ἦοок пе παοτρο οτορ παποτ† :

σὺ εἶ αὐτός ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ θεός μου. Ps. 43 , 5.

⁴ Δηποτδс ἦδп πεκδωпτ ἐβῆп песооτ ἐπεкоρι :

46

- ὠργίσθη ὁ θυμὸς σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου ; Ps. 73, 1.
- ⁵ ψπδϑηηι τδρ ἐβολ ἡβι πετρωπι ρὰ πεκσοοτη πεδηι :
ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει , 1 Cor. 8, 11.
- ⁶ εκρεμσι πδκςδχι ἡςδ πεκσοηι :
καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις· Ps. 49, 20.
- ⁷ σωτῆ τδσπερε ἡτεπατ ἡτεκω ἰποτμαδξε ἡτερπωβω
ἰποτλδος μῆ πηι ἰποτειωτ ξε δπρρο επεεθωμει
ἐποτςδ :
ἀκουσον θύγατηρ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ
λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βα-
σιλεὺς τοῦ κάλλους σου· Ps. 44, 11. 12.
- ⁸ σωτεμ τδσπερι δηδτ ρεκ πεμδψχ δριπωβω ἰπελδος
πεμ πηι ἡτε πειωτ ξε δπιοτρο ερεπιθωμει ἐπεσαι :
Id. ib.
- ⁹ οτ πε περοτο ἰπρωμε ετρωοη πδψ ρὰ πεψρισε τηρη :
τίς περίσσεια τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ ; Eccle. 1, 3.
- ¹⁰ οτδη οτβδσιλικος ἰμειτ πε ελεπεψηηλι ψωπι :
ἦν τις βασιλικὸς οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει , Ioh. 4, 46.
- ¹¹ ἴποτ διμει ξε δπβοεις πορεμ ἰπεψχριστος :
νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ· Ps. 19, 7.
- ¹² ειέκω ἡοτμητδξε ρῆ τεκμητε μῆ τεσριμε οττωκ μῆ
πεκσπερμα μῆ οττε πεσσπερμα :
ἔχθραν θῆσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ
μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς·
Gen. 3, 15.
- ¹³ τεσριμει ξε διῆβοεις επ ἐπεσσωμδ ἀλλδ πεσρει πε :
ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει , ἀλλ' ὁ ἀνὴρ (αὐτῆς).
1 Cor. 7, 4.
- ¹⁴ εψεερβονηηι ἐπεσρο ἡξε φῆ :
βοηθήσει αὐτῇ ὁ θεὸς τῷ προσώπῳ (C. Vatic.) Ps. 45, 6.
- ¹⁵ ἡςδξε ρῆ οτσοφιδ ἡτε πποττε ρῆ οτμητστηριον τδι
ετρηητ ἡτδπποττε πωρξ ἐβολ ρδθη ἡπδωηι ἐπε-
εοοτ :
λαλοῦμεν σοφίαν θεοῦ ἐν μυστηρίῳ τὴν ἀποκρυμμένην ἣν προώρι-
σεν ὁ θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν. 1 Cor. 2, 7.
- ¹⁶ εψ τδρ τε τεηρηηις ιε πεπλεψι ιε πεκλδμ ἰπεπ-
ψοτψοτ :

- τῆς γὰρ ἡμῶν ἐλπίς ἢ χαρὰ ἢ στέφανος καυχήσεως; 1 Thess. 2, 19.
- ¹⁷ περηγτ ἀπερηκι ἐφάροτ :
οὐκ ἀπίστη εἰς τὰ ὀπίσω ἢ καρδία ἡμῶν Ps. 43, 19.
- ¹⁸ παχοεῖς τήροουτ ἀπετήχοεῖς :
ὁ κύριος μου ἀπέσταλκέ με πρὸς τὸν κύριον ὑμῶν. Isa. 36, 12.
- ¹⁹ ἴροουτ βῆ ἀπνοτ† ρεῖ πετεπσωμεα :
δοξάσατε δὴ τὸν θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν 1 Cor. 6, 20.
- ²⁰ μαρεψταχρο ἦχε πετερηγτ :
κραταιούσθω ἢ καρδία ὑμῶν. Ps. 30, 25.
- ²¹ ἀτηαροτ ἐρραῖ ἐχάε περρο :
ἔπασαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν. Num. 16, 22.
- ²² σερασορωπτ τηροτ ἦχι ἠπερκοτὶ ψα περροβ :
πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν Hebr. 8, 11.
- ²³ οτ δε ποτρωψω ἀπ πεταρηαρομ :
ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἴσωσεν αὐτούς. Ps. 43, 4.
- ²⁴ ἀιβωκ ἐροτη ἐπακηπος τασωπε τασελεετ :
εἰσῆλθον εἰς κῆπὸν μου ἀδελφὴ μου νύμφη. Cant. 5, 1.
- ²⁵ παιετε δε ἦροτα εεσωαπῶ ἠπειρη κατα τἀτηπομη :
μακαριώτερα δὲ ἐστὶν εἰάν οὕτω μείνη κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην.
1 Cor. 7, 40.
- ²⁶ ταρελις ισχει ειοτεαβι ἦτε ταεατ :
ἢ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου. Ps. 21, 10.
- ²⁷ παχοεῖς πρρο εφεροτποφ ἀμοφ ρῆ τεκβοε :
κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, Ps. 20, 2.
- ²⁸ παχοεῖς θεπ τεκχωμε εφεροτποφ ἀμοφ ἦχε ποτρο Id. ib.
- ²⁹ ἠπερβητε ἠταδτ μῆ τοτρωμε δτω μῆῆα τρεποτρηαι
μοτ δτω ἦε ἠταρκω ἦσω ἀποτειωτ μῆ τοτρεαδτ :
πάντα ὅσα πεποίηκας μετὰ τῆς πενθεράς σου μετὰ τὸ ἀποθανεῖν
τὸν ἄνδρα σου καὶ πῶς κατέλιπες τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μη-
τέρα σου, Ruth 2, 11.
- ³⁰ φηετσιο ἠτεεπιετμια θεπ ραπ ρταθοπ : εσερβερι ἦχε
τεμεταλοτ ἀφρη† ἠεδοταρωμ :
τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀνακαινισθήσεται
ὡς αἰτοῦ ἢ νεότης σου (ἢ ψυχὴ μου) Ps. 102, 5.
- ³¹ ἀιβωκ δε ἦβι τωβιας μῆ τερημε μῆ περρωρη :

48.

ἀπῆλθε διὲ Τωβίας μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,
Tob. 14, 12.

³² ετβε πιπορνια δε μαρεποτεει ποτεει κετεψερμμι πιη :
διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔχεται, 1 Cor.
7, 2.

³³ εφβι ἐβολ ἐπεφρωβ ἦχε φρωμι πεμ εξεν τεψιοπιη ψδ
ροτρηι :
ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἔργασίαν αὐ-
τοῦ ἕως ἑσπέρας. Ps. 103, 23.

³⁴ ἦτος ρωωσ οπ δσὼ ποτσηρε ρῆ τεσμετρελλω :
καὶ αὐτὴ συνειληφύῖα υἱὸν ἐν γῆρα αὐτῆς. Luc. 1, 36.

³⁵ δτοτωσψ ταρ ψ . . . (sic apud Zoeg. p. 160.) ψαρπι πεπτολη
ετβε τεσμετατβομ μῆ τεσμετατπαβρε :
ἀθέτησις μὲν γὰρ γινέται προαγούσης ἐντολῆς διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθε-
νὲς καὶ ἀνωφελεῖς. Hebr. 7, 18.

³⁶ ἀφρηῖ ἡεσῖηδερκι . . . ἐρημι ἐξεν τεσπαερκι ψδσωψ
ἐβολ :
ὡς ἡ ὠδίνουσα . . . ἐπὶ τῇ ὠδίνι αὐτῆς ἐκέκραξεν. Isa. 26, 17.

³⁷ ἦτερεπεῖ ἐρραι ἐτμακεροπια ἀπετεπεδερξ κε λαδτ ἀ-
μοτπεσ :
ἐλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἢ σὰρξ ἡμῶν,
2 Cor. 7, 5.

³⁸ εψχε ἀπεπεχριστος τωοτη ιε πεπταψεοειψ ψψοτειτ
δτω σψοτειτ ἦδῖ τεπκεπιστικ :
εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγεῖται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ
καὶ ἡ πίστις ὑμῶν (ἡμῶν al. apud Scholz) 1 Cor. 15, 14.

³⁹ δκερπωβψ ἦτεπεμετρηκι :
ἐπιλανθάνη τῆς πτωχείας ἡμῶν; Ps. 43, 25.

⁴⁰ ἦταειπε ἦτοοεικ ἦτετῆοτωμ μῆησδ και ἦτετῆψρηπτη-
τῆ ἐτετῆρηι ἐβολ :
λήψομαι ἄρτον καὶ φάγεσθε καὶ μετὰ τοῦτο παρελεύσεσθε εἰς τὴν
ὁδὸν ὑμῶν. Gen. 18, 5.

⁴¹ κε ἦπεπεδδδπδσ πιραζε ἀματεπ ἐτρε τετεπεμετα-
τπερῖ :
ἵνα μὴ πειράζη ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν. 1 Cor 7, 5.

⁴² εσεωπηδ ἦχε τετεψρηχη :
ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν, Ps. 68, 33.

- ⁴³ πποπτε πδθββιο ήπαρχωπ ήψερε ήσιωπ . . . δτω πζο-
εις πδψή άπεοοτ ήτετρεβσω :
Ταπεινώσει ό Θεός αρχούσας θυγατέρας σιών . . . και άφειλεί κύριος
Τήν δόξαν Του ήματισμοϋ αυτών , Isa. 3 , 17. 18.
- ⁴⁴ ρή περοοτ ήταιδμερι ήτετβιζ διέπτοτ έβολρα πκε-
ρι ήκηαι :
έν ήμέρα έπιλαβομένου μου Τής χειρός αυτών έξαγαγείν αυτούς εκ
γής αιγύπτου. Hebr. 8 , 9.
- ⁴⁵ τοτσηγι εσέψε έξοτη έποτρητ :
ή ρομφαία αυτών εισέλθοι εις Τήν καρδίαν αυτών , Ps. 36 , 15.
- ⁴⁶ ήτωτή ήτετήσοοτη ζε οτ έβολ τωπ πε δτω δεροτωπ
ήπδβδλ :
υμεις οϋκ οϊδατε πόθεν έστί και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς. Ιοη.
9 , 30.
- ⁴⁷ μήήσα περοοτ ετόμετ πεζε πβοεις ειέτ ήπαπομοσ εχεν
πετμεποτει :
μέτ'ά Τας ήμέρας εκείνας , λέγει κύριος , διδούς νόμους μου εις τήν
διάνοιαν αυτών , Hebr. 8 , 10.
- ⁴⁸ ετχωρ έβολ ήζε πδκδς τηροτ :
δισκορπίσθη πάντα Τά όστ'α μου. Ps. 21 , 15.
- ⁴⁹ ήπδχω ήπεκωπηρε :
διγηήσομαι (πάντα) Τά θαυμάσιά σου. Ps. 74 , 2.
- ⁵⁰ εφθερμεετι ήπεκωποτωοτωι τηροτ : πεκβλιλ σεκεπιωοττ
πδψ :
μνησθείη πάσης θυσίας σου και Τό ολοκαύτωμα σου πιανάτω. Ps.
19 , 4.
- ⁵¹ πμδ ήοτκομοσ ήποτβ ήποτδπε σεπδρεεκε ζω ετβε
ήποτρεβητε :
άντι Του κόσμου Τής κεφαλής Του χρυσιου φαλάκρωμα έξεις δια Τά
εργα σου , Isa. 3 , 24.
- ⁵² τδψτηχη σμοτ έπβοεις . . . φηετχω ήπεδπομιδ τηροτ έβολ:
φηεττδλδο ήπεωωπι τηροτ :
εϋλόγει ή ψυχή μου Τόν κύριον . . . Τόν ευιλατεύοντα πάσαις Ταϊς
ανομίαις σου Τόν ιώμενον πάσας Τας νόσους σου. Ps. 102 , 2. 3.
- ⁵³ διπδρτ άπεμτο έβολ ήπεφερητεε τηδουωωτ πδψ :
επεσον εμπροσθεν Των ποδων αυτου προσκυνησαι αυτω. Αποκ. 19 , 10.

50.

⁵⁴ ψαπτογκω ἡπεψζεχι τηροτ ραπεσκτ ἡπεγοτερητ :
ἕως Τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Hebr.
10, 13.

⁵⁵ ψροττωπ ἡζε πεαχι ἀπδοεις οτορ πεφρβνοτὶ τηροτ Δει
οτπδζτ :
εὐθὺς ὁ λόγος τοῦ κυρίου καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πίστει. Ps.
32, 4.

⁵⁶ χιρδλ οτβε τπολις ἡπεσπωωψ ατω ἡκοτωσηρ πας ἐβολ
ἡπεσαπομια τηροτ :
κρινεῖς τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων καὶ παράδειξον αὐτῇ πάσας τὰς ἀνο-
μίας αὐτῆς, Ezech. 22, 2.

⁵⁷ ετὲυη ἐπεσκτ ἡζε πετταινοττ μῆ πεπαδ μῆ πιλεμεα
μῆ πεσερρω :
καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ
λοιμοὶ (1) αὐτῆς. Isa. 5, 15.

⁵⁸ ετὲμι παψ ἐφοτη ἡπεσκεψφερι τηροτ :
οἱ πηλοιοὶ αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι. Ps. 44, 15.

⁵⁹ ἀπερητ ἡταψωωπε ἡπαδρη πεπειοτε κε απποττε ποκ
οτὲβολ ἡπετψηρε :
τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπανγγελίαν γενομένην ὅτι ταύτην ὁ θεὸς ἐκ-
πεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, Act. 13, 32.

⁶⁰ πεχριστος δψμοτ ρα πεπποβι κατὰ πεκρδφη :
Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς. 1
Cor. 15, 3.

⁶¹ ατπδζτ ἐροκ ἡζε πεπιοτ :
ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, Ps. 21, 5.

⁶² μερε πετήριομε κατὰ θεε ἡταπεχριστος μερε τεκ-
κλησια :
ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν (ὑμῶν al. ap. Scholz) καθὼς καὶ ὁ
Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, Eph. 5, 25.

⁶³ ατετῆψαρισι ρωττηποτ ἐβολριτεπ πετεπλεμετμι :
Ταῦτά ἐπάθειτε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλιτῶν, 1 Thess. 2, 14.

⁶⁴ ἡποτδψιπι ἡζε πετεπρο :

(1) Ne te moveat, lector, graecum verbum *pestilentes* aegyptiacum *translatorem* vertisse *reges*; namque textus Complut. habet ὁ ἀγαλλιάμενος quod est ab hebraico יָלַל: et collato λοιμῶν Jer. 15, 21. ex וְיָלַל *tyrannorum*, conjectandi locus datur.

- Τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κατῆσχυνηθῆ· Ps. 33, 6.
- ⁶⁵ ϣΔΙ ἠπεκβιζ ἔρρΔΙ ἔζη πετμῆττΔβιρπτ ψΔβολ :
ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος. Ps. 73, 3.
- ⁶⁶ κΔτΔ τΔιδΘηκῆ ἐπ ἠτΔιεις μῆ πετιΔτ :
οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, Hebr. 8, 9.
- ⁶⁷ οτρηγι ζεν ποτρφοτοτ :
ρόμφαλα ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν. Ps. 58, 8.

8. E proposito paradiigmate subjectisque exemplis pronum est intelligere articulos *possessivos* hujusce classis non tantum *possidentis* genus atque numerum enunciare, verum et *rei possessae*: ΠΕϣ ex. gr. graeco ὁ vel τὸ αὐτοῦ sive ἴδιος, aut ἴδιον (ital. *il di lui*) respondens, in primis docet personam penes quam est possessio ad genus masculinum pertinere; et insuper ejusdem generis esse rem possessam, utramque tandem esse in numero singulari. Hinc de viro loquendo sic profertur ΠΕϣΙΩΤ ὁ πατὴρ αὐτοῦ *ejus pater*; verum de femina ΠΕϣΙΩΤ dicendum. Pariter ΤΕϣμΔτ ἡ μήτηρ αὐτοῦ si de viro; ΤΕϣμΔτ ἡ μήτηρ αὐτῆς si sermo sit de femina.

Articuli possessivi a demonstrativis orti.

9. Tertia haec articulorum *possessorum* classis derivata est a *demonstrativis separatis* ΠΔΙ vel ΦΔΙ, ΤΔΙ vel ΘΔΙ, et ΠΔΙ (sup. pag. 41.) additis a fine pronomibus simplicibus, quae ita suffiguntur ut diphtongum quae immediate praecedat mutant in ω et οτ. Fit igitur ΠΩΙ, ΤΩΙ, ΠΟτΙ *hic mihi, haec mihi, hi mihi, idest meus, mea, mei etc.*

10. Neque unquam istiusmodi articuli conjunguntur nominibus, sed, quemadmodum *demonstrativi*, separati et hi collocantur. Eorum declinatio ἀναλόγως eadem in tribus dialectis (sola memphitica Π et τ in Φ et Θ in gen. mascul. commutante) est hujusmodi:

Num.	Genus			
singul.	(coimm.)	ΠΩΙ ¹	ΦΩΙ ²	ὁ, οὔτος, τὸ, τοῦτο... μου <i>meus, meum.</i>
	(mascul.)	ΠΩΚ	ΦΩΚ ³ σου <i>tuis, tuum.</i>
	(fem.)	ΠΩ	 σου <i>tuis, tuum.</i>

*

Num. Genus

singul.	(mascul.)	ΠΩϣ ⁴	Φ̄Ωϣ ⁵	· · · · ·	αὐτοῦ <i>suis, suum.</i>
	(fem.)	ΠΩϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>suis, suum.</i>
	(comm.)	ΠΩΠ	Φ̄ΩΠ	· · · · ·	ἡμῶν <i>nostr, um.</i>
	(comm.)	ΠΩΤῆ ⁶	Φ̄ΩΤΕΠ ⁷	· · · · ·	ὑμῶν <i>vester, um.</i>
	(comm.)	ΠΟΟΥ	Φ̄ΩΟΥ	· · · · ·	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>
singul.	(comm.)	ΤΩΙ	ΘΩΙ ⁸	ἡ, αὐτῆ	· · · · · μου <i>mea.</i>
	(mascul.)	ΤΩΚ	ΘΩΚ	· · · · ·	σοῦ <i>tua.</i>
	(fem.)	ΤΩ		· · · · ·	σοῦ <i>tua.</i>
	(mascul.)	ΤΩϣ	ΘΩϣ	· · · · ·	αὐτοῦ <i>sua.</i>
	(fem.)	ΤΩϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>sua.</i>
	(comm.)	ΤΩΠ	ΘΩΠ	· · · · ·	ἡμῶν <i>nostra.</i>
	(comm.)	ΤΩΤῆ	ΘΩΤΕΠ	· · · · ·	ὑμῶν <i>vestra.</i>
(comm.)	ΤΩΟΥ	ΘΩΟΥ	· · · · ·	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>	
plural.	(comm.)	ΠΟΥΡΙ ⁹		οἱ, οὗτοι, αἱ, αὐται, Ἐὰ, Ταῦτα...	μου <i>mei, meae, mea.</i>
	(mascul.)	ΠΟΥΚ ¹⁰		· · · · ·	σοῦ <i>tui, tuae, tua.</i>
	(fem.)	ΠΟΥ		· · · · ·	σοῦ <i>tui, tuae, tua.</i>
	(mascul.)	ΠΟΥϣ ¹¹	ΠΩϣ	· · · · ·	αὐτοῦ <i>sui, suae, sua.</i>
	(fem.)	ΠΟΥϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>sui, suae, sua.</i>
	(comm.)	ΠΟΥΠ ¹²		· · · · ·	ἡμῶν <i>nostr, ae, a.</i>
	(comm.)	ΠΟΥΤῆ		· · · · ·	ὑμῶν <i>vestri, ae, a.</i>
(comm.)	ΠΟΥΟΥ		· · · · ·	αὐτῶν <i>suorum, suarum.</i>	

- ¹ ΠΩΙ ΠΕ ΠΟΥΒ ΔΥΩ ΠΩΙ ΠΕ ΠΞΔΥ ΠΕΞΕ ΠΞΟΕΙϚ :
ἔμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἔμὸν τὸ χρυσίον, λέγει κύριος. Agg. 2, 8
- ² ΦΩΙ ΠΕ ΓΔΛΔΔ ΟΥΟΥ ΦΩΙ ΠΕ ΜΔΠΔϚϚΗ :
ἔμός ἐστι γαλαὰδ καὶ ἔμός ἐστὶ μανασσή. Ps. 59, 9.
- ³ ΠΙΔΜΔϚΙ ΦΔΦῚ ΠΕ ΟΥΟΥ ΦΩΚ ΠΒΟΕΙϚ ΠΕ ΠΠΔΙ :
τὸ κράτος τοῦ θεοῦ καὶ σοῦ κύριε τὸ ἔλεος. Ps. 61, 12. 13.
- ⁴ ΠΩϣ ΠΕ ΠΤΔΕΙΟ Μῆ ΠΔΜΔϚ :
ὦ Τιμὴ καὶ κράτος 1 Tim. 6, 16.
- ⁵ ΦΩϣ ΠΕ ΠΙΤΔΙΟ ΠΕΠ ΠΙΩΟΥ :
θεῶ Τιμὴ καὶ δόξα 1 Tim. 1, 17.
- ⁶ ΕΙΤΕ ἠΕΤΨΟΥΠ ΕΙΤΕ ἠΕΤΠΔΨΩΠΕ ἠΤΗΡϣ ΠΩΤῆ ΠΕ :
εἴτε ἐνιστώτα, εἴτε μέλλοντα πάντα ὑμῶν ἐστίν. 1 Cor. 3, 22.

- 7 *Baschmirice*, retento π, sed *memphitice* inflex. ἡκ&τῆ πωτεπ
επ πε :
- οὐκ ἐστὶ ἐαυτῶν 1 Cor. 6, 19.
- 8 ΘΟΙ Γ&Ρ ΤΕ ἴδικοῦμεν πεε πεεμοθ :
- ἐμὴ γὰρ ἔστιν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς Ps. 49, 12.
- 9 Πῆριον τῆροτ ἠτε πῆριμος ποτι πε :
- ἐμὰ ἐστὶ πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ. Ps. 49, 10.
- 10 &ΠΟΚ ΕΙΣΟΠΣ . . . ΕΤΒΕ ΠΕΠΤ&ΚΤ&ΔΤ Π&Ι ΖΕ ΠΟΤΚ ΠΕ ΔΤΩ
ΠΟΤΚ ΠΟΤΙ ΠΕ :
- ἐγὼ ἐρωτῶ . . . περὶ ᾧ δέδοκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι καὶ τὰ σὰ ἐμὰ.
Ioh. 17, 9. 10.
- 11 ἐ&ψμεερε ἠετεποτῆ πε ετρε πκομοσ &ψμεριτοτ ψ&-
βολ :
- ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐ-
τούς. Ioh. 13, 1.
- 12 ε&ε εεπρισε ἠποτη &π πε :
- ἐν ἄλλοις κόποις, 2 Cor. 10, 15.

Annotatio.

„ Quandoquidem plura nobis exempla e SS. Codicibus in praesens non
„ suppetunt, quomodo pronomina singula singulique articuli efformandi
„ sint, quemve locum in aegyptiaca oratione obtinere debeant, e regu-
„ lis traditis, et analogiae ratione facile quisque intelliget „ .

C A P U T V.

DE NOMINIBUS ADJECTIVIS, SEU QUALITATUM.

1. Quemadmodum superius docuimus (cap. II. num. 1.), nomen *adje-*
ctivum rei quidem existentiam per se non notat, verum ejusdem rei ac-
cidens tantum sive proprietatem; et in hoc a *substantivo* differt quod hu-
jus absoluta sit acceptio, *adjectivi* autem cum respectu ad *substantivum*,
cujus illud qualitatem dicit. Hinc sub hac appellatione *nominum qualita-*
tum adjectiva simul et participia comprehendimus.

2. Cum nomen *substantivum*, *qualitas*, et *verbum* praecipua sint ser-
monis elementa ita quidem, ut absolute per se ad mentis judicium enun-

ciandum illa sufficiant, ceteris orationis partibus ad praedicta elementa instar modorum se habentibus, linguae aegyptiacae primariae radices univ ersae aut *substantiva nomina* sunt aut *nomina qualitatum*.

3. Sed non e radicibus tantum primariis profluunt adjectiva, verum et a derivatis atque a compositis, perinde igitur dividuntur et ipsa adjectiva in *primaria*, *derivativa* et *composita*.

De adjectivis e radicibus primariis

§ I.

1. Constituunt classem hanc radices primariae quotquot cap. I. §. I. recensuimus, dummodo sensu *qualitatis* sint affectae. Istiusmodi *adjectiva* monosyllaba sunt, sed nulla gaudent peculiari forma qua discernantur a *substantivis*; hinc illorum cognitio a sensu probe intellecto omnino pendet. Ex. gr. ⲟⲩⲱⲥϥ *vacuus*, *deficiens*, Ⲙⲁ *pulcher*; Ⲭⲓ *capiens*; Ⲙⲁⲁ *dans*; Ⲓⲱⲗ *avolans* etc.

2. Ex his alia exprimunt actionem, ut ⲘⲘⲈⲐ *amans*; ⲩⲱⲗ *spolians*; Ⲙⲟⲩⲣ *ligans* etc.; alia modum essendi ullo absque respectu ad actionem vel passionem in subjecto receptam, ut ⲱⲛⲒ *vivens*; ⲩⲣⲟ *decumbens*; ⲱⲃⲣ *tremens*; ⲩⲱⲘ *tenuis*; ⲩⲱⲘⲧ *indigens*; ⲒⲱⲬ *frigidus* etc. Priora itaque activa sunt, posteriora neutra.

3. Utraque porro adjectiva hujusmodi, quotiescumque unam ex his vocibus Ⲉϥ, ⲈⲘ, Ⲉⲩ affixam habent, participii praesentis vicem gerunt. Sunt namque illae voces in lingua aegyptiaca indices personarum mascul. et fem. tertiae numeri singular. et tertiae plural. generis communis ad tempus *praesens indefinitivum* verbi auxiliaris substantivi pertinentium. Componitur igitur participium ex. gr. ⲘⲘⲈⲐ hoc pacto:

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>In tribus dial.</i>	
singul.	mascul.	ⲈϥⲘⲘⲈⲐ	amans.
singul.	fem.	ⲈⲘⲘⲈⲐ	amans.
plur.	comm.	ⲈⲩⲘⲘⲈⲐ	amantes.

4. Voces pariter Ⲉϥⲛⲁ, ⲈⲘⲛⲁ, Ⲉⲩⲛⲁ, personae tertiae etc. futuri *definitivi* ex eodem verbo auxiliari, gignunt participium ⲧⲱ̄ ⲙⲈⲗⲗⲟⲛⲧⲓ respondens:

Num.:	Genus	In tribus dial.	
singul.	mascul.	εϣηδ.μει	amaturus.
singul.	fem.	εϣηδ.μει	amatura.
plur.	comm.	εϣηδ.μει	amaturi.

5. Forma tamen hujusmodi participii et aliorum hujusce primae classis, quorum exempla subnectimus, ad *composita adjectiva* censenda est pertinere.

Exempla.

εϣητεϣ οϣραη εϣηερε μη λαδϣ σοοτη μμοϣ εμμητι ητοϣ
(Theb. dial.):

ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός. Apoc. 19, 12.
οϣραδτηρ εϣσωκ μη οϣεαε ηκωετ εϣοτωμ (T.):

καταίγις φερομένη και φλόξ πυρός καΐσεθίουσα. Isa. 29, 6.
εη περοοτ ετωματ ετραθη μπηκατακλιεμοο ετοτωμ ετ-
ω εϣη εμμε ετμοοο μη εαη (T.):

ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες και πί-
νοντες, γαμοῦντες και ἐγαμίζοντες, Matth. 24, 38.

ηερηη δεη πεϣητληη εϣεοτηοϣ εϣηδρωτ (M. dial.):

ἐν ταῖς σφαγαῖσι αὐτῆς εὐφρανθήσεται ἀγατέλλουσα. Ps. 64, 11.

ετεοπηηκοτ εηεωωτ (M.):

ἐφ' ὃ ἀν' ἐπικαθήσει (ἡ γυνὴ) ἐπ' αὐτό. Lev. 15, 20.

ηδω δε ηε ετηδπεικαδλεη επετε μποηπιστετε εροϣ: ηδω
δε ηε ετηδπιστετε επετε μποηεωτωμ εροϣ (T.):

πὼς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πὼς δὲ πιστεύσου-
σιν οὐδ' οὐκ ἤκουσαν; Rom. 10, 14.

De adjectivis e radicibus derivativis.

§ II.

4. Classis haec universas radices secundarias sensu *qualitatis* praeditas complectitur. Et primum locum obtinent adjectiva derivata a radicibus primariis ope mutationis vocalis ω sive ε aut δ. in η (sup. cap. I. §. II.) quo in statu ad subjectum referuntur actionis terminum, abstrahendo ab agente quocumque, ex. gr. βηη *captus* a βωη *capiens*; εηε *scriptus* a εωε *scribens*; ηηη *computatus* ab ωηη *computans* etc.

2. Huc referas *adjectiva* quae in statu activo ad superiorem classem pertinent quidem; sed cum per finale incrementum $\text{H}\tau$ theb., $\text{HO}\tau$ memphit. et baschmur., $\text{HO}\tau\tau$ $\text{O}\tau\tau$ comm. tribus dialectis fiant passiva, a derivatis radicibus censentur venire, ex. gr. $\text{ZH}\tau$ *captus* a ZI T. *capiens*; $\text{CHO}\tau$ *captus* a BI M. *capiens* $\text{CHO}\tau\tau$ *seminatus* a BO T. M. *seminans*; $\text{WH}\tau$ *libratus* a WE T. *librans*; $\text{WHO}\tau$ *libratus* a WI M. *librans*; $\text{EI}\omega$ $\text{O}\tau\tau$ *lavatus* ab $\text{EI}\omega$ T. *lavans*; $\text{I}\omega\text{O}\tau\tau$ *lavatus* ab $\text{I}\omega$ M. *lavans* etc.

3. Tandem quaedam *adjectiva* passiva e derivatis activis oriuntur per additionem finalis litterae τ , mutata etiam aliquando vocali ultima, ex. gr. $\text{MEP}\tau$ *dilectus* a MEPE *diligens*; $\text{C}\theta\text{O}\tau\omega\text{P}\tau$ *maledictus* a $\text{C}\theta\text{O}\tau\omega\text{P}$ *maledicens* etc.

De adjectivis e radicibus compositis.

§. III.

1. Haec *adjectiva* formam sequuntur radicum compositarum, perinde itaque sunt et ipsa monosyllaba aut dissyllaba aut polysyllaba (cf. cap. I. §. III.). Significatione gaudent activa vel neutrali; quod si e statu activo ad passivum movenda sint, id per additamentum finalis syllabae $\text{H}\tau$ T., $\text{HO}\tau$ M. B., $\text{HO}\tau\tau$, $\text{O}\tau\tau$ comm. consequuntur.

2. *Adjectiva composita activa* formae $\tau\text{C}\delta\text{BO}$ mutata O in H additoque $\text{O}\tau\tau$ fiunt passiva; ex. gr. $\text{TO}\tau\text{BHO}\tau\tau$ *sanctificatus* a $\text{TO}\tau\text{BO}$ *sanctificans*, $\text{T}\delta\text{CTHO}\tau\tau$ *conversus* a $\text{T}\delta\text{CTO}$ *convertens*; $\text{T}\delta\text{IHO}\tau\tau$ *honorus* a $\text{T}\delta\text{IO}$ *honorans*; $\text{TENNHO}\tau\tau$ *contritus* a TENNO *conterens* etc.

3. Sunt et alia *adjectiva* quae, in sua quodque specie, formam habent propriam et constanti ratione ubique servatam; haec ita distinguimus:

- a. *Adjectiva intensioris significationis.*
- β. *Adjectiva privantia.*
- γ. *Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artis, agentis etc.*
- δ. *Adjectiva relativa seu patronymica.*

a.

4. Illa sunt quae, e quavis classe procedant, augentur ab initio vocali $\text{W}\text{O}\tau$, cujus ea vis est ut *dignus qui . . .*, vel *multus in . . .* significet, prout vel ad radicem $\text{W}\delta$, aut $\text{C}\text{W}\delta$ *decens esse*, sive ad WW *mul-*

tus referre. lubeat : utra admittatur origo ejus , superlativum exprimit , ut **ⲙⲉⲣⲓⲧ** *carus* , **ϣⲟⲩⲙⲉⲣⲓⲧ** *carissimus*.

5. Praeposita adjectivis activis sensum passivum eisdem tribuit ; ex. gr. **ⲙⲟⲤⲦ** *T. odio habens* , **ϣⲟⲩⲙⲟⲤⲦ** , **ϣⲟⲩⲙⲟⲤⲦ** *perquam exosus* ; **ⲧⲁⲓⲟ** *honorans* , **ϣⲟⲩⲧⲧⲁⲓⲟ** *perhonoratus*.

6. Hujusmodi intensioris significationis adjectiva , etsi non admodum obvia in textibus copticis , articulos *enunciativos* , *determinantes* , *demonstrativos* , et *possessivos* , non secus atque cetera nomina , assumunt.

β.

7. Privantia adjectiva formantur ope particulae negantis **ⲁⲧ** , vel **ⲁⲧϣ** iisdem praepositae.

8. **ⲁⲧ** (affinis radici primariae **ⲉⲧ** *deficiens* , sequente **ⲉⲃⲟⲗ** *ἀφορίζειν*) omnimode respondet graecorum *alphae privativae* ; hinc adjectiva privantia , omne genus , existunt : ex. gr.

ⲁⲧⲙⲟⲩ *immortalis* ἀθάνατος a **ⲙⲟⲩ** θάνατος.
ⲁⲧⲙⲁⲧ *matris expers* ἀμήτωρ a **ⲙⲁⲧ** μήτηρ.
ⲁⲧⲤⲒⲬⲱ *indoctus* ἀπαιδευτος a **ⲤⲒⲬⲱ** παιδεία.
ⲁⲧⲤⲐⲞⲩⲧ *increatedus* ἀκτιστος a **ⲤⲐⲞⲩⲧ** κτίσις.
ⲁⲧⲉⲣⲟⲩⲱ *inexcusabilis* ἀναπολόγητος ab **ⲉⲣⲟⲩⲱ** ἀπόκριμα.
ⲁⲧⲙⲉⲧϣⲟⲃⲓ *sincerus* ἀνυπόκριτος a **ⲙⲉⲧϣⲟⲃⲓ** ὑπόκρισις.
ⲁⲧⲙⲓⲧⲙⲉⲁⲓⲣⲟⲙⲓⲧ *munificus* a **ⲙⲓⲧⲙⲉⲁⲓⲣⲟⲙⲓⲧ**
 ἀφιλάργυρος. φιλαργυρία.

9. **ⲁⲧ** ante litteras **ⲓ** , **ⲗ** , **ⲙ** , **ⲛ** , **ⲟⲩ** , et **ⲣ** in dialecto memphitica passim in **ⲁⲑ** mutatur.

10. **ⲁⲧϣ** eodem pacto cum nominibus componitur ; verum intensioris est quam **ⲁⲧ** significationis ; cum enim ea vis insit **ϣ** ut sensum ubique intendat , efficit in compositione quod vulgo dicimus *esse impossibile* ; hinc **ⲁⲧϣⲤⲒⲬⲱ** e. g. exprimit *rem explicatu impossibilem* , *ineffabilem*.

γ.

11. Praefixa nomini substantivo particula **Ⲥⲁ** possessionem fere demonstrante , et subsequente praepositione **ⲓ** genitivi casus , fiunt nomina *habitudinis* , *artis* : ex. gr.

Ⲥⲁⲓⲧⲣⲟϥ *malefactor* a **ⲧⲣⲟϥ** *malum*.

ϢⲁⲛⲕⲟⲧϢ *deceptor* a ⲕⲟⲧϢ *astutia*.

Ϣⲁⲛⲕⲁⲡ *textor* a ⲕⲁⲡ *flum*.

12. *Agentium* porro nomina constituuntur per ϣⲉϥ, in dialecto Baschmurica λⲉϥ, hoc pacto :

ϣⲉϥⲛⲁⲧ *inspector* a ⲛⲁⲧ *videns*.

ϣⲉϥϣⲟⲡⲓⲧ *creator* a ϣⲟⲡⲓⲧ *creans*.

ϣⲉϥⲙⲓⲱⲓ *proelians* a ⲙⲓⲱⲓ *bellator, miles*.

ϣⲉϥⲓⲅⲟ *adorator* a ⲓⲅⲟ *adorans*.

λⲉϥⲓⲅⲉⲡ *judex* a ⲓⲅⲉⲡ *judicans*.

δ.

13. Classis haec ea complectitur adjectiva, quae *patronymica* audiunt; quorum compositio est per nomen patriae, praefixa voce monosyllabica ϣⲁ T. ϣⲉⲙ M. et λⲉⲙ B, radice scilicet primaria nominis ϣⲟⲙⲉ T. ϣⲟⲙⲓ M. et λⲟⲙⲓ B. *homo*; et in hoc casu *incolam* exprimit, prout e subjectis exemplis:

ϣⲁⲓⲕⲛⲉⲙⲉ *aegyptius* a ⲕⲛⲉⲙⲉ T. *Aegyptus*.

ϣⲉⲙⲓⲭⲛⲉⲙⲓ idem a ⲭⲛⲉⲙⲓ M.

λⲉⲙⲓⲭⲛⲉⲙⲉ idem a ⲭⲛⲉⲙⲉ B.

ϣⲁⲓϢⲟⲩⲁⲛ *Syenites* a Ϣⲟⲩⲁⲛ *Syene*.

ϣⲁⲓⲧⲉⲛⲧⲱⲣⲉ *Tentyrita* a ⲧⲉⲛⲧⲱⲣⲉ *Tentyris*.

ϣⲁⲓⲙⲉϣⲓ *Memphites* a ⲙⲉϣⲓ *Memphis*.

14. Praepositio ⲓ quandoque omittitur, ut ϣⲁⲓⲭⲁⲛⲓ *Tanites*, a ⲭⲁⲛⲓ *Tanis*.

15. Adsunt et nomina classis γ. per hanc vocem ϣⲁ efformata; ex. gr. ϣⲁⲓⲅⲛⲧ *cordatus*, a ⲅⲛⲧ *cor*; ϣⲁⲓⲛⲕⲁⲓ *intelligens*, a ⲕⲁⲓ *intellectus*.

16. Hujusmodi adjectivis accensenda quoque sunt nomina propria articulis *possessivis vagantibus* ⲛⲁ, ⲧⲁ, ⲛⲁ (cap. IV. §. IV. class. 1.) affecta, ut ⲛⲁⲛⲉⲢⲉ *Isiacus*, ⲧⲁⲛⲉⲢⲉ *Isiaca*, ⲛⲁⲛⲉⲢⲉ *Isiaci* etc.

17. Peculiaris formae sunt quaedam nomina *qualitatum* quae a constituta lege discedere videntur; cujusmodi sunt Ϣⲁⲛⲟ *decorus* a Ϣⲁ *pulcher* et ⲓⲅⲟ *facie*, vel *faciei*; ⲛⲁⲛⲧ *misericors* a ⲛⲁ *miserans* et ⲅⲛⲧ; Ϣⲱⲧⲙⲛⲧ *obediens* a Ϣⲧⲁ *audiens* et ⲅⲛⲧ. Verum et rariora sunt, et a prava scriptura probabiliter ducunt originem.

De genere atque numero nominum qualitatis.

§ IV.

1. Genus atque numerus in nominibus *qualitatis* per articulos *enunciativos, determinantes et possessivos* innotescunt; et in nonnullis etiam per pronomina suffixa εϣ, C, ΟΥ quorum prius mascul. sing., alterum fem. sing., tertium comm. genus plurale indicat, ex. g. ΠΔΠΟΥϣ *bonus*, ΠΔΠΟΥC *bona*, ΠΔΠΟΥΟΥϣ *boni* et *bonae*.

2. Pronomina demum simplicia quibusdam nominibus *qualitatis* suffixa eorundem genus atque numerum definiunt perspicue et una respectum ad personam; exemplum sit ΠΔΕΙΔΤ T., ΠΔΙΔΤ M. *felix*:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.	comm.	ΠΔΕΙΔΤΤ	ΠΔΙΔΤΤ	felix ego.
	(plur.	comm.	ΠΔΕΙΔΤΗ	ΠΔΙΔΤΕΠ	felices nos.
2.	(singul.	mascul.	ΠΔΕΙΔΤΚ	ΠΔΙΔΤΚ	felix tu.
	(fem.	ΠΔΕΙΔΤΕ	ΠΔΙΔΤ	felix tu.
	(plur.	comm.	ΠΔΕΙΔΤΤΗΥ- ΤΗ	ΠΔΙΔΤΕΠΘΗ- ΠΟΥ	felices vos.
3.	(singul.	mascul.	ΠΔΕΙΔΤΥ ¹	ΠΔΙΔΤΥ	felix ille.
	(fem.	ΠΔΕΙΔΤC	ΠΔΙΔΤC	felix illa.
	(plur.	comm.	ΠΔΕΙΔΤΟΥ, ΠΔΙΠΔΤΟΥ ³	(ΠΔΙΕΤC B.) ² ΠΔΙΔΤΟΥ ⁴	felices illi, et illae.

¹ ΠΔΕΙΔΤΥ ἄπρωμε :

μακάριος ἀνὴρ, Ps. 1, 1.

² ΠΔΙΕΤC δε ἡγοῦα θεσψαπῶ ἡπειρη κατὰ τὰ γνομη :

μακαριότερα δὲ ἔστιν εἰάν οὕτω μείνη κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην 1 Cor. 7, 40.

³ ΠΔΙΠΔΤΟΥ ἡπεπτατταρμου ἐπαπποπ ἡτψελεετ ἄπε-
ρχειβ :

μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. Αρσ. 19, 9.

⁴ ΠΔΙΔΤΟΥ ρδπ δτβρη :

μακάριαι αἱ στείραι. Luc. 23, 29.

DE VERBO.

1. Quamvis unius dumtaxat verbi *substantivi*, quod dicunt, subsidio mens nostra quodcumque iudicium suum patefacere valeat, affirmando scilicet vel negando entis alicujus existentiam; maluerunt gentes omnes, vel humano potius generi ab initio inditum fuit brevitati simul atque varietati consulere in iudiciis eliciendis, dictiones pene innumeras ad id usurpando quae una perspicua accurataque prolatione *subsistendi* actum cum aliquo *praedicato* innuerat; has vulgo dicimus *verba*; ad normam vero universalis grammaticae disciplinae *verba adtributiva* vel *concreta* appellantur, simplici *substantivo*, cui latinorum *esse* respondet, *auxiliaris verbi* nomine reservato.

2. Primigeniae simplicitatis aegyptii ubique studiosi linguam quoque expertem aliorum fere *verborum* habuerunt, uno excepto verbo *substantivo* seu *auxiliari*, quod tamen diversimode moderabantur prout infra:

De Verbo substantivo primario.

§ I.

1. Verbum *substantivum* existentiam notat *subjecti* una cum respectu ad aliquod *praedicatum* in specie.

2. Monosyllabae voces quaedam verbum *substantivum primarium* in lingua aegyptiaca constituunt, quarum ea vis est ut *existentiam praesentem* sive *praeteritam* generatim quod ad essendi modum indicent; verum, quod ad *subjectum*, distinctius; etenim si *subjectum* sit e genere masculino et singularis numeri ΠΕ adhibetur; ΤΕ si singulare femininum; ΠΕ vero si plurale sit ex alterutro genere. Hinc tempus existit ΠΕ *ille est* vel *fuit*; ΤΕ *illa est* vel *fuit*; ΠΕ *illi* vel *illae sunt* vel *fuerunt*, quod congruenter *tempus vagans* dicitur, ejusque forma tribus dialectis communis est: ex. gr. 1 Cor. 11, 3. ΠΡΟΟΥΤ ΤΑΠΕ ΠΕ ΗΤΕΣΘΙΜΕ (T.): κεφαλὴ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ 1 Cor. 7, 39. ΕΡΨΔΠ ΠΕΣΘΕΙ ΜΟΥ ΔΕ ΟΥΛΕΜΕΘΗ ΤΕ (B.): εἰάν δὲ κοιμηθῆ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστίν, Ps. 104, 6. ΗΨΗΡΙ ΠΙΔΚΩΒ ΠΕ ΠΙΣΩΤΠ ΗΤΔΥ (M.): υἱοὶ ἰακώβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

3. Itaque in numero singulari variatur id verbum juxta *subjecti* genus, quemcumque tandem locum idem *subjectum* occupet in oratione: ex. gr.

ΤΔΙ ΤΕ ΤΡΕ *hic est modus*, et ΤΡΕ ΤΕ ΤΔΙ; ΘΜΔΥ ΗΔΠΑ ΨΕ-
 ΠΟΥΤ ΤΩΠΗ ΗΔΠΑ ΠΩΥΤ ΤΕ *mater Abbatis Scenutii soror Abba-*
tis Pidioti fuit.

4. Nonnunquam verbum, ut fere in aliis linguis evenit, subintelligitur:
 ex. gr. Isa. 1, 15. ΠΕΤΕΠΒΙΧ ΜΕΡ ΗΣΠΔΥ (B.): αἱ χεῖρες ὑμῶν αἵ-
 ματος πλήρεις. Ioh. 4, 50. ΠΕΚΨΗΛΙ ΔΠΡ (B.): ὁ υἱός σου ζῆ. Ps:
 21, 7. ΔΠΟΚ ΔΕ ΔΠΟΚ ΟΥΨΕΠΤ: ΟΥΟΡ ΔΠΟΚ ΟΥΡΩΜΙ ΔΠ (M.):
 ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος.

5. Tempus *vagans* ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ evadit *praeteritum relativum seu prae-*
sens anterius (vulgo *praeter. imperfect.*) quotiescumque vocula ΠΕ in ser-
 mone praecedit: ex. gr. Marc. 14, 1. ΠΕ ΠΠΔΣΧΔ ΠΕ (M.): ἦν τὸ
 πάσχα, Ioh. 10, 22. ΠΕ ΤΦΡΩ ΤΕ (M.): χειμῶν ἦν. Matth. 4, 18.
 ΠΕ ΡΔΠΟΥΟΡΙ ΓΔΡ ΠΕ (M.): ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς.

6. Cum subjecti vices pronomem separatum gerit, tunc ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ
 subjungitur eidem pronomini non variata istius forma in qualibet perso-
 na: ex. gr. Ps. 89. 2. ΙΣΧΕΠ ΠΕΠΕΡ ΨΔ ΕΠΕΡ ΗΘΟΚ ΠΕ (M.):
 ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ. Ps. 23, 10. ΗΘΟΥ ΠΕ ΠΟΥΡΟ ΗΤΕΠΟΥΤ (M.):
 αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Integrum paradigma perspicuita-
 tis ergo subjicimus:

Praesens et praeteritum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΔΠΚ ΠΕ	ΔΠΟΚ ΠΕ	ΔΠΔΚ ΠΕ	sum, fui...
	(plur.)	comm.	ΔΠΗ ΠΕ	ΔΠΟΠ ΠΕ	ΔΠΔΠ ΠΕ	sumus, fui- mus...
2.	(singul. mascul.)	mascul.	ΗΤΚ ΠΕ	ΗΘΟΚ ΠΕ	ΗΤΔΚ ΠΕ	es, fuisti...
	(singul. fem.)	fem.	ΗΤΟ ΤΕ	ΗΘΟ ΤΕ	ΗΤΔ ΤΕ	es, fuisti...
	(plur.)	comm.	ΗΤΩΤΗ ΠΕ	ΗΘΟΤΕΠ ΠΕ	ΗΤΗΤΕΠ ΠΕ	estis, fui- stis...
3.	(singul. mascul.)	mascul.	ΗΤΟΥ ΠΕ	ΗΘΟΥ ΠΕ	ΗΤΔΥ ΠΕ	ille est, fuit...
	(singul. fem.)	fem.	ΗΤΟΣ ΤΕ	ΗΘΟΣ ΤΕ	ΗΤΔΣ ΤΕ	illa est, fuit...
	(plur.)	comm.	ΗΤΟΥΤ ΠΕ	ΗΘΟΥΤ ΠΕ	ΗΤΔΥ ΠΕ	sunt, fue- runt...

Praesens anterius seu imperfectum.

<i>Persona</i>	<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>T.</i>	<i>M.</i>	<i>B.</i>	
1.	(singul.)	comm.	πε & πκ πε	πε & ποκ πε	πε & π&κ πε	eram ...
	(plur.)	comm.	πε & πή πε	πε & πον πε	πε & π&π πε	eramus ...
2.	(singul.)	mascul.	πε ήτκ πε	πε ήθoκ πε	πε ήτ&κ πε	eras ...
	()	fem.	πε ήτο τε	πε ήθo τε	πε ήτ& τε	eras ...
	(plur.)	comm.	πε ήτω- τή πε	πε ήθo- τεπ πε	πε ήτη- τεπ πε	eratis ...
3.	(singul.)	mascul.	πε ήτοϋ πε	πε ήθoϋ πε	πε ήτ&ϋ πε	erat ille...
	()	fem.	πε ήτοϋ τε	πε ήθoϋ τε	πε ήτ&ϋ τε	erat illa...
	(plur.)	comm.	πε ήτο- oϋ πε	πε ήθo- oϋ πε	πε ήτ&ϋ πε	erant illi, illae ...

7. Quod si post πε, τε, πε sequatur particula &π, verbum substantivum induit formam negativam: &πκ πε &π non sum, ήτκ πε &π non es, ήτο τε &π (fem.) non es &πή πε &π non sumus etc. Interdum tamen antecedit &π et πε, τε, πε immediate subsequitur: ex. gr. Ps. 58, 4. οϋτε τ&&πoμi& &π τε οϋτε π&πoβi &π πε (M.): οϋτε ή άνομiα μου, οϋτε ή άμαρτια μου.

8. Ratio conjugandi verbum hujusmodi ope pronominis compositi separati primitus obtinuisse videtur apud aegyptios respectu nominum *qualitatum*; ita quidem ut praeponendo eadem pronomina *existentiam* denotantia nominibus *qualitatum* praedicatum seu attributum exprimentibus, verborum formae gignerentur quae parum abluerent a verbis *concretis* vel *attributivis* passim obviis in linguis tum nostrae tum priscae aetatis.

9. Hinc tale pronomen addendo voci οϋπ T., οϋoπ M., οϋ&π B. quae vox *qualitatis* nominis instar est, valet nempe *qui est*, *qui habet* etc. (cf. Peyron lexic. pag. 144 - 146. et hic §. X. huj. cap.) dixerint: &πκ οϋή ego existens, habens (tempus vagans); ήτκ οϋή tu existens, habens, ήτο οϋή idem fem. Pari ratione *imperfectum*: πε &πκ οϋή eram existens, habens; πε ήτκ οϋή eras existens, habens, et sic deinceps.

10. Sed cum pronominis *compositi separati* crebra repetitio commode minus eveniret, ad eam congrua ratione evitandam duplici methodo usi sunt aegyptii. Primo quidem in locum ΔΠΚ, ἦΤΚ, ἦΤΟ, ἦΤΟΥ etc. pronomen *simplex conjunctum* Γ, Κ, Ε, Ψ, Σ, Π, Τἦ et ΟΥ subrogarunt, nominibus *agentium*, aut *qualitatum*, quae *attributum* praesferunt, suffigentes, praefixo iisdem verbo substantivo ΠΕ quae vox *improprie construitur etiam cum fem. singul. et cum pluralibus* (Peyron Lex. pag. 164.)

11. Qua in compositione animadvertendum est, nomen *qualitatis* vocali terminatum hanc leviter immutare ante suffixa; namque e. g. ΖΩ *dicens* evadit subinde ΖΔ, ΖΕ vel ΖΗ pro dialectorum natura. id quod conspicuum reddet subjecta tabula temporis *vagantis* praesentis scilicet et praeriteri exhibens paradigma:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΠΕΖΔΓ	ΠΕΖΗΓ ¹	ΠΕΖΕΓ	dico, dixi. dicimus, diximus.
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΕΠ	
2.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΕΚ	dicis, dixisti. dicis, dixisti. dicitis, dixistis.
	()	fem.	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΩΤἦ	ΠΕΖΩ- ΤΕΠ	ΠΕΖΩ- ΤΕΠ	
3.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔΨ ²	ΠΕΖΔΨ ³	ΠΕΖΕΨ ⁴	dicit, dixit. dicit, dixit. dicunt, dixerunt.
	()	fem.	ΠΕΖΔΣ	ΠΕΖΔΣ ⁵	ΠΕΖΕΣ ⁶	
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔΥ ⁷	ΠΕΖΩΟΥ ⁸	ΠΕΖΕΥ ⁹	

¹ ΟΥΟΥ ΠΕΖΗΓ ΖΕ ἦΠΟΥ ΔΓΕΡΖΗΤΣ :
καὶ εἶπα, νῦν ἠρξάμην. Ps. 76, 11.

² ΔΥΩ ΠΕΖΔΨ ΖΕ : ΣΖΔΓ :
καὶ λέγει μοι γραψόν. Αρσ. 19, 9.

³ ΔΨΕΡΟΥ ἦΖΕ ΠΔΒΟΥΧΟΔΟΠΟΣΟΡ ΠΕΖΔΨ ΠΩΟΥ :
ἀπεκρίθη βαβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Dañ. 3, 14.

⁴ ἦΤΔΨ ΖΕ ΠΕΖΕΨ ΠΕΥ : ΟΥΔΠΤΗΓ ΔΠΔΚ ἦΟΥΖΡΗ ΕΟΥΩΛΣ :
ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ἐγὼ βρωῶσιν ἔχω φαγεῖν, Ioh. 4, 32.

⁵ ΠΕΖΔΣ ΖΕ : ΔΨΤΔΥΡΟ ἦΖΕ ΠΔΖΗΤ ΔΕΠ ΠΒΟΕΙΣ :

64

εἶπεν ἰστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ. 1 Reg. 2, 1.

⁶ πεζεϛ ἡπιλωαι ζε : δμοιπι :

λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε , Ioh. 4, 28. 29.

⁷ ἦτοοτ δε πεζδτ ἔροϛ ζε : ρραγ ρἦ βηθεαι :

οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν βηθλεὲμ· Matth. 2, 5.

⁸ σεζρακ μιδακ δβδεπατω πεζωοτ ἡπαβοτχοζοποσορ ποτρο :

ἀπεκρίθησαν σεδράκ , μισάκ , ἀβδεναγὰ λέγοντες τῷ βασιλεῖ ναβουχοδονόσορ· Dan. 3, 16.

⁹ πεζετ πηγ ἦζε πεγαδθητης ζε : ρραββι οτωαι :

ἡρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ραββὶ φάγε. Ioh. 4, 31.

Annotatio.

„ Pleraque e nominibus *qualitatum* antiquitus (ut pronum est ju-
„ dicare) hac ratione copulata fuerunt cum verbo primitivo ΠΕ , verum
„ cum minus id aptum esset ceteris temporibus eorumque modificationibus
„ exprimendis , sequiore aetate obsolevit ; manente Juntaxat eadem for-
„ ma quod ad ζω *dicens* , in quo veluti nobis vestigium relinqueretur
„ primaevae simplicitatis in hujusmodi verbo conjugando „ .

12. Methodus altera , qua usi sunt ad pronominum *compositorum* repeti-
tionem evitandam , fuit omissio verbi *substantivi* ΠΕ , ejusque loco usus
pronominis simplicis , cujus sensus detorqueretur ad significandam *existentiam*
cum respectu ad adtributum quodcumque.

13. Eo in casu pronomina simplicia , quamvis suapte natura insepara-
bilia , seorsim poni licuit , eo quod ad statum transierint verbi *abstracti*
seu *substantivi*.

14. Porro nonnulla ex his pronominibus una cum novo sensu novam
quoque formam sunt consecuta : I *ego* , ex. gr. , litteram τ euphonicam assum-
psit , evasitque † ; ε *tu* fem. τε ; η *nos* τἦ . aut τεη ; τεη etiam sive
τἦ *vos* τετεη vel τετἦ ; denique οτ *illi* , *illae* ce. Sed εἰ *ille* et c
illa nullam passa sunt mutationem.

15. Itaque e pronominibus simplicibus tum quod ad formam , tum quod
ad naturam tali pacto immutatis prognatum est aliud verbum *substanti-*
vum sensum *existentiae praesentis respectivae* praeseferens , tribus diale-
ctis fere commune , quod *secundarium* appellabimus.

De Verbo substantivo secundario.

§. II.

1. Tempore gaudebat *praesenti* ex quo oriebatur *futurum*. Illud e simplici pronomine constabat; istud vero nomen qualitatis ⲛⲉ *jens* adsciscens ulterius, ex. gr. ⲧⲛⲉ *ego sum vadens esse (ero)*. Utriusque temporis paradigmata hic sistimus una cum exemplis, antea monendo, κ 2. pers. sing. masc. in dialecto memphitica vertendum esse in ⲭ ante litteras Ⲇ , ⲗ , ⲙ , ⲛ , ⲟⲩ et ⲣ .

Tempus praesens.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	ⲧ	ⲧ ¹	ego sum...
	(plur.)	comm.	ⲧⲛ ²	ⲧⲛ ³	nos sumus...
2.	(singul.)	mascul.	ⲕ	ⲕ ⁴ , ⲭ	tu es...
	(plur.)	fem.	ⲧⲉ	ⲧⲉ ⁵	tu es...
3.	(singul.)	mascul.	ⲧⲉⲧⲛ ⁶	ⲧⲉⲧⲛ ⁷	vos estis...
	(plur.)	comm.	ⲉ	ⲉ ⁸	ille est...
	(singul.)	fem.	ⲉ	ⲉ ⁹	illa est...
	(plur.)	comm.	ⲉⲉ	ⲉⲉ ¹⁰	illi, illae sunt...

¹ ⲛⲉ ⲛⲛⲓ ⲛⲃⲟⲓⲥ ⲛⲉ ⲧⲣⲉⲛⲣⲟⲩⲛ :

ἑλεήσόν με κύριε ὅτι ἐλίβομαι. Ps. 30, 10.

² ⲧⲓⲡⲉⲣⲟⲩⲧⲉ ⲑⲛⲧⲉ ⲙⲓⲡⲓⲛⲉⲩⲉ :

φοβούμεθα τὸν ὄχλον. Matth. 21, 26.

³ ⲧⲉⲡⲥⲙⲁⲣⲱⲟⲩⲧⲧ ⲁⲛⲟⲛ (1) ⲉⲃⲟⲗⲉⲓⲧⲉⲛ ⲛⲃⲟⲓⲥ :

εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ κυρίῳ. Ps. 113, 23.

⁴ ⲕⲃⲟⲣ ⲛⲃⲟⲓⲥ ⲟⲩⲟⲑ ⲥⲕⲱⲧ ⲉⲣⲟⲕ ⲓⲛⲉ ⲧⲉⲕⲙⲉⲧⲟⲙⲛⲓ :

δύνατος εἶ κύριε καὶ ἀλήθειά σου κύκλω σου. Ps. 88, 9.

⁵ ⲉⲃⲉ ⲟⲩ ⲧⲁⲩⲧⲁⲕⲏ ⲧⲉⲙⲟⲕⲉ ⲓⲛⲉⲛⲧ ⲟⲩⲟⲑ ⲉⲃⲉ ⲟⲩ ⲧⲉⲩⲟⲩⲣⲧⲉⲣ ⲙⲓⲙⲟⲓ :

ἰνατὶ περιλυπὸς εἶ ἡ ψυχὴ μου; καὶ ἰνατὶ συνταράσσεις με; Ps. 41, 12.

⁶ ⲛⲉ ⲧⲉⲧⲓⲛⲉⲩⲉ ⲓⲧⲙⲓⲛⲉⲣⲟ ⲓⲛⲉⲛⲧⲉ ⲙⲓⲡⲉⲙⲧⲟ ⲓⲛⲓⲣⲱⲙⲉ :

(1) Ita edit. rom. Psal. copt. 1749. Sed text. graec. universi habent in secunda persona pronomen

ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων
Matth. 23, 13.

⁷ πΔΓ ἔ τετεπ† ἕμωοτ ἡψεβιω ἕπβοεις :
ταῦτα κυρίῳ ἀνταποδίδοτε ; Deut. 32 , 6.

⁸ ψωοπ ΔΠ ἡχε φηετερβονοηπ.
οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν. Ps. 21 , 12.

⁹ Δσөөп сΔppΔ . . . ειςρηппе селδотп δел†скппк:
ποῦ σάρρα ; . . . ἰδοὺ ἐν τῇ σκηνῇ. Gen. 18 , 9.

¹⁰ се ηρρηг δел пεχггг ηχε Δτρηггг ἕκΔггг :
ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ps. 94 , 4.

Tempus futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	†пΔ	†пΔ ¹	†пε ²	ego erò . . .
	(plur.)	comm.	†ппΔ	†ппΔ ³	†ппп	nos erimus . . .
2.	(singul.)	mascul.	кпΔ ⁴	χпΔ ⁵	кпε	tu eris . . .
	(plur.)	fem.	тпΔ ⁶	тпΔ	тпε	tu eris . . .
3.	(singul.)	comm.	тет†п- пΔ ⁷	тетп- пΔ ⁸	тетп- пε	vos eritis . . .
	(singul.)	mascul.	ψпΔ ⁹	ψпΔ ¹⁰	ψпε	ille erit . . .
	(singul.)	fem.	спΔ	спΔ ¹¹	спε	illa erit . . .
	(plur.)	comm.	сепΔ	сепΔ ¹²	сепε ¹³	illi , illae erunt . . .

¹ †пΔωψ ἐψωψι οτβηк ἕππεροот :
κεκράξομαι ἡμέρας πρὸς σέ. Ps. 21 , 3.

² †пектΔ ἡпΔβел ἡсΔ ἕβΔλ ἕμΔтп:
ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 1 , 15.

³ ἡδρηг ἡδнтк ппгΔггг тппΔδелδωлот : отог ἡδρηг
дел пекрΔп тппΔψеψ отог ппβел етΔттωотпот
ἕδρηг ἕгωп :
ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν , καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξου-
δινώσομεν τοὺς ἐπανιστανομένους ἡμῖν. Ps. 43 , 6.

⁴ ггἕ ппε смот гΔр кпΔрогпоб ἡΔггг :
τούτω γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆση χρόνον. Prov. 9 , 11.

⁵ χпΔ† пΔψ ἡотсмот ψΔ ἐпег :
δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα. Ps. 20 , 7.

- ⁶ οὐ γὰρ πετερεσοῦτη τεσεριμε μη τεπδωτοῦτε ποῦρεδι :
τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις. 1 Cor. 7, 16.
- ⁷ τετήπδ σκάπδλιζε ἡρηττ ἡτειοῦση :
σκανδαλισθήσασθε ἐν ἑμοῖ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Matth. 26. 31.
- ⁸ ἡωτεπ δε τετεππδμοῦ ἄφρητ ἡεδπρωμι οτοε ἄφρητ
ἡοῦδαι ἡπιδρχωπ τετεππδρει :
ὕμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθανεῖσθε καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πε-
σεῖσθε. Ps. 81, 7. (e Versione Symm.)
- ⁹ πετ πδουεψ τεψψτχη ετδπρεοε ψπδσορμεε : δτω πετ
πδσορῶ ἡτεψψτχη ετδπρητ ψπδταπρεοε .
ὁε . . . ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὁε δ' ἂν
ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἑμοῦ οὗτος σώσει αὐτήν. Luc.
9, 24.
- ¹⁰ ψπδεροῦσημδ ἄφρητ ἄπιμδσι ἡλιβδποε :
λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον τοῦ λιβάνου. Ps. 28, 6.
- ¹¹ σπδπδρμετ δπ ἡεε τδσχηι :
ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με. Ps. 43, 7.
- ¹² σεπδχωρδ εχεπ τψτχη ἡοῦεμηι οτοε οτςποε ἡδεπο-
ρι σεπδριτεε ἐπρεδπ :
Θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῶου καταδικάσονται.
Ps. 93, 21.
- ¹³ δτω σεπεβεπτεπ (1) ἐπδαι ἄμετρη ἡποῦε εδ πποῦτ :
εὕρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ. 1 Cor. 15, 15.

2. Perspicue ab allatis exemplis edocemur, verbum *substantivum secundarium* non secus ac *primarium* compositionem admittere nominis *qualitatis*; quo fit ut hujusmodi verba verbis aequiparentur *adtributivis* seu *concretis*, quae vocantur, ceteris in linguis. Verum quo res magis in aperto sit, traditam doctrinam hujusce compositionis verbi *substantivi* cum nomine *qualitatis* sequenti conjugatione radicis τωεε *claudens* confirmamus:

Praesens.

<i>Persona</i>	<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	†τωεε	†τωεε	claudio (<i>sum claudens</i>).

(1) Confer formam verbi *impersonal. passiv.*, inferius paragraph. IX.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(plur.	comm.	ⲧⲏⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲠⲧⲱⲛⲛ	claudimus.
	(singul.	mascul.	ⲕⲧⲱⲛⲛ	ⲭⲧⲱⲛⲛ , ⲕⲧⲱⲛⲛ	claudis.
2.	(plur.	fem.	ⲧⲈⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲧⲱⲛⲛ	claudis.
	(singul.	comm.	ⲧⲈⲧⲏⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲧⲈⲠⲧⲱⲛⲛ	clauditis.
3.	(singul.	mascul.	ϣⲧⲱⲛⲛ	ϣⲧⲱⲛⲛ	ille claudit.
	(singul.	fem.	Ϣⲧⲱⲛⲛ	Ϣⲧⲱⲛⲛ	illa claudit.
	(plur.	comm.	ϢⲈⲧⲱⲛⲛ	ϢⲈⲧⲱⲛⲛ	illi, illae claudunt.

Futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ⲧⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	claudam (<i>sum-iens-claudens</i>)
	(plur.	comm.	ⲧⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲠⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲠⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	claudemus.
2.	(singul.	mascul.	ⲕⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲭⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲕⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	claudes.
	(singul.	fem.	ⲧⲈⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲠⲈⲧⲱⲛⲛ	claudes.
	(plur.	comm.	ⲧⲈⲧⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲧⲈⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ⲧⲈⲧⲈⲠⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	claudetis.
3.	(singul.	mascul.	ϣⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϣⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϣⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	ille claudet.
	(singul.	fem.	ϢⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϢⲏⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϢⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	illa claudet.
	(plur.	comm.	ϢⲈⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϢⲈⲠⲁⲧⲱⲛⲛ	ϢⲈⲠⲏⲈⲧⲱⲛⲛ	illi, illae claudent.

3. Quamvis per Verbum tum *substantivum primum*, tum *secundarium* existentia notetur juxta tempora (quemadmodum hucusque vidimus) praecipua, *praesens* nimirum, *praeteritum*, *praesens antea* atque *futurum*; adhuc tamen ad orationis complementum aliquid desiderabatur quod varia temporum adjuncta valeret exprimere. Id assequuti sunt aegyptii promendo veluti tertium *verbum substantivum* quod nos *compositum* et *auxiliare* appellamus.

De Verbo substantivo composito vel auxiliari.

§ III.

1. Haec de hujusmodi Verbo in universum notanda : coalescit e Verbo *secundario* †, κ, εϣ etc. nec non characteristicis aliorum temporum, additis nominibus *qualitatum*, seu vocibus *praedicati* vim habentibus.

2. Tres in eo distinguuntur formae, *Affirmativa*, *Negativa* et *Transitiva*. Modi sunt quinque, *Indicativus*, *Subjunctivus*, *Hypotheticus*, *Imperativus*, et *Infinitivus*. Postremi duo modi tales improprie dicuntur, tunc enim solum existunt in re quando verbum auxiliare alicui praedicato unitur.

3. Tempora sunt, *Praesens*, *Praeteritum* et *Futurum* appellanda *simplicia* eo quod alia tempora *composita* ab iisdem orientur.

4. Notae *characteristicae* temporum sive simplicium sive compositorum quatuor recensentur, ε, &, ηε et η&,

ε tempus notat *praesens indefinitum* ;

& tempus *praeteritum indefinitum* ;

ηε jam vidimus (pag. 62.) *praesens antierius* signare, sive *imperfectum* ;

η& tandem notat tempus *futurum definitivum*.

5. Characteristicae ε, ηε, η& verbi substantivi vicem sustinent *persaepe* ; quibus in casibus & orationis subjectum anteire solet, ex. gr. επ&εϣητ ερ εϣρη† ηοτμοτλε M.: *εγενήθη η καρδια μου ωσει κηρός*, Ps. 21, 15. ηε vero et η& ante vel post subjectum ad libitum ponuntur. Ante, ut : ηε οτοη οτρωμει εοτοη πεϣηηρι σπ&τ εεε&τ M.: *άνθρωπος ειχε τέκνα δύο*. Matth. 21, 28. Post, autem, ut τεϣερε δε ηε ελεϣε M.: *η δε τροφή αυτου ην ακρίδες*, Matth. 3, 4. η&ωπε τ&ρ εε πεοτοεϣ ετ&ε&τ ηβι οτποβ ηεληϣις T.: *εσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη*, Matth. 24, 21. ηρη η&εωτπ εηποτ εεεερε T.: *δύσεται ο ήλιος μεσημβρίας*, Amos 8, 9.

Annotatio.

„ Si quando post & characterist. diphthongus οτ immediate sequatur, &
„ et οτ contrahuntur in ετ, ex. gr. ετω ετιω (pro εοτιω) σοτ-
„ ωη ποτ&εϣ εηπεϣβοεις. B.: *και όνος (εγνω) την φάτην του κυ-*

„ *ϩου αὐτοῦ*. Isa. 4, 4. Haec tamen contractio minime confundenda est cum „ tertia plural. comm. *praeteriti indefniti* &ϣ illi, illae fuerunt „ .

6. Elementa praecipua Verbum *substantivum auxiliare* constituentia sunt pronomina simplicia ἰ *ego*, κ *tu m.*, ε *tu f.*, ϣ *ille*, ϭ *illa*, ϩ *nos*, ϩϩ *vos*, οϣ *illi*, *illae*, quippe quae personam simul genus numerumque designant.

7. Hisce pronomibus itaque praefiguntur temporum characteristicae ε, &, ϩε, ϩ&. Verum illa, dictae compositionis gratia, aliquam subeunt mutationem; ε namque transit in ϩε memphitice, in ϩ saepe thebaice, baschmurice in λε; τἰ et ϩϩ mutatur in ϩετἰ et ϩεϩϩ; οϣ in ϣ quavis in dialecto.

8. Quod si tandem eadem pronomina copulanda sint quibusdam conjunctionibus, aut alicui illarum dictionum quae variis temporibus formandis usuveniunt in coptica lingua, tunc eorundem pristinam formam reassumunt, praeterquam ἰ *ego* quod in & vertitur.

9. Pronomina simplicia hac ratione composita sensum existentiae cum respectu ad aliquod praedicatum indeterminate sumptum prae se ferunt. Age vero, et de methodo efformandi in actu tempora pro variis modis singulatim agamus.

De Modis Verbi substantivi auxiliaris.

§. IV.

1. Modus *Indicativus* tempora *primaria* omnia complectitur, nec non aliquot e temporibus *compositis*, primo, per vocem ϩε characteristicam *praesentis anterioris*, secundo, per vocem ϩ& characteristicam futuri *proximi* seu *defnitivi*. Cetera indicativi tempora e conjunctionibus atque pronomibus simplicibus, adveniente Verbo *primario* ϩε, coalescunt.

2. *Subjunctivus* habet, primo, tempora indicativi *primaria* et *composita* particulis affecta conjunctivis ετ, ἰτ *ut*, quarum ope eadem tempora novam acquirunt acceptionem; secundo, tempora *composita* e pronomibus simplicibus quae Verbi quibusdam formis affigi solent.

3. Modus *Hypotheticus* a temporibus simplicibus constituitur, praeeunte aut sequente una ex his conjunctionibus ϣ&ϩ, εϣ&ϩ, εϩε *si*.

4. De *Imperativo et Infinitivo* infra agendum (paragrapho XI.). Nunc de compositione temporum formae *primariae affirmantis* Verbi *substantivi auxiliaris*.

Tempora primaria.

§. V.

1. Tempora *primaria* ita dicta quod cetera tempora, complura quidem, immediate ab illis, quamquam diversimode composita, procedant, tria sunt, 1. *Praesens definitivum*, 2. *Praesens indefinitum*, 3. *Praeteritum indefinitum*, et ad modum *Indicativum* pertinent.

2. *Praesens definitivum* idem est cum praesente Verbi substantivi *secundarii* proxime superius exposito (§ II).

3. *Praesens indefinitum* constat pronomine simplici et litera e characteristica hujus temporis eidem praefixa, ex. gr. ει presse valet *existens ego*, η̄, vel ειη *existentes nos* etc. resolvendum in *sum, sumus* etc. En ipsius paradigma:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ει ¹	ει ²	ει	sum.
	(plur.)	comm.	η̄ ³	ειη ⁴	ειη	sumus.
2.	(singul.)	mascul.	εκ	εκ ⁵	εκ ⁶	es.
	()	fem.	ερε ⁷	ερε	ελε vel ελ ⁸	es.
	(plur.)	comm.	ερετη̄ ⁹	ερε- τη̄ ¹⁰	ελετεη̄	estis.
3.	(singul.)	mascul.	εϛ	εϛ ¹¹	εϛ	ille est.
	()	fem.	εϛ ¹²	εϛ ¹³	εϛ	illa est.
	(plur.)	comm.	εϛ	εϛ ¹⁴	εϛ	illi, illae sunt.

¹ πειρμωοο εῑϛβω (1):

ἰκαθεζόμεν διδάσκων. Matth. 26, 55.

² ταρελπις ιϛηει εῑοτεμβι (2) η̄τε ταμμδτ:

ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου. Ps. 21, 40.

³ η̄ϛαζε ε̄η οτσοφιδ η̄τε πιποτε:

λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ. 1 Cor. 2, 7.

⁴ ε̄ρα δτηδωμκτεη̄ ε̄ποη̄δ:

ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς. Ps. 123, 3.

(1) i. e. *existens ego docens.*

(2) i. e. *existens ego sugens ubera.*

72

⁵ εκζεμισι ηακκαχι ησα πεκσον :

καθήμιμος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις· Ps. 49, 20.

⁶ οτη πετεκσοοτη έμοοη ηρει μη κηαψτοτκα ητεκ-
ριμι :

τί οἶδας, ἀνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις; 1 Cor. 7, 16.

⁷ οτ ταρ πετερεσοοτη έμοοη τεσριμε μη τεηαψτοττε
ποτρηι :

τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; id. ib.

⁸ οτη ταρ πετελσοοτη έμοοη ω τεσριμι μητεληαψτοτ-
κα έπερηι :

. id. ib.

⁹ τσοοτη ταρ κε ετετηψιμε (τ pro p) ησα Ιησοτς :

οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν . . . ζητεῖτε. Matth. 28, 5.

¹⁰ εοβε φαι ηωτεη ψωπι ερετεπεβτωτ :

διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἑτοιμοί· Matth. 24, 44.

¹¹ ακχω ηιχωη ηοτχλοη έβοληβει οτωπι εηταιηοττ :

ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου. Ps.
20, 4.

¹² εσχω έμοος κε : ραψε πεμμαι : κε διρε έτασκιτε ηται-
σορμεε :

λέγουσα· συγχάρητέ μοι· ὅτι εὔρον τὴν δραχμὴν ἢν ἀπώλεσα.
Luc. 15, 9.

¹³ ηπε τωτρω . . . εσχωλη εσελεωλ ηοτθο ηρητ :

ἡ βασιλίσσα . . . περιβεβλημένη πεποικιλμένη. Ps. 44, 10.

¹⁴ ηαητατρος εηκεηιωττ :

ταῦροι πῖονες. Ps. 21, 13.

Annotatio.

- „ In textibus Thebaicis loco η 1. pers. plur. invenitur εα et εαι, cum
- „ scilicet in compositione offenditur nomen *adtributivum* incipiens a εα;
- „ sic pro ημμε scribitur εαιεε vel εαιεεε nos sumus amantes (*amamus*),
- „ pro ημμοττε εαιμοττε vel εαιεμοττε sumus abhorrentes etc. „

4. Praeteritum *indefinitum* convenit cum praesente *indefinito*, characteristica tantum ε pro ε subrogata, prout in sequente paradi-gmate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ⲁⲓ	ⲁⲓ ¹	ⲁⲓ	fui.
	(plur.)	comm.	ⲁⲛ	ⲁⲛ ²	ⲁⲛ	fuimus.
2.	(singul.)	mascul.	ⲁⲕ	ⲁⲕ ³	ⲁⲕ	fuisti.
	(fem.	ⲁⲣⲉ	ⲁⲣⲉ ⁴	ⲁⲗⲉ	fuisti.
	(plur.)	comm.	ⲁⲣⲉⲧⲏ ⁵	ⲁⲣⲉ- ⲧⲉⲛ ⁶	ⲁⲗⲉⲧⲉⲛ	fuistis.
3.	(singul.)	mascul.	ⲁϣ ⁷	ⲁϣ ⁸	ⲁϣ	ille fuit.
	(fem.	ⲁϢ	ⲁϢ ⁹	ⲁϢ	illa fuit.
	(plur.)	comm.	ⲁϮ	ⲁϮ ¹⁰	ⲁϮ	illi, illae fuerunt.

¹ ⲁⲓϥⲱⲛ ⲉ̀βⲟⲗ ⲁ̀ϥⲣⲏⲧⲓ ⲏⲟⲩⲙⲱⲟⲩ
ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη. Ps. 21, 15.

² ⲁ̀ⲡⲉⲡⲉⲣⲟⲩⲧⲟⲥ ϯⲉ ⲁ̀ⲡⲟⲙⲕⲉⲓ :
μηδὲ εἴποισαν, κατεπίομεν αὐτόν. Ps. 34, 25.

³ ⲁ̀ⲕⲙⲉⲡⲣⲉ ⲑⲙⲏⲓ ⲟⲩⲟⲗ ⲁ̀ⲕⲙⲉⲩⲧⲉ ϯⲁ̀ⲡⲟⲙⲓⲁ :
ἡγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀδικίαν Ps. 44, 8.

⁴ ⲱⲟⲩⲛⲓⲁⲧϣ ⲁ̀ϥⲏⲉⲑⲛⲁⲧϣⲉⲃⲓⲱ ⲛⲉ ⲁ̀ⲡⲉⲧϣⲉⲃⲓⲱ ⲉⲧⲁⲣⲉⲧⲏⲓⲱ
ⲛⲁⲛ :
μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοὶ τὸ ἀνταπόδομά σου ὃ ἀνταπέδωκας
ἡμῖν Ps. 136, 8.

⁵ ⲁ̀ⲣⲉⲧⲏⲕⲓ ⲏⲕⲓⲛⲕⲏ ϯ ⲏⲕⲓⲛⲕⲏ :
δωρεὰν ἑλάβετε δωρεὰν δότε. Matth. 10, 8.

⁶ ⲉ̀ϥⲟⲩⲟⲡ ⲁ̀ⲣⲉⲧⲉⲛⲁⲓⲧⲟⲩ ⲏⲟⲩⲁⲓ ⲏⲡⲁⲓⲕⲟⲩⲕⲓ ⲏⲉⲩⲏⲟⲩ ⲏⲧⲏⲓ :
ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἑλαχίστων·
Matth. 26, 40.

⁷ ⲟⲩ ⲛⲉ ⲏⲧⲁϣϣⲱⲡⲉ : ⲏⲧⲟϣ ⲟⲛ ⲡⲉⲧⲏⲁϣϣⲱⲡⲉ :
τι τὸ γεγονός; αὐτὸ τὸ γενησόμενον. Eccle. 1, 9.

⁸ ⲉϣⲉⲥⲉⲙⲡⲉ ⲛⲟⲙⲟⲥ ⲛⲁϣ ϫⲓ ⲡⲓⲙⲱⲓⲧ ⲉⲧⲁϣⲣⲁⲛⲁϣ :
νομοθετήσει αὐτῶ ἐν ὁδῷ ἢ ἡρετίσαστο Ps. 24, 12.

⁹ ϯⲡⲓⲧⲓ ⲏⲧⲉ ⲛⲓϫⲱⲣⲓ ⲁ̀ϣϣⲱⲛⲓ :
τόξον δυνατῶν ἡσθένησει 1 Reg. 2, 4.

¹⁰ ⲁ̀ⲧⲣⲓⲕⲓ ⲉ̀ϩⲣⲏⲓ ⲉ̀ϫⲱⲕ ⲏⲣⲁⲡⲉⲧⲣⲱⲟⲩ ⲁ̀ⲧϣⲟⲃⲏⲓ ⲏⲟⲩϣⲟⲃⲏⲓ :
ἔκλιναν εἰς σὲ κακὰ, διελογίσαντο βουλήν (ita Vat. Cod.), Ps.
20, 12.

Tempora Composita.

§. VI.

1. Cum plurima sint haec tempora, distinctionis causa ad quatuor classes illa rediguntur: α. Tempora modi *Indicativi*; β. *Subjunctivi*; γ. modi *Hypothetici*; δ. tempora a *primariis* minime derivata.

α. Tempora composita *Indicativi*.

2. Universa a temporibus *primariis* descendunt. A † *praesente definitivo* cum π& composito oritur *futurum* †π&, κπ& etc. quo de superius paragrapho II. egimus, ejusque praebuimus paradigma.

3. πε characteristicam nota imperfecti (vide § III. num. 4.) praeposita praesenti *indefinito* ει, factaque crasi alterius ε πε-ει πει, πε-εκ πεκ, πε-ερε περε pro dialecto thebana; pro memphitica vero et baschmurica πε contracta cum praeter. *indefinito* &ι, fit π&ι, π&κ, π&ρε, gigniturque *praesens anterius* seu *praeteritum relativum* hujusmodi; cujus fere sensus est *olim eram, olim eras, vel simpliciter eram, eras* etc.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πει	π&ι ²	π&ι	eram.
	(plur.)	comm.	πειπ ³	π&π ⁴	π&π	eramus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκ ⁵	π&κ ⁶	π&κ	eras.
	(plur.)	fem.	περε ⁷	π&ρε	π&λε	eras.
3.	(singul.)	mascul.	πετ ⁹	π&τ ¹⁰	π&τ	ille erat.
	(plur.)	comm.	πεττ ¹³	π&ττ ¹⁴	π&ττ	illi, illae erant.

¹ πειρμοος εμνηνε ελ πρπε ειτςβω:

καθ' ημεραν . . . εκαθειζομην διδασκων εν τω ιερω, Matth. 26, 55.

² εφρητ ποτψφρη πεμ οτσοπ ηττι παρητ παιραλατ: εφρητ επαερρηβι οτορ παιοκεμ επαιρητ πατθεβιω εμμοι:

ως πλησιον, ως αδελφον ημετερον ουτως ευηριστουν ως πειθων και σκυθροπαζων ουτως εταπεινουμεν. Ps. 34, 14.

- ³ **τει δε πεπυοοπ ερωτη τπολις :**
 ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Act. 16 , 12.
- ⁴ **ρηπεις πβοεις πεπποτ† φνεπαπερρελις ερωφ . . . οτορ
 παποτποφ :**
 ἰδοὺ ὁ θεὸς ἡμῶν ἐφ’ ᾧ ἠλπίζομεν . . . καὶ ἠγαλλιώμεθα Isa. 25 , 9.
- ⁵ **πχοεις επεκ (pro επεπек) επειμα :**
 κύριε , εἰ ἦς ὦθε , Ioh. 11 , 21.
- ⁶ **ακψαππατ ποτρεφριοτι πακβοσι πεμαεφ :**
 εἰ ἐθειώρεις κλέπτην , συνέτρεχες αὐτῷ Ps. 49 , 18.
- ⁷ **περβητε επερεεϊρε εμοοτ :**
 ἐν τοῖς ἐνδυμήμασί σου οἷς ἐποίησας Ezech. 22 , 4.
- ⁸ **πνεπαρετεποτωμ ηπιωτ ητε ποτωοτωοτωμ :**
 ὧν τὸ στέαρ τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἡσθήετε , (Cod. Vatic.) Deut. 32 , 38.
- ⁹ **πεψμοοψε ηβι Ιησοτс ρε πρπε ρε τεστοα ηκολομωπ :**
 περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ σαλομῶντος. Ioh. 10 , 23.
- ¹⁰ **παψηποτ εδωτη πε επατ παψααχι πομμετεφληοτ :**
 εἰσπορεύετο τοῦ ἰδεῖν , μάτην ἐλάλει Ps. 40 , 7.
- ¹¹ **πιμ ηεριμε εοτήтс мηте ηβι ските пессереμ οτε
 εβολ ηρηοτ :**
 τίς γυνὴ δραχμὰς ἔχουσα δέκα , εἰὰν ἀπολίση δραχμὴν μίαν Luc. 15 , 8.
- ¹² **τοτψτχη δε παсβηλ εβολ φеп ρεπιετρωοτ :**
 ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐτήκετο Ps. 106 , 26.
- ¹³ **ετω πετοτωμ ριζη ητοοτ πετ ηραди ηρηте :**
 καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἡσθιον ἐν σοὶ , Ezech. 22 , 9.
- ¹⁴ **ρηπις ψομт ηρωμι πατορηερατοτ сапшви εμοοφ :**
 ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἰστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ. Gen. 18 , 2.

4. Hoc idem *praesens anteriore*, subsecente Verbo *primario* ΠЕ pro unoquoque num. et gen., sensum assumit praeteriti imperfecti *simultanei* dicti, notat namque anteriorem existentiam eodem temporis vestigio cum alia persona vel eventu cuius mentio explicita aut implicita habetur in sermone. Ita porro subsequitur ΠΕΙ T., vel ΠΔΙ M. B. ut inter hanc vocem et ΠЕ liceat nomini *qualitatis* aut alii nomini vel particulae locum dare, prout exempla nonnulla quae paradigmata subjiciuntur edocent:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πει πε ¹	πδι πε ²	πδι πε	una eram.
	(plur.)	comm.	πει πε	πδι πε ³	πδι πε	una eramus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκ πε	πδκ πε	πδκ πε	una eras.
	()	fem.	περε πε	πδρε πε	πδλε πε	una eras.
	(plur.)	comm.	περετή πε	πδρε-τεπ πε	πδλε-τεπ πε	una eratis.
3.	(singul.)	mascul.	πεϥ πε	πδϥ πε ⁴	πδϥ πε	una erat ille.
	()	fem.	πες πε	πδς πε ⁵	πδς πε	una erat illa.
	()					
	(plur.)	comm.	πετ πε ⁶	πδτ πε ⁷	πδτ πε	una erant illi, illae.

¹ πεικηκδρητ πε ἀπετήτρωωτ :

γύμνος (ἤμην) καὶ οὐ περιβάλετέ με· Matth. 25, 43.

² ἀττρωοσιτ δαροι δε παιβοσι πε ἡςδ τμεθμη :

ἐνδιέβαλλον με ἐπὶ κατεδίωκον δικαιοσύνην, (C. Vat.) Ps. 37, 21.

³ ετδπσωτεμ δε ἐπδι πδλητρω πε δποη πεμ πιπιστος ἡτε-
πιεδ :

ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι·
Act. 21, 12.

⁴ οτορ πδϥχη ἔμδτ πεμωοτ πε εϥτωμς :

καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτισεν. Ioh. 3, 22.

⁵ ρηππε ις οτρωμι . . . πδσκωλδ πε ἡϥσωοττεπ ἔμμος
δπ ἐπτηρϥ :

ἰδοὺ γυνὴ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παν-
τελές. Luc. 13, 11.

⁶ πετϥπε δε πε ἡςδ Ἰησοτς :

ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν· Ioh. 11, 56.

⁷ ἀτδωρεμ δειπ ποτβδλ : δε πδτςδχι πεμηι πε δειπ ρδπ-
ςδχι ἡγρηπηκοη :

διανεύοντες ὀφθαλμοῖς· ὅτι ἐμοῖ μὲν εἰρηρικὰ ἐλάλουν, Ps. 34,
19. 20.

5. Futurum *indefinitum* a praesente *indefinito* ει' suffixa praepositione
ἐ derivatur hoc pacto, ειὲ *futurus sum* ; verum in secunda persona fem. in-

tervenit crasis alterius ε , ἐρέ pro ereè ; quare ita conjugatur hoc tempus :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul. (plur.	comm. comm.	ειέ ειέ	ειέ ¹ ειέ ²	ειέ ειέ	futurus sum. futuri sumus.
2.	(singul. (plur.	mascul. fem. comm.	εκέ ερέ ⁴ ερετήε	εκέ ³ ερέ ερετε- πέ ⁵	εκέ ελέ ελετε- πέ	futurus es. futura es. futuri , futu- rae estis.
3.	(singul. (plur.	mascul. fem. comm.	εγέ εσε ετέ ⁹	εγέ ⁶ εσε ⁸ ετέ ¹⁰	εγέ ⁷ εσε ετέ ¹¹	futurus est. futura est. futuri , futu- rae sunt.

- ¹ ειέσαχι ἀπεκράπ δάτοτοτ ήπασήνοτ :
διεγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου Ps. 21, 23.
- ² Δεπ πεκοτωπι επιέπατ εοτωπι :
ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς. Ps. 35, 10.
- ³ οτπιωτ ἀμετσαιε εκέχατ ριζωγ :
μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ' αὐτόν. Ps. 20, 6.
- ⁴ ερέπα ήποτωπρε ρή οταπαρομα :
ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα Gen. 3, 16.
- ⁵ ερετεπέπατ επωπρι ἀφρωμι εγρεμισι σαοτιπαλλ ήττωμα ;
ὄψασθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμειος ;
Matth. 26, 64.
- ⁶ εγέμορ ήπε οτχρωμα ἀπεγέμο εβολ :
πῦρ ἐναντίον αὐτοῦ καυθήσεται , Ps. 49, 3.
- ⁷ εγέμισι ήπε πβοεις σαβαωθ ρή ήοτρεπ :
ὀψθήσεται κύριος σαβαώθ ἐν κρίσει (al. κρίματι) Isa. 5, 16.
- ⁸ ήτεπεδ εοήνοτ εσεσαχι ἀπβοεις :
ἀναγγελήσεται τῷ κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη Ps. 21, 31.
- ⁹ σεπαρε ρή τσηγε ήπετσαζε : πεκβαλ ετέπατ :
πισοῦνται ἐν μαχαίρα ἰχθρῶν αὐτῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται ;
Ier. 20, 4.
- ¹⁰ ετέοτωμα ήπε πιρηκι οτορ ετέσι : ετέμοτ επβοεις ήπε
ήπετκωτ ήσωγ :
φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰνέσουσι κύριον οἱ ἐκ-
ζητοῦντες αὐτόν Ps. 21, 27.

11 εἰθῶν ἐπεσῆτ ἡδε πετταῖκοῦτ μὴ πεπὰβ μὴ πιλεμεε
μὴ πεσερρω (1) :

καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ
λοιμοὶ αὐτῆς Isa. 5, 15.

6. Futurum *definitivum proximum* coalescit ab εἰ praesente *indefinito* sub-
juncta characteristicā futuri syllaba ηδ, ita quidem ut per εἰηδ litteralis
sensus eliciatur *sum-jens-ad-existendum*, i. e. *mox ero* (2) quod postea
unitur nomini *qualitatis*. Tertia persona pluralis per simplex pronomen οὔ
haud immutatum (§ III, num. 7.) et ηδ non raro componitur praecipue
post relativum εἴτ, quemadmodum exempla innuere possunt inferius ad-
ducenda :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰηδ ¹	εἰηδ	εἰηδ	mox ero.
	(plur.)	comm.	εἰηδ	εἰηδ	εἰηδ ²	mox eri- mus.
2.	(singul.)	mascul.	εκηδ ³	εκηδ ⁴	εκηδ	mox eris.
	(fem.	ερεηδ	ερεηδ	ελεπε vel	mox eris.
	(plur.)	comm.	ερετῆ- ηδ	ερετεη- ηδ ⁶	ελετεη- πε vel	mox eri- tis.
	(ελτεηηδ	
3.	(singul.)	mascul.	εχηδ ⁷	εχηδ ⁸	εχηδ	mox erit ille.
	(fem.	εσηδ ⁹	εσηδ ¹⁰	εσηδ	mox erit illa.
	(
	(plur.)	comm.	ετηδ ¹¹ vel οτηδ	ετηδ ¹² vel οτηδ ¹³	ετηδ vel οτηδ	mox e- runt il- li, illae.

1 εἰψὰηζοοε κε ἡῖσοοτη ἄμοοϋ δπ εἰηδψωπε ἡρεχηδολ:
ἐὰν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι . . . ψεύστης. Ioh. 8, 55.

(1) Nisi id verbum ερρω rex contuleris cum textu quem s. Cyrillus
Alex. explanabat (opp. t. 2. pag. 88.), in quo quidem legitur οἱ νο-
μῆις αὐτῆς, cur sic verterit interpret noster difficile admodum reperies.

(2) Aegyptii Translatores Sacror. Codd. hoc futuro pro tempore praesente
usi sunt non semel.

- ¹ πει γε ερονη ετρελις ετσαπτ τει εβολριταδτε εππα-
ρωη ερονη επφτ :
επεισαγωγη δε κρειττονος ελωιδος, δι' ης εγγιζομεν (al. εγγιζω-
μεν) τω θεω. Hebr. 7, 19.
- ² ητησοτη απ γε εκπαει των . . .
ουκ οίδαμεν που υπαγεις. Ioh. 14, 5. . . .
. . . ετβε ου εκπαοτοηεκ παπ εβολ :
. . . τι γεγονεν οτι ημιν μελλεις εμφανιζειν σιαυτον ; Ibid. 14, 22.
- ³ ετεκπατηε :
τι . . . δωσεις ; Gen. 15, 2.
- ⁴ οτη γαρ πετελσοτη αμοε ω τεεριε μητελπαωτοταδ
απερει :
τι γαρ οιδας, γυναι, ει τον ανδρα σωσεις ; 1 Cor. 7, 16.
- ⁵ ερετεππαωε ερονη εροε ερετεπεριε ηοτση εεσοηε :
εισπορευόμενοι εις αυτην ευρησετε πωλον δεδεμενον. Mar. 11, 2.
- ⁶ εεπαμοε :
ημελλεν αποθνησκειν. Ioh. 18, 32.
- ⁷ εεβε πιμετρερητ ητεφαι απεπποττ : θεπ παε ετεε-
παωπη εροη ηροητοε :
δια σπλαγχνα ελεουσ θεου ημων εν οϊς επισκεψεται (C: Vatic.)
ημαε. Luc. 1, 78.
- ⁸ πποτε ρη τεεμητε ηεεπακιε απ :
ο θεοε εν μεσω αυτηε, ου σαλευθηεται. Ps. 45, 6.
- ⁹ απερεττ ηοτηεχη ηπιθηριοε εεπαοτοηε πακ εβολ :
μη παραδωε τοϊε θηριοϊε ψυχην εξομολογουμενη σοι. Ps. 73, 19.
- ¹⁰ παε ηταεωαε ημαεε : γε ισαδκ εεπαμοετε (1) πακ
εοτπερεα :
πρωε ον ελαληθη οτι εν ισαακ κληθηεται σοι σπειμα. Hebr.
11, 18.
- ¹¹ εεωαηπαε εεεπεεβεοε εεπαμοε :
οταν ιδη σοφουε αποθνησκονταε, Ps. 48, 11.
- ¹² εωε πιβεε εεεχεε εβολ ηπιωηρη ητεπρωε πιποε πιε
πιεοτα τηροε εοτηεεοτα αμωοε :
παντα αφεθηεται τα αμαρτηματα τοϊε υιοϊε των ανθρωπων και
βλασφημιαε οσαε αν βλασφημησωειν. Mar. 3, 28.

(1) Cf. paragraph. IX. inf. de passivo - impersonali forma.

7. Quod si eadem vox πδ subjungatur praesenti *anteriori* seu *imperfecto* πει T. πδ I M. et B. (§. VI. n. 3.) exurget inde praeteritum *anteriorius* seu *plusquam perfectum* (4) πειπδ, πδ I πδ *eram-veniens-ab-existendo* nempe *fueram* :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πειπδ ¹	πδ I πδ ²	πδ I πδ	fueram.
	(plur.)	comm.	πειππδ ³	πδ I ππδ	πδ I ππδ	fueramus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκπδ	πδ κ πδ ⁴	πδ κ πδ	fueras.
	(singul.)	fem.	περεπδ	πδ ρε πδ	πδ λε πδ vel πδ λε- πε	fueras.
3.	(plur.)	comm.	περετῆ- πδ	πδ ρε- τεππδ ⁵	πδ λε τε π- πδ vel πδ- λε τε ππε	fueratis.
	(singul.)	mascul.	πεψπδ ⁶	πδ ψ πδ	πδ ψ πδ	fueratille.
3.	(singul.)	fem.	πεσπδ	πδ σ πδ	πδ σ πδ	fueratilla.
	(plur.)	comm.	πετπδ ⁷	πδ τ πδ ⁸	πδ τ πδ	fuerant il- li, illae.

¹ πειπδ I πειχε ἰμωτῆ :

ἔνεσχόμην ὑμῶν Act. 19, 14.

² πδ I πδ I πει ἡτδ I πει εβρη εβεν πειετρεερεε ἰμωου :

ἐπὶ τοὺς θλιβοῦσας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χεῖρά μου Ps. 80, 15.

³ πειππδ I τδ I εψ ετοουκ I π :

οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Ioh. 18, 30.

⁴ (ειοτοσεψ) πδ κ πδ I χδ I τ :

κενόν με ἐξαπίστεϊλας (ἂν) Gen. 31, 42.

⁵ (εβρηεψ I εβραεε) πδ ρε τε ππδ I ε I το :

τὰ ἔργα τοῦ ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἂν. Ioh. 8, 39.

⁶ εβεν οηπροφήτης πε πδ I πεψπδ I ε I με χε ουτ τε . . . τε I ε-
ε I με :

οὗτος εἰ ἦν προφήτης ἐγίνωσκεν ἂν τις . . . ἢ γυνή Luc. 7, 39:

⁷ εβεν ἡτδ I τσο I τω I πε τδ ρ πετπδ I ε I τ I ε I τοου I π I ε I π I ε I ο I ε I ε I με-
ου :

(1) Id tempus equiparari quoque potest futuro *imperfecto* graecorum, quod per particulam *potentialem* ἂν exprimere solent.

εἰ γὰρ ἔγνωσαν ; οὐκ ἂν τὸν κύριον τῆς δόξης ἰσταύρωσαν. ¹
Cor. 2, 8.

² π&τπ&βερβωρκ :

ποῦ ἂν ἀπερρίφης ; Abd. 5.

8. Eadem forma aucta voce πϵ, nomine *qualitatis* vel etiam subjecto propositionis interposito, tempus *imperfectum posterius* constituit πϵιπ& . . . πϵ T., π&ιπ& . . . πϵ M. B. *ego-jens-eram*, sive *praesto-eram-ad-existendum* (ital. *io era sull' andare ad essere*) i. e. *futurus eram*. Hoc itaque pacto conjugatur :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πϵιπ&... πϵ ¹	π&ιπ&... πϵ ²	π&ιπ& ... πϵ	futurus eram.
	(plur.	comm.	πϵιπ&... πϵ	π&ιπ& ... πϵ ³	π&ιπ& ... πϵ	futuri era- mus.
2.	(singul.	mascul.	πϵκπ&... πϵ	π&κπ& ... πϵ	π&κπ& ... πϵ	futurus eras.
	(fem.	πϵρεπ& ... πϵ	π&ρεπ& ... πϵ	π&λεπ&, vel π&- λεπϵ ...	futura eras.
	(comm.	πϵρετῆ- π&... πϵ	π&ρε- τεππ& ... πϵ ⁴	π&λε- τεππ&, vel π&- λετεπ- πϵ ... πϵ	futuri, fu- turae e- ratis.
	(plur.					
3.	(singul.	mascul.	πϵψπ&... πϵ ⁵	π&ψπ& ... πϵ ⁶	π&ψπ& ... πϵ	futurus erat.
	(fem.	πϵσπ&... πϵ	π&σπ& ... πϵ ⁷	π&σπ& πϵ ...	futura erat.
	(comm.	πϵτπ&... πϵ ⁸	π&τπ& ... πϵ ⁹	π&τπ& ... πϵ	futuri, fu- turae e- rant.
	(plur.					

¹ ἔβηλ γε πεκπομορσ ο ἀμελετη π&ι πϵιπ&τ&κο πϵ ρῆ π&-
θββιο :

εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ ; τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ
ταπεινώσει μου Ps. 118, 92.

² πϵοκ ἐπ&ιπ&βωβερβωκ πϵ : ἦν γε π&ιπ&τ&π&φορ πϵ :

- σὶ μὲν ἀπίκτεινα , ἐκείνην δ' ἂν περιποιησάμην. Num. 22 , 33.
- ³ πδπηδτηγ πδκ δπ πε :
οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Ioh. 18, 30.
- ⁴ παρετεππαπαρϯ ἔροι ρω πε :
ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· Ioh. 5, 46.
- ⁵ πεφπαροεῖς πε ἡγτὰκδδτ ἔβωτρ ἔπεφνη :
ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν εἶασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.
Matth. 24, 43.
- ⁶ ππνηβηγ . . . παφπαρωῖς πε :
ὁ οἰκοδεσπότης . . . ἐγρηγόρησεν ἂν· ibid.
- ⁷ πασπαμοτ γαρ πε :
(ἡ Ῥαχὴλ) ἀπέθνησκε γὰρ· Gen. 35, 18.
- ⁸ πετπαδω ἡμμεδπ πε :
μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· 1 Ioh. 2, 19.
- ⁹ παρτηπερετῖς πατπαϯ ἔρηγῖ ἔχωγ πε :
οἱ ὑπῆρται ἂν οἱ ἐμοὶ ἡγωνίζοντο· Ioh. 18, 36.

9. Demum praepositiones ἡτερε *quando* vel *ex quo* voci temporis primarii ei praefixa, contractisque duobus ee in e atque eot in ot, *praesens anterius definitivum* gignitur *periodicum* appellandum, dialectis thebanae et baschmuricae tantummodo proprium, e. gr. ἡτερεῖ *ex quo fui*, vel *statim ac fui*, cujus ἀπόδοσις implicita aut explicita est *e vestigio* . . . Pro memphitica vero dialecto idem tempus exprimitur conjunctione et praeterito indefinito δι praefixa; prout in sequenti paradigmate.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἡτερεῖ ¹	ετδγ ²	ἡτελει	ex quo (vel quando) fui.
	(plur.	comm.	ἡτερῆ ³	ετδπ ⁴	ἡτελεπ	ex quo fuimus.
2.	(singul.	mascul.	ἡτερεκ ⁵	ετδκ	ἡτελεκ	ex quo fuisti.
	(fem.	fem.	ἡτερε ⁶	ετδρε	ἡτελε	ex quo fuisti.
	(plur.	comm.	ἡτερε- τετῆ ⁷	ετδρε- τετεπ	ἡτελε- τετεπ ⁸	ex quo fuistis.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(singul.	mascul.	ἡτερεϣ ⁹	εταϣ ¹⁰	ἡτελεϣ ¹¹	ex quo il- le fuit.
	(fem.	ἡτερεϥ ¹²	εταϥ ¹³	ἡτελεϥ	ex quo il- la fuit.
	(plur.	comm.	ἡτε- ροϣ ¹⁴	εταϣ ¹⁵	ἡτε- λοϣ ¹⁶	ex quo illi, illae fue- runt.

- ¹ ἡτερειῖ ἐβραῖ ἐτετραωϥ ἐπεταγγελιοῖ ἀπεχριστοϥ . . .
ἔλθων δὲ εἰς τὴν τρωάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ . . . 2
Cor. 2, 12.
- ² εταῖωϣ ἐβρηῖ οὔβηϣ ἀψωτεμ ἐροῖ :
ἐν τῷ κεκραγῆναι με πρὸς αὐτὸν ἐπήκουσέ μου Ps. 21, 25.
- ³ ἡτερῆῖ ἐβραῖ ἐτμεδκελοπιδ ἀπετεπεδρξ κεδαδτ ἡμοτ-
πεϥ :
ἔλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἢ σαρξ
ἡμῶν 2 Cor. 7, 5.
- ⁴ ροτε εταῖωϣ ἐβροτῖ ἐρωμῖ :
ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς ῥώμην Act. 28, 16.
- ⁵ ἡτερεκωληλ ἡτοκ μῆ τεκωελεετ σαρρα
ὅτε προσήξω σὺ καὶ ἡ νύμφη σου Σάρρα . . . Tob. 12, 12.
- ⁶ ἡτεροτρεμδαλ πατ ἐροϣ . . .
ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκε τις . . . Luc. 22, 56.
- ⁷ ετβε παῖ ἡτερετετῆποτρωρῖ ἡσωῖ αἰβῖ ἡοτεϣ ἡλοῖβε (1) .
διὸ καὶ ἀναντιρρήτως ἤλθων μεταπεμφθεῖς. Act. 10, 29.
- ⁸ ἡτελεπξι (ἡτελετετεπξι) ἡψωτῆ ἡπφῆ ἐβοδριταδτεπῖ
ατετεπεωαπϣ ἐλατεπ ἡοτψεϣῖ ἡλωμῖ :
παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λό-
γον ἀνθρώπων 1 Thess. 2, 13.
- ⁹ ἡτερεϣπατ δε ἡβῖ πχοεῖϥ πποττε κε ἀπξιῆβοϥ ἡῆρω-
μεδ αψαῖ ριζῆ πκαρ . . .
ἰδὼν δὲ κύριος ὁ Θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων
ἐπὶ τῆς γῆς . . . Gen: 6, 5.
- ¹⁰ φδῖ πιρῆκῖ εταῖωϣ ἐβολ ἀπβοεῖϥ σωτεμ ἐροϣ :

(1) Ad litteram: ideo ex quo fuistis accersentes me, veni absque praetextu.

- οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ· Ps. 33, 7.
- ¹¹ εϛ ταρ παϱη τϛπι ἀπεϱιωτ ἡτελεϱτωματ ἐδβραϱαε
ἡβι μελχισεδεκ :
ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὁσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν , ὅτε συνήνησεν αὐτῷ ὁ μελ-
χισεδέκ· Hebr. 7 , 10. .
- ¹² ἡτερεσε παι δσβωκ δσμοττε ἐμαρια τεσσωπε :
ταῦτα εἰποῦσα , ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς·
Ioh. 11 , 28.
- ¹³ παι ετδσχοτοτ δσπε πας δσμοτϛ ἐμαρια τεσσωπι :
ταῦτα εἰποῦσα , ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς·
Ioh. 11 , 28.
- ¹⁴ ἡτεροτῆι βε ψαροϱ ἡβι ἡσδμαριτῆς δτσεπσωπε :
ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαρεῖται , ἠρώτων αὐτὸν· Ioh. 4 , 40.
- ¹⁵ ετδτῆ ϱαροϱ ἡσε πιαδμαριτῆς δτϛϱο ἐροϱ :
ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαρεῖται , ἠρώτων αὐτὸν· Ioh. 4 , 40.
- ¹⁶ ἡτελοτπωπι ταρ ἐβολ ἡτμετοτηηβ ϱαπς δπ πε ετ-
ρεοτπωπι ψωπι ἀπκεπομοσ :
μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης , ἐκ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθε-
σις γίνεται· Hebr. 7 , 12.

10. Quae sequuntur tempora fluunt a primario &Γ, Agmen ducit prae-
teritum *definitivum* , quod per ψ intensivum (sup. cap.V. §. III. num. 10.)
praepositum &Γ, praet.*indefinito*, componitur tali pacto: ψ&Γ *ego fui*, ψ&κ
tu fuisti etc. Ubi animadvertendum est aegyptiaci sermonis indolem ita es-
se comparatam ut per praeteritum *definitivum* is actus exprimatur qui, mo-
re aliorum quidem idiomatum , praesenti tempore conveniat , sed quum id
novum non sit , immo crebro fieri soleat , ad praeteritum reducitur , ex-
gr. ψ&Γῆ ἐϱοτῆ *ingredi soleo* , vel *ingressus sum* (1) ; quod exemplis
aliquot patebit paradigmati subjiciendis :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ψ&Γ ¹	ψ&Γ ²	ψ&Γ	fui.
	(plur.)	comm.	ψ&π	ψ&π	ψ&π	fuius.
2.	(singul.)	mascul.	ψ&κ	ψ&κ ³	ψ&κ	fuisti.
	()	fem.	ψ&πε	ψ&πε ⁴	ψ&λε	fuisti.

(1) Cf. *Peyron Lexicon* pag. 45.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	comm.	ⲱⲗⲣⲉ- ⲧⲏ	ⲱⲗⲣⲉ- ⲧⲉⲡ ⁵	ⲱⲗⲗⲉ- ⲧⲉⲡ	fuistis.
3.	(singul.	mascul.	ⲱⲗⲉϥ ⁶	ⲱⲗⲉϥ ⁷	ⲱⲗⲉϥ ⁸	fuit ille.
	fem.	ⲱⲗⲟϥ ⁹	ⲱⲗⲟϥ ¹⁰	ⲱⲗⲟϥ	fuit illa.	
	(plur.	comm.	ⲱⲗⲧ ¹¹	ⲱⲗⲧ ¹²	ⲱⲗⲧ	fuerunt illi, illae.

- ¹ ⲁⲡⲟⲕ ⲡⲉⲧⲉϥⲧⲟⲓ ⲉⲧⲟⲟⲧ ⲁⲧⲱ ⲱⲗⲓⲧⲁⲗⲉϥ ⲡⲏⲉⲓⲟⲧⲁⲱⲉϥ :
ἔμοι παραδέδοται, καὶ ἃ ἴαν θείλω δίδωμι αὐτήν. Luc. 4, 6.
- ² ⲡⲏⲉⲱⲗⲓⲙⲉⲡⲓⲣⲓⲧⲟⲧ ⲱⲗⲓⲟⲗⲉⲣⲱⲟⲧ :
ὄσους ἴαν φιλῶ, ἐλέγχω, Apoc. 3, 19.
- ³ ⲱⲗⲁⲕⲟⲩⲱⲡⲓ ⲏⲡⲉⲕⲕⲓⲗⲗ ⲱⲗⲁⲕⲓⲟⲗ ⲏⲡⲉⲡⲡⲥⲁⲓ ⲡⲓⲃⲉⲡ ⲉⲃⲟⲗⲗⲉⲡ ⲟⲩⲧ-
ⲙⲁⲧ :
ἀνοίγεις σου τὰς χεῖράς (Cod. Vat.) σου καὶ ἐμψιπλάσ πᾶν ζῶον
εὐδοκίας. Ps. 144, 16.
- ⁴ ⲡⲏⲉⲧⲱⲗⲣⲟⲕⲟⲗⲉ (1, ⲱⲗⲣⲉⲕⲟⲗⲉ) ἁⲙⲟⲱⲧ (1) :
περιβόλαια ἐγένετό σοι. Ezechl 27, 7.
- ⁵ ⲱⲗⲣⲉⲧⲉⲡⲉⲙⲓ ⲗⲉ ϥⲫⲉⲡⲧ ⲏⲗⲉ ⲡⲓⲱⲱⲙⲓ :
γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τὸ θῆρος. Matth. 24, 32.
- ⁶ ⲱⲗⲉϥⲗⲟⲟⲥ . . . (2)
λέγει (γὰρ . . . 2 Cor. 6, 2.
- ⁷ ⲡⲓⲱⲙⲓ ⲗⲉ ⲏⲟⲉϥ ⲱⲗⲉϥⲱⲉⲡⲉⲣⲏⲧ ⲟⲩⲟⲗ ⲱⲗⲉϥⲧ.
ὁ δὲ δίκαιος οἰκτεῖρει καὶ δίδωσιν Ps. 36, 21.
- ⁸ ⲱⲗⲉϥⲃⲓ ⲡⲱⲗⲣⲉⲡ ⲗⲉ ϥⲉⲃⲧⲁⲗⲁ ⲡⲓⲙⲉⲗ ⲥⲏⲁⲧ ⲉⲗⲉⲧϥ.
ἀναιρῆί τὸ πρῶτον ἵνα τὸ δεῦτερον στήσῃ. Hebr. 10, 9.
- ⁹ ⲁⲧⲱ ⲥⲱⲗⲏⲣⲉ ⲉⲣⲟⲥ ⲱⲗⲥⲓⲟⲩⲧⲉ ⲉⲡⲉⲥⲱⲃⲉⲣ :
καὶ εὐροῦσα συγκαλεῖται τὰς φίλας, Luc. 15, 9.
- ¹⁰ ⲉⲣⲏⲓ ⲉⲗⲉⲡ ⲧⲉⲥⲡⲁⲕⲣⲓ ⲱⲗⲥⲱⲱⲉϥ ⲉⲃⲟⲗ :
ἐπὶ τῇ ᾠδῆνι αὐτῆς ἐκέκραξεν. Isa. 26, 17.
- ¹¹ ⲏⲕⲉⲟⲩⲗⲟⲟⲣ ⲱⲗⲧⲉⲓ ⲏⲥⲉⲗⲉⲗⲉⲗⲉ ⲡⲉϥⲥⲁⲱ :
καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλιχον τὰ ἔλλαυ αὐτοῦ. Luc. 16, 21.
- ¹² ⲡⲱⲱⲉⲡⲧⲁⲧⲥⲓ ⲏⲧⲉ ⲫⲣⲱⲙⲓ ⲱⲗⲧⲥⲱⲟⲩⲧⲉⲡ ⲉⲃⲟⲗⲉⲓⲧⲉⲡ ⲡⲃⲟ-
ⲉⲓⲥ :
παρὰ κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύνεται Ps. 36, 23.

(1) Presse : quae induere soles (amicula).

(2) L. e. legi solet, dictum nempe Isa. 49, 8.

11. Aucto vero ab initio hoc praeterito vocula *ne*, aliud *praeteritum definitivum* existit *πεψδΓ* *eram tunc*; cuius, etsi non admodum obvii in textibus, hic ponimus paradigma juxta analogiam digestum:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πεψδΓ	πεψδΓ'	πεψδΓ	eram tunc.
	(plur.	comm.	πεψδπ	πεψδπ	πεψδπ	eramus tunc.
2.	(singul.	mascul.	πεψδκ	πεψδκ	πεψδκ	eras tunc.
	(fem.	πεψδρε	πεψδρε	πεψδλε	eras tunc.
	(plur.	comm.	πεψδ- ρετη	πεψδ- ρετεπ	πεψδ- λετεπ	eratis tunc.
3.	(singul.	mascul.	πεψδϥ	πεψδϥ	πεψδϥ	erat ille tunc.
	(fem.	πεψδς	πεψδς	πεψδς	erat illa tunc.
	(plur.	comm.	πεψδτ	πεψδτ'	πεψδτ	erant illi, illae tunc.

¹ πεψδΓε̅ρμε̅λε̅τα̅π̅ ε̅ροκ̅ πε̅ η̅π̅η̅α̅τ̅ η̅τε̅ ρ̅α̅π̅α̅το̅ο̅τ̅ι̅:
 ἐν τοῖς ὄρθεοις ἐμελίτων εἰς σέ. Ps. 62, 7.

² ε̅ψωπ̅ δ̅ψωδ̅π̅δ̅ω̅τε̅β̅ η̅κ̅ω̅ο̅τ̅ το̅τε̅ ε̅ψ̅δ̅τ̅κ̅ω̅τ̅ (1. πεψδτκωτ)
 η̅κ̅ω̅ϥ̅:
 ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτοῦς, ἐζήτουσιν αὐτὸν. Ps. 77, 34.

12. Tertium denique *praeteritum definitivum*, quod *periodicum* appellari placuit, ortum ducit et ipsum a primario *δΓ*, *δκ*, *δρε* etc. subsequente *πδ* *veniens*, ita quidem ut pressiorem sensum habeat hujusmodi: *δΓ-πδ* *fui-veniens-ab-existendo* ... i. e. *quum fuisset*, vel *tandem fuisset* (1), quod aequè resolvi potest in *futurum relativum*, ex. gr. Marc. 11, 13. in textu memph. dicitur, Dominum N. venisse ad arborem ficulneam *ζε δψπδζεε ηεζλι* *num invenisset*, vel *inventurus ne fuisset tandem aliquid ei ἄρα εὐρήσει* *τι*.

(1) Non desunt exempla in Sacrorum LL. aegyptiacis translationibus, memphitica praesertim, *futurum* Graecorum per hanc formam efferentia.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ⲁⲓⲛⲁ	ⲁⲓⲛⲁ	ⲁⲓⲛⲁ	... fuissem.
	(plur.)	comm.	ⲁⲓⲛⲁⲓ ¹	ⲁⲓⲛⲁ	ⲁⲓⲛⲁ	... fuissemus.
2.	(singul.)	mascul.	ⲁⲕⲛⲁ	ⲁⲕⲛⲁ	ⲁⲕⲛⲁ	... fuisses.
	(plur.)	fem. comm.	ⲁⲣⲉⲛⲁ ⲁⲣⲉⲧⲏⲛⲁ	ⲁⲣⲉⲛⲁ ⲁⲣⲉⲧⲉⲛⲛⲁ	ⲁⲗⲉⲛⲁ ⲁⲗⲉⲧⲉⲛⲛⲁ	... fuisses. ... fuissetis.
3.	(singul.)	mascul.	ⲁϥⲛⲁ	ⲁϥⲛⲁ ²	ⲁϥⲛⲁ	... fuisset ille.
	()	fem.	ⲁϥⲛⲁ	ⲁϥⲛⲁ	ⲁϥⲛⲁ	... fuisset illa.
	(plur.)	comm.	ⲁϥⲛⲁ	ⲁϥⲛⲁ ³	ⲁϥⲛⲁ	... fuissent illi, illae.

¹ ⲏⲧ ⲁⲓⲛⲁⲁⲩ :

ⲁ εἰργασάμεθα· 2 Ioh. 8.

² ϥⲑⲓⲟⲩⲏ ⲉϥⲟⲩⲛ ⲟⲩⲟⲑ ϥⲉⲙⲓ ⲁⲛ ϥⲉ ⲁϥⲛⲁⲑⲟⲩⲱⲧⲟⲩ ⲏⲛⲓⲙ :

Ἐπασυρίζει καὶ οὐ γινώσκει τίνι συνάγει (συνάξει C. Vat.) αὐτὰ.
Ps. 38, 7.

³ ϥⲁⲣⲁ ⲁⲧⲛⲁⲟⲙⲕⲧⲉⲛ ⲉⲛⲏⲟⲛⲩ :

ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς· Ps. 123, 3.

β. Tempus compositum modi *Subjunctivi*.

13. Unicum est atque a primario ⲧ prognatum : cumque a praesente *definitivo* indicativi (§. II. num. 1.) et a praepositione ⲏ *quod* (ital. *che*) coalescat, *praesens* idcirco *definitivum* subjunctivi constituendum, cujus quidem conjugatio est hujusmodi:

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	ⲏⲧ	ⲏⲧ	sim.
	(plur.)	comm.	ⲏⲧⲏ ¹	ⲏⲧⲉⲛ ²	simus.
2.	(singul.)	mascul.	ⲏⲧ ³ , ⲏⲕ ⁴	ⲏⲕ	sis.
	(plur.)	fem. comm.	ⲏⲧⲉ ⲏⲧⲉⲧⲏ ⁶	ⲏⲧⲉ ⁵ ⲏⲧⲉⲧⲉⲛ ⁷	sis. sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ⲏϥ ⁸	ⲏϥ ⁹	sit ille.
	()	fem.	ⲏϥ ¹⁰	ⲏϥ ¹¹	sit illa.
	(plur.)	comm.	ⲏϥⲉ ¹²	ⲏϥⲉ ¹³	sint illi, illae.

- ¹ **ζεκαδς εαπμοτ ηπαδρα ηποβε ηττήοτωηε (1. ηττήωηε) εη
ΤΑΙΚΔΙΟΣΤΗΗ :**
ἵνα ταῖς ἀμαρτίας ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν 1 Petr.
2, 24.
- ² **μαρεηραωι οτοε ητεπεεληη :**
χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιάμεθα· Apoc. 19, 7.
- ³ **εκέζιτοτ εβοτη ετκιβωτοε ηησαποτωοτ ηάμιακ :**
εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτὸν ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ· Gen. 6, 19.
- ⁴ **χιεαπ οτβε τπολιε ηηεεπωωη ατω ηκοτωηε παε εβολ
ηπεαπομια τηροτ : ηκσοοε :**
εἰ κρινεῖς (Cod. Vat.) τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων; καὶ παράδειξον αὐ-
τῇ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς· Ezech. 22, 2. 3.
- ⁵ **εηια ητεερφμετι οτοε ητεβιωηηι :**
ὅπως μνησθῆς (Ἱερουσαλήμ) καὶ αἰσχυνθῆς· Ezech. 16, 63.
- ⁶ **ητετῆτῆμμεετε εβοοε ηρηττηητῆ κε : οτήταε ημιατ
ηπεπειωτ αβραεαε :**
μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· πατέρα ἔχομεν τὸν ἀβραάμ· Matth.
3, 9.
- ⁷ **ητετεπερπεεαεηι :**
να βιώσητε· Prov. 9, 6.
- ⁸ **μη εαπε αη ετρεπεχριστοε ψῆ παη ατω ηεβωκ εβοτη
επεεεοοτ :**
οὐχὶ ταῦτα εἶδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν
αὐτοῦ; Luc. 24, 26.
- ⁹ **εωε ηεεμη αη ηεοεη :**
ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός· Mar. 4, 27.
- ¹⁰ **ηεεκομμεεε τπαραμβολη εη τπητη ημμοοτ :**
ἐβαπτίζετο (τ. ε. ὡς βαπτίζεται) ἐν τῇ παραμβολῇ ἐπὶ τῆς πηγῆς
τοῦ ὕδατος· Judith 12, 7.
- ¹¹ **εηια ηεεααη ηεε εηκωη ητε εηρηοη :**
ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ· Apoc. 13, 15.
- ¹² **πετρηοτε ταρ εητη ηηλαοε μηποτε ηεεεηωηε εροοτ :**
φοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν· Act. 5, 26.
- ¹³ **εηια ηεεεηεμμεεοτα εφραη ηφτ πεεε τεεω :**
ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται. 1 Tim.
6, 1.

γ. Tempora composita modi *Hypothetici*.

14. Quatuor numerantur, a temporibus primariis †, εἰ, et &I oriunda. A † quidem duplex praesens *definitivum*, alterum praecedente conjunctione εϣωπε T., εϣωπ M., εϣωπι B., *si, quando* ex. gr. εϣωπε † *si, quando sim*; εϣωπε c *si, quando sit illa* etc.; alterum post ερϣ&π *si* eodem pacto collocatam, ex. gr. ερϣ&π εϣ *si est ille*, ερϣ&π τῆ vel τεπ *si sumus nos* etc. Utriusque conjugationem hic sistimus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εϣωπε †	εϣωπ †	εϣωπι †	quando sim.
	(plur.)	comm.	εϣωπε τῆ	εϣωπ τεπ	εϣωπι τεπ	quando simus.
2.	(singul.)	mascul.	εϣωπε κ	εϣωπ χ	εϣωπι κ	quando sis.
	()	fem.	εϣωπε τε	εϣωπ τε	εϣωπι τε	quando sis.
	(plur.)	comm.	εϣωπε τετῆ	εϣωπ τετεπ ¹	εϣωπι τετεπ	quando sitis.
3.	(singul.)	mascul.	εϣωπε εϣ ²	εϣωπ εϣ	εϣωπι εϣ ³	quando sit ille.
	()	fem.	εϣωπε c	εϣωπ c	εϣωπι c	quando sit illa.
	(plur.)	comm.	εϣωπε ce	εϣωπ ce	εϣωπι ce ⁴	quando sint illi, illae.

¹ εϣωπ ἡτετεποτωϣ : οτοπϣχοε ἀλλωτεπ ἐερπεθ&πεϣ πελωοϣ :

ὅταν θείλητε, δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι Mar. 14, 7.

² εϣωπε εϣϣ&πχοοc ἡβῆ πρῶε&λ ἐθοοϣ ἐερ&ι εῖε πεεεητ : ἐὰν δὲ εἴπω ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Matth. 24, 48.

³ εϣωπι οτ&π οτc&π ἐοτ&πτηε (1) ἀμμετ ἡοτcεεε ἡ&πιστοc :

(1) Deest characteristicā; neque enim constructio istiusmodi admittit illem, verum subintelligitur.

εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἀπιστὸν 1 Cor. 7, 12.

⁴ ερωπι δε σετωϣ ἐειμι ετϣεχι: μαροτϣε ἡτ πετρεἰ ρἡ πετρη :

εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τούς ἰδίους ἀνδρας ἐπερωτάτωσαν 1 Cor. 14, 35.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ερωδπ †	ερωδπ †	ερωδπ vel ελωδπ †	si sim.
	(plur.	comm.	ερωδπ τἡ	ερωδπ τεπ	ερωδπ, ελωδπ τεπ	si simus.
2.	(singul.	mascul.	ερωδπ κ	ερωδπ χ	ερωδπ, ελωδπ κ	si sis.
	(fem.	ερωδπ τε	ερωδπ τε	ερωδπ, ελωδπ τε	si sis.
	(plur.	comm.	ερωδπ τετἡ	ερωδπ τετεπ	ερωδπ, ελωδπ τετεπ	si sitis.
	(
3.	(singul.	mascul.	ερωδπ ϣ	ερωδπ ϣ	ερωδπ, ελωδπ ϣ	si sit ille.
	(fem.	ερωδπ ϣ	ερωδπ ϣ	ερωδπ, ελωδπ ϣ	si sit illa.
	(plur.	comm.	ερωδπ σε	ερωδπ σε	ερωδπ, ελωδπ σε	si sint il- li, illae.

¹ ερωδπ τετἡἰκοτκ ρἡ τμηττα ἡνεκλἡρος :
ἐὰν κοιμηθῆτε ἀγὰ μέσον τῶν κλήρων Ps. 67, 14.

15. Tertium tempus est *praeteritum relativum* simul et *plusquam perfectum* compositum e praepositione ἐπ, vel ἐπε si, atque εἰ et δἰ; hinc ἐπεἰ, pro ἐπε εἰ T. et B., ἐπε δἰ, et ἐπδἰ M. si essem vel fuisset, prout in subjecto paradigmate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἐπεἰ	ἐπε δἰ ¹ , vel ἐπδἰ	ἐπεἰ	si essem vel fuissem.
	(plur.	comm.	ἐπεπ vel ἐπἡ	ἐπε δπ, ἐπδπ ²	ἐπεπ	si essemus, fuissemus.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.	mascul.	ἐπεκ	ἐπε δκ ³ , ἐπακ	ἐπεκ	si esses, fuisses.
	(fem.	ἐπερε	ἐπε δρε, ἐπαρε	ἐπελε	si esses, fuisses.
	(plur.	comm.	ἐπερε- τη	ἐπε δρε- τεπ, ἐπα- ρετεπ ⁴	ἐπελε- τεπ	si essetis fuissetis.
3.	(singul.	mascul.	ἐπεϥ ⁵	ἐπε δϥ ⁶ , ἐπαϥ	ἐπεϥ	si esset, fu- isset ille.
	(fem.	ἐπεс	ἐπε δс, ἐπαс	ἐπεс	si esset, fu- isset illa.
	(plur.	comm.	ἐπεϣ	ἐπε δϣ ⁷ , ἐπαϣ	ἐπεϣ	si essent, fu- issent illi, illae.

² ἐπε διπαϣ θουδζικια ζεπ παρρητ :

ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου Ps. 65, 18.

³ ἐπαδπη ζεπ πιεροοτ ἡτε πεπιοτ :

εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν Matth. 23, 30.

⁴ ἐπε δκοτωϣ ψοτωωτωϣι : παδ πατ οπ πε :

εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν Ps. 50, 18.

⁵ ἐπαρετεπει ἀμοι πε : παρετεπεραϣι πε :

εἰ ἠγαπήτε με, ἐχάρητε ἄν Ioh. 14, 28.

⁶ ἐπεϥσοτη ἡβι πχοεις ἀπηι ζε ερε ἡρεϥζι οτ επητ ρη
δϣ ἡοτρϣε :

εἰ ἡδεῖ ὁ οἰκοδισπότης ποία φυλακῆ ὁ κλέπτης ἔρχεται Matth. 24, 43.

⁷ ἐπε δϥσωτεα ἡσωι ἡζε παλδос : οτορ πιсραηλ ἐπε δϥ-
μωϣι πε ρη παμωιτ :

εἰ ὁ λαός μου, ἤκουσέ μου, ἰσραὴλ ἐν ταῖς ὁδοῖς μου εἰ (Cod. Vat.) ἐπορεύθη Ps. 80, 14.

⁸ ἐπε δτσοτωпс ταρ : πετηδϣ ἐπβοεις ἡτε πωοτ δπ πε :

εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἄν τὸν κύριον τῆς δόξης ἰσταύρωσαν 1 Cor. 2, 8.

16. Quartum denique tempus compositum modi *hypothetici* constat eadem voce ει, subjuncta conjunctione ψδπ si, ειϣδπ thebaice et baschmu-

rice; atque $\Delta\Gamma\psi\Delta\pi$ memphitice *si vel quando fuero*; quod $\alpha\omicron\rho\iota\sigma\iota\kappa\omicron\nu$ *tempus* appellare possumus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	$\epsilon\Gamma\psi\Delta\pi$ ¹	$\Delta\Gamma\psi\Delta\pi$ ²	$\epsilon\Gamma\psi\Delta\pi$ ³	<i>si vel quando fuero.</i>
	(plur.)	comm.	$\eta\psi\Delta\pi$ ⁴	$\Delta\pi\psi\Delta\pi$ ⁵	$\epsilon\pi\psi\Delta\pi$ ⁶	
2.	(singul.)	mascul.	$\epsilon\kappa\psi\Delta\pi$ ⁷	$\Delta\kappa\psi\Delta\pi$ ⁸	$\epsilon\kappa\psi\Delta\pi$ ⁹	<i>si, quando fueris.</i>
	()	fem.	$\epsilon\rho\epsilon\psi\Delta\pi$	$\Delta\rho\epsilon\psi\Delta\pi$	$\epsilon\lambda\epsilon\psi\Delta\pi$	<i>si, quando fueris.</i>
	(plur.)	comm.	$\epsilon\rho\epsilon\tau\eta\psi\Delta\pi$	$\Delta\rho\epsilon\tau\epsilon\pi\psi\Delta\pi$ ¹⁰	$\epsilon\lambda\epsilon\tau\epsilon\pi\psi\Delta\pi$	<i>si, quando fueritis.</i>
3.	(singul.)	mascul.	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi$ ¹¹	$\Delta\varsigma\psi\Delta\pi$ ¹²	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi$	<i>si, quando fuerit ille.</i>
	()	fem.	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi$ ¹³	$\Delta\varsigma\psi\Delta\pi$ ¹⁴	$\epsilon\varsigma\psi\Delta\pi$ ¹⁵	<i>si, quando fuerit illa.</i>
	(plur.)	comm.	$\epsilon\tau\psi\Delta\pi$ ¹⁶	$\Delta\tau\psi\Delta\pi$ ¹⁷	$\epsilon\tau\psi\Delta\pi$ ¹⁸	<i>si, quando fuerint illi, illae.</i>

- ¹ $\epsilon\Gamma\psi\Delta\pi\tau\epsilon$ $\lambda\mu\omicron$ $\eta\pi\Delta\epsilon\tau\pi\alpha\rho\chi\omicron\pi\tau\Delta$ $\tau\eta\rho\omicron\tau$:
ἐὰν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου 1 Cor. 13, 3.
- ² $\epsilon\psi\omega\pi$ $\Delta\Gamma\psi\Delta\pi\mu\omega\psi\iota$ $\theta\epsilon\pi$ $\theta\mu\eta\tau$ $\eta\tau\theta\eta\iota\beta\iota$ $\lambda\psi\mu\omicron\tau$:
ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σιᾶς θαιάτου Ps. 22, 4.
- ³ $\epsilon\Gamma\psi\Delta\pi\epsilon\tau\Delta\tau\tau\epsilon\lambda\iota\zeta\epsilon$
ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζομαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα 1 Cor. 9, 16.
- ⁴ $\eta\tau\omicron\tau\omicron\tau$ $\tau\epsilon$ $\Delta\tau\mu\epsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\rho\Delta\iota$ $\eta\epsilon\eta\tau\omicron\tau$ $\epsilon\tau\chi\omega$ $\lambda\mu\omicron\tau$ $\tau\epsilon$: $\eta\psi\Delta\pi\chi\omicron\tau\omicron\tau$:
οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς λέγοντες· ἐὰν εἴπωμεν Matth. 21, 25.
- ⁵ $\eta\epsilon\omega\tau$ $\tau\epsilon$ $\pi\Delta\tau\mu\omicron\kappa\mu\epsilon\kappa$ $\eta\epsilon\rho\eta\iota$ $\eta\epsilon\eta\tau\omicron\tau$ $\epsilon\tau\chi\omega$ $\lambda\mu\omicron\tau$ $\tau\epsilon$:
 $\epsilon\psi\omega\pi$ $\Delta\pi\psi\Delta\pi\chi\omicron\tau\omicron\tau$: $\tau\epsilon$ $\omicron\tau$ $\epsilon\beta\omicron\lambda\theta\epsilon\pi$ $\tau\phi\epsilon$:
 ἐξ οὐρανοῦ id.
- ⁶ $\epsilon\pi\psi\Delta\pi\tau\mu\omicron\tau\omega\mu$ $\eta\tau\epsilon\pi\eta\Delta\psi\omega\omega\tau\epsilon\pi$:
οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὄστερούμεθα 1 Cor. 8, 8.
- ⁷ $\epsilon\kappa\psi\Delta\pi\kappa\epsilon\lambda\chi$ $\pi\epsilon\kappa\mu\Delta\kappa\epsilon\tau$ $\Delta\pi$ $\pi\epsilon$ $\eta\theta\epsilon$ $\eta\tau\omicron\kappa\rho\iota\kappa\omicron\tau$:
οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου Isa. 58, 5.

- ⁸ εψεοτωπε πακ εβολ εψωπ ακψαπρι απιαταθοπ παε :
εξομολογήσεται σοι όταν αγαθύνης αυτώ· Ps. 48, 19.
- ⁹ εψωπι δε λι εκψαπρι απεκελπαβι :
εάν δε και γήμης ουχ ήμαρτες· 1 Cor. 7, 28.
- ¹⁰ ριπα αρετεψαπρωτεμ ετσειη ήτε ισαλιπτος :
ίνα ως αν ακούσητε τής φωνής τής σάλπιγγος· Dan. 3, 15.
- ¹¹ εψωπ πε ήτρωτη ήβι πραιοις ήεψταμ απρο :
αφ ου αν ήγερθη ο οικοδοεσπότης και αποκλείση την θύραν· Luc. 13, 25.
- ¹² εψεοτοποψ ήπε πιθμηι εψωπ αψαππατ επβι απιψ :
εύφρανθήσεται δίκαιος όταν ήδη εκδίκησιν· Ps. 57, 11.
- ¹³ εψωπ (1) ψωπε εταμοτ ήμιακ : ήπιαπαρπα αμοκ λι :
καὶν δέη με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν , οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι· Matth. 26, 35.
- ¹⁴ ροταπ ακψαπρωετ ήπε τοτφδτ :
όταν σφαλῆ ο ποῦς αυτών· Deut. 32, 35.
- ¹⁵ εψωπρι ήβι τπδρεποσ απεσελπαβι :
εάν γήμη ή παρθένος ουχ ήμαρτε· 1 Cor. 7, 28.
- ¹⁶ ετψαπταδε ήοτρωμε εψσοοτη ήεραδι εττω αμοσ δε :
εψ παι :
εάν δώσιν αυτό ανθρώπω επισταμένω γραμματα λεγοντες· ανάγνω-
θι ταῦτα· Isa. 29, 11.
- ¹⁷ ατψαπρωπι δεπ οτμετρωρι : δεπε (ήροπι) πε :
εάν δε εν δυναστείαις, ογδοήκοντα ετη· Ps. 89, 10.
- ¹⁸ εψε . . . πκτριω ήεήβεεσι ετψαπβεωδωψ ήετρεεμ
αματ ψαττεβο :
εἰ γὰρ σποδὸς δαμάλιος ραντίζουσα τοὺς κοινομένους ἀγιάζει·
Hebr. 9, 13.

δ. Tempora a Primariis minime derivata.

17. Septem numerantur, quorum unum tantummodo ad modum *Hypotheticum* (infra, num. 22.) cetera pertinent ad *Subjunctivum*.

18. Praesens *indefinitum* coalescit e particulis *αδ. concede, da, permitte, pe esse, evadere* atque pronominibus simplicibus *ι, κ* etc. Hinc *αδ-*

(1) Genus fem. pro neutrali.

per da ut sim, permittite me esse: concinit imperativo modo, cujus peculiaris character est **ⲙⲉⲁ**, prout loco suo videbimus.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ⲙⲉⲣⲉⲓ ¹	ⲙⲉⲣⲓ ²	ⲙⲉⲗⲓ	sim.
	(plur.)	comm.	ⲙⲉⲣⲏ ³	ⲙⲉⲣⲉⲡ ⁴	ⲙⲉⲗⲉⲡ ⁵	simus.
2.	(singul.)	mascul.	ⲙⲉⲣⲉⲕ	ⲙⲉⲣⲉⲕ	ⲙⲉⲗⲉⲕ	sis.
	(fem.	ⲙⲉⲣⲉ	ⲙⲉⲣⲉ ⁶	ⲙⲉⲗⲉ	sis.
	(plur.)	comm.	ⲙⲉⲣⲉ- ⲧⲏ	ⲙⲉⲣⲉ- ⲧⲉⲡ	ⲙⲉⲗⲉ- ⲧⲉⲡ	sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ⲙⲉⲣⲉⲩ ⁷	ⲙⲉⲣⲉⲩ ⁸	ⲙⲉⲗⲉⲩ ⁹	sit ille.
	(fem.	ⲙⲉⲣⲉⲘ ¹⁰	ⲙⲉⲣⲉⲘ ¹¹	ⲙⲉⲗⲉⲘ ¹²	sit illa.
	(plur.)	comm.	ⲙⲉⲣⲟⲩ ¹³	ⲙⲉⲣⲟⲩ ¹³	ⲙⲉⲗⲟⲩ ¹⁴	sint illi, illae.

- ¹ ⲙⲉⲣⲉⲓⲱⲧⲉⲓ ⲉⲡⲉⲕⲏⲁ ⲉⲡⲏⲁⲧ ⲏⲱⲱⲣⲏ :
ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τοπρωὶ τὸ ἔλεός σου. Ps. 142, 8.
- ² ⲙⲉⲣⲓⲱⲡⲉⲗ ⲗⲉⲡ ⲧⲉⲕⲙⲉⲑⲙⲏⲏⲓ :
ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζῆσόν με. Ps. 118, 40.
- ³ ⲙⲉⲣⲏⲙⲟⲩⲣ ⲉⲡⲏⲁⲓⲕⲁⲓⲟⲘ ⲗⲉ ⲩⲙⲟⲕⲉⲗ ⲉⲣ ⲭⲏⲣⲉⲧⲟⲘ ⲉⲣⲟⲡ :
ἴσσομεν τὸν δίκαιον ὅτι δύσχρηστός ἡμῖν ἐστὶ. Isa. 3, 10.
- ⁴ ⲙⲉⲣⲉⲡⲉⲃⲓⲥⲓ ⲉⲡⲉⲩⲣⲁⲏ ⲗⲓ ⲟⲩⲥⲟⲡ .
ὕψωσμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπιτοαυτό. Ps. 33, 4.
- ⁵ ⲉⲱⲗⲉ ⲏⲡⲉⲧⲙⲟⲩ ⲧⲡⲁⲧⲱⲟⲩⲏ ⲉⲡ : ⲙⲉⲗⲉⲡⲟⲩⲱⲙⲉ ⲧⲉⲡⲓⲱ : ⲗⲉ
ⲗⲉⲥⲓ ⲧⲁⲣ ⲧⲉⲡⲏⲁⲙⲟⲩ .
εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καὶ πίωμεν αὔριον γὰρ ἀποθνή-
σκομεν. 1 Cor. 15, 32.
- ⁶ ⲙⲉⲣⲉ ⲡⲕⲁⲗⲓ ⲥⲱⲧⲉⲙ ⲉⲗⲁⲡⲥⲁⲗⲓ ⲉⲃⲟⲗⲗⲉⲡ ⲣⲱⲓ .
ἀκούετω γῆ ῥήματα ἐκ στόματός μου. Deut. 32, 1.
- ⁷ ⲡⲉⲧⲱⲗⲉ ⲗⲏ ⲧⲁⲥⲡⲉ ⲙⲉⲣⲉⲩⲱⲗⲏⲗ ⲗⲉⲕⲁⲥ ⲉⲩⲃⲟⲗ ⲉⲃⲟⲗ .
ὁ λαλῶν γλώσση προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ. 1 Cor. 14, 13.
- ⁸ ⲙⲉⲣⲉⲩⲧⲁⲭⲣⲟ ⲏⲗⲉ ⲡⲉⲕⲉⲗⲏⲧ :
κρταιούσθω ἡ καρδία σου, (Cod. Vatic.) Ps. 26, 14.
- ⁹ ⲙⲉⲗⲉⲩⲓ ⲏⲗⲉ ⲱⲗⲗⲏⲓ ⲉⲡⲡⲉⲧⲟⲧⲉⲉⲗ ⲏⲧⲉ ⲏⲓⲥⲣⲁⲏⲗ :
ἐλθάτω ἡ βουλή τοῦ ἁγίου ἰσραὴλ, (C. Vat.) Isa. 5, 19.
- ¹⁰ ⲧⲣⲉⲓⲣⲏⲏⲏ ⲉⲡⲏⲟⲩⲧⲉ ⲙⲉⲣⲉⲥⲧⲁⲭⲣⲟ ⲗⲏ ⲡⲉⲧⲏⲗⲏⲧ :
ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. Col. 3, 15.

- ¹¹ μαρεσι εδουη απεκαθε ηζε ταπροσευχη :
εισελθατω ενωπιον σου η προσευχη μου Ps. 87, 3.
- ¹² τεσριμι μαλεσϯ απετ ελας απεσρει.
η γυνη την οφειλην αποδιδωτω τω ανδρι 1 Cor. 7, 3.
- ¹³ μαροτβιπι ηεωου ηζε ηηετιρι ηϯαπομια :
αισχυνηθησαν οι ανομουνητες Ps. 24, 3.
- ¹⁴ μαλοτρωπτ ρη ηοτβειη ηζε πετευηπειτοτ :
το ταχος εγγισατω α ποιησει Isa. 5, 19.

19. Binae conjunctivae voces ετ atque ητ quod, ut pronomibus simplicibus copulatae duplex praesens *indefinitum* gignunt *subjunctivi* modi, addito ε epenthético ante pronomen, *euphonia* id postulante; ex. gr. ετεκ quod sis, ετεϯ quod sit: ητεκ ut sis, ητεϯ ut sit. Notandum porro, primam personam sing. esse εϯ, raro ετδ, tertiam autem plur. ετ. Verum in altera forma prima sing. est ητδ ut sim. Utriusque temporis paradigma sistimus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εϯ	εϯ	εϯ ¹	quod sim.
	(plur.)	comm.	ετη	ετεη ²	ετεη	quod simus.
2.	(singul.)	mascul.	ετεκ	ετεκ	ετεκ	quod sis.
	()	fem.	ετε	ετε	ετε	quod sis.
3.	(plur.)	comm.	ετετη ³	ετετεη	ετετεη	quod sitis.
	(singul.)	mascul.	ετεϯ	ετεϯ	ετεϯ	quod sit ille.
3.	()	fem.	ετες	ετες	ετες	quod sit illa.
	(plur.)	comm.	ετ	ετ ⁴	ετ	quod sint illi, illae.

¹ παμετρι γαρ πε ποϯ: ηεε εϯοτευτηποτ τηρτη ρη πε μετψαληδρηη απεχριστος.

μαρτυς γαρ μου εστιν ο θεος, ως επιποθω παντας υμας εν σπλαγχνοις Ιησοϋ Χριστου. Philipp. 1, 8.

² απριμι επηητεπερφημη ησιωη. (inserto ηηηη).

εκλαυσαμεν εν τω μνησθηναι ημας της σιων Ps. 136, 1.

³ ετετηηε ετετηηαψηλη απρωπε ηεε ηπειρηποκρητης:

οταν προσευχισθε ουκ εσισθε (1) ωσπερ σι υποκριται. Matth. 6, 5.

(1) Tex. graec. receptus singulari numero; verum codd. non pauci cum vulg. lat. pluraliter sic habent.

⁴ ραπμδς έμοτὶ ετρεμρεμ ετρωλεμ ετκωϝ ηςδ τοτδρε
πωοτ .

σχύμνοι ώρυόμενοι τοῦ άρπάσαι και ζητῆσαι . . . βρω̄σιν αὐτοῖς
Ps. 103 , 21.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ήτδ ¹	ήτδ ²	ήτδ ³	ut sim.
	(plur.	comm.	ήτῆ	ήτεπ ⁴	ήτεπ ⁵	ut simus.
2.	(singul.	mascul.	ήτεκ	ήτεκ ⁶	ήτεκ	ut sis.
	(fem.	ήτε	ήτε ⁷	ήτε	ut sis.
	(plur.	comm.	ήτετῆ ⁸	ήτε- τεπ ⁹	ήτε- τεπ ¹⁰	ut sitis.
3.	(singul.	mascul.	ήτεϥ	ήτεϥ ¹¹	ήτεϥ	ut sit ille.
	(fem.	ήτες	ήτες ¹²	ήτες	ut sit illa.
	(plur.	comm.	ήτοτ	ήτοτ ¹³	ήτοτ	ut sint il- li , illae.

¹ κδ ηδγ ήτδτδκοοτ :

έασόν με έξολεθρεῦσαι αὐτούς· Deut. 9, 14.

² επζιπτασωτεμ επθρωοτ ήτε πεκμοτ οτορ ήτδςδζι
ήπεκωφῆρι τηροτ .

τοῦ άκούσαι φωνῆν αἰθέσεως και διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια
σου. Ps. 25, 7.

³ τερη δηδκ τε ρηδ ήτδλι

έμδν βρω̄μά έστιν ίνα ποιω̄ Ioh. 4, 34.

⁴ ήτεπϝ ηωοτ έοτωμ :

δω̄μεν αὐτοῖς φαγεῖν ; Marc. 6, 37.

⁵ εδδλοτρωπτ ρῆ ηοτβεπῆ ήθε πετεϥηέειτοτ : ρηδ ήτεπ-
πετ έλδτ :

τὸ τάχος έγγισάτο ἃ ποιήσει , ίνα ιδω̄μεν· Isa. 5, 19.

⁶ μηπως ήτεκδβροπ έοτωπι ήρδτκ :

μήποτε προσκόψης πρὸς λίθον τὸν πόδα σου· Ps. 90, 12.

⁷ ρηδ ήτεθρφετι οτορ ήτεβῆπι :

ὅπως μνησθῆς και αἰσχυνθῆς (Ίερουσαλήμ)· Ezech. 16, 63.

⁸ ωπνε ζεκδς ήτετῆροτο :

Ζητείτε ίνα περισσεύητε. 1 Cor. 14, 12.

⁹ ροπως ήτετεπφῆρι έρωοτ έκεζωοτ :

- ὅπως ἂν διηγῆσθε εἰς γενεὰν ἑτέραν. Ps. 47, 14.
- ¹⁰ ΠΕΙ ΗΤΔΙΤΔΔϣ ΨΔΡΑΤΕΠ ἔΠΕΙ ρΩΒ : ΧΕ ΗΤΕΤΗΕΙΜΙ (sic)
ἔΠΕΠΟΥΩ :
ὄν ἔΠεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο , ἵνα γινῶτε τὰ περὶ ἡμῶν.
Ephes. 6, 22.
- ¹¹ ρΙΠΔ ΗΤΕΥΕΡΨΔΛΙΠ ἔΡΟΚ ΗΤΕ ΠΔΩΟΥ :
ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου. Ps. 29, 13.
- ¹² ΔΡΗΟΥ ΗΤΕΣΕΠΟΥΤΔΡ ἔΒΟΛ (1) :
κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν· Luc. 13, 9.
- ¹³ ρΙΠΔ ΗΤΟΥΨΕ ΠΩΟΥ ΟΥΟΥ ΗΤΟΥΡΕΙ ἔΦΔΡΟΥ :
ἵνα πορευθῶσι καὶ πέσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω· Isa. 28, 13.

20. Praedictis temporum formis auctis a principio una e duabus particulis ΨΔ *donec* , ἔΠΔ unde ἔΠΔΤΕ (2) *priusquam* , alia exurgunt tempora ad modum *subiunctivum* et ipsa quoque spectantia. Unum est ΨΔΗ† Theb. et Baschm. , ΨΔ† Memphit. contractum e ΨΔ atque Η† pro duabus prioribus dialectis ; nec non ΨΔ atque Ε† pro tertia ; estque praesens *definitivum* simul et *anterius* : *donec sim* vel *fuerim*. Alterum est ἔΠΔ† ex ἔΠΔ atque Ε† praesens *definitivum* : *priusquam sim* , vel *antequam sim* , sive etiam *nondum sum* . . .

Persona	Num.	Genus	T.	M.	T.	
1.	(singul.	comm.	ΨΔΗ† ¹	ΨΔ† ²	ΨΔΗ†	donec sim vel fuerim.
	(plur.	comm.	ΨΔΗΤΗ	ΨΔΤΕΠ ³	ΨΔΗ- ΤΕΠ	donec simus, fuerimus.
2.	(singul.	mascul.	ΨΔΗ- ΤΕΚ ⁴	ΨΔΤΕΚ ⁵	ΨΔΗ- ΤΕΚ	donec sis, fueris.
	(fem.		ΨΔΗΤΕ	ΨΔΤΕ	ΨΔΗΤΕ	donec sis, fueris.
	(plur.	comm.	ΨΔΗΤΕ- ΤΗ ⁶	ΨΔΤΕ- ΤΕΠ ⁷	ΨΔΗΤΕ- ΤΕΠ	donec sitis, fueritis.

(1) A graeco parumper interpretis discessit , presse namque coptica sententia est : forte erit ut fructum proferat.

(2) Nisi ἔΠΔΤΕ compendium fuerit integrae praepositionis ἔΠΡΔΤΡΗ ἔμπροσθεν ; ρΔΤΡΗ namque thebaice ante , coram significat.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(singul.	mascul.	ⲡⲁⲏ- ⲧⲉϥ ⁸	ⲡⲁⲧⲉϥ ⁹	ⲡⲁⲏ- ⲧⲉϥ ¹⁰	donec sit , fuerit ille.
	(fem.	ⲡⲁⲏ- ⲧⲉϥ ¹¹	ⲡⲁⲧⲉϥ ¹²	ⲡⲁⲏ- ⲧⲉϥ	donec sit , fuerit illa.
	(plur.	comm.	ⲡⲁⲏ- ⲧⲟϥ ¹³	ⲡⲁⲧⲟϥ ¹⁴	ⲡⲁⲏ- ⲧⲟϥ ¹⁵	donec sint, fu- erint illi, illae.

¹ ρμοος ἀπειμα ⲡⲁⲏⲓⲃⲱⲕ ἐπειμα ἡⲧⲁⲡⲗⲏⲗ :
καθίστατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ. Matth. 26, 36.

² ⲡⲁⲓⲑⲓⲣⲓ ἐπεκⲡⲱⲃⲡ ἡⲓⲧⲉⲛⲉⲁ ⲧⲏⲣⲥ εϩⲏⲛⲟⲩ :
ἕως ἂν ἀπαγγείλω τὸν βραχίονά σου πάση τῇ γενεᾷ τῇ ἐρχομένη·
Ps. 70, 18.

³ ⲡⲁⲧⲉⲛⲉⲣⲕⲁⲧⲁⲏⲧⲁ ⲧⲏⲣⲟⲩ :
μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες. Ephes. 4, 13.

⁴ ἐκεῶⲧⲱⲓ ἐπεκοεῖⲕ ρἡ ⲧᲃⲱⲧⲉ ἐπεκρⲟ ⲡⲁⲏⲧⲉⲕⲕⲉⲕⲟⲧⲕ
ἕϩⲣⲁⲓ ἐⲡⲕⲁϩ :
ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου ἕως τοῦ ἀποστρέ-
ψαι σε εἰς τὴν γῆν. Gen. 3, 19.

⁵ σεϩⲓ ⲡⲏⲓ ἡⲧⲉ ρⲁⲡⲉⲛⲓ ⲡⲁⲧⲉⲕⲓⲑⲓ ⲡⲏⲓ ἡⲟⲧⲡⲉⲃⲓⲱ :
ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι. Ps. 141, 8.

⁶ ἡⲛⲉⲧἡⲏⲧⲉⲣⲟⲓ ρἡⲓ ⲧⲏⲡⲟⲩ ⲡⲁⲏⲧⲉⲧἡⲧⲟⲥ : ϥⲥⲙⲁⲙⲁⲁⲧ ἡⲃⲓ
ⲡⲉⲧⲏⲏⲧ ρἡⲓ ⲡⲣⲁⲏ ἡⲡⲧⲟⲥⲓⲥ :
οὐ μὴ με ἴδητε ἀπ' ἄρτι, ἕως ἂν εἴπητε· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι κυρίου. Matth. 23, 39.

⁷ ἡⲛⲉⲧⲉⲏⲏⲧⲉⲣⲟⲓ ρἡⲓ ⲓⲥⲱⲛⲉⲡ ⲓⲑⲟⲩ ⲡⲁⲧⲉⲧⲉⲡⲧⲟⲥ ρⲉ : ϥⲥⲙⲁ-
ⲣⲱⲟⲩⲧ
. id. ibid.

⁸ ⲁϥⲡⲟⲧⲉϥ ἐπεϥⲧⲉⲕⲟ ⲡⲁⲏⲧⲉϥⲓⲑⲓ ἡⲛⲉⲧⲉⲣⲟϥ ⲧⲏⲣⲉϥ :
ἔβαλον αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Matth.
18, 30.

⁹ ⲡⲁⲧⲉϥⲙⲟⲧⲏⲕ ἡⲧⲉ ⲡⲏⲟϩ :
ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη. Ps. 71, 7.

¹⁰ ρⲁⲡⲥ ⲕⲁⲣ ⲡⲉ ⲉⲧⲣⲉϥⲉⲗⲉⲣⲣⲟ ⲡⲁⲏⲧⲉϥⲕⲱ ἡⲛⲉϥⲧⲉⲃⲓ ⲧⲏⲣⲟⲩ
ⲥⲁⲡⲉⲥⲏⲧ ἡⲛⲉϥⲟⲧⲉⲣⲏⲓⲑⲓ :
δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν, ἄχρις οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθρούς
(αὐτοῦ legit Didym.) ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. 1 Cor. 15, 25.

- ¹¹ ⲥⲥⲉⲗⲣ ⲡⲉⲥⲛⲓ ⲡⲉⲥⲱⲛⲓⲉ ϩⲓ ⲟⲩⲱⲣⲗ ϩⲁⲛⲧⲉⲥⲣⲉ ⲉⲣⲟⲥ :
σαροῖ τῆν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὕρῃ. Luc. 15, 8.
- ¹² Ⲓⲛⲁⲉⲣⲉⲗⲓⲛⲓϥ Ⲭⲁⲧ Ⲭⲛⲓⲃⲓ ⲛⲧⲉ ⲛⲉⲕⲧⲉⲛⲉ ϩⲁⲧⲉⲥⲥⲓ ⲛⲧⲉ Ⲓⲁ-
ⲛⲟⲙⲓⲁ :
ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἑλπιῶ ἕως οὗ παρήλθῃ ἡ ἀνομία.
Ps. 56, 2.
- ¹³ ⲛⲡⲉⲧⲗⲓⲒⲛⲉ ⲁⲛⲡⲓⲟⲩ ϩⲁⲛⲧⲟⲩⲛⲁⲧ ⲧⲉⲙⲉⲧⲟⲩⲣⲟ ⲁⲛⲡⲟⲩⲧⲉ :
οἱ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ.
Luc. 9, 27.
- ¹⁴ ϩⲛⲁⲃⲱⲗⲕ ⲛⲧⲉⲣⲑⲓⲒ ϩⲁⲧⲟⲩϩⲱⲛⲓ :
ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν. Ps. 57, 8.
- ¹⁵ ϩⲉⲓⲥⲁⲙⲉⲥ ⲉβⲟⲗ ϩⲁⲛⲧⲟⲩⲕⲱ ⲛⲡⲉⲣⲗⲓⲗ
ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ . . . Hebr. 10, 13.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ⲁⲛⲡⲁⲒ ¹	ⲁⲛⲡⲁⲒ ²	ⲁⲛⲡⲁⲒ	priusquam sim.
	(plur.	comm.	ⲁⲛⲡⲁⲧⲏ	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲛ	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲛ	priusquam simus.
2.	(singul.	mascul.	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲕ ³	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲕ ⁴	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲕ	priusquam sis.
	(fem.	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ	priusquam sis.
	(plur.	comm.	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ- ⲧⲏ ⁵	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ- ⲧⲉⲛ	ⲁⲛⲡⲁⲧⲉ- ⲧⲉⲛ	priusquam sitis.
3.	(singul.	mascul.	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲣ ⁶	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲣ ⁷	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲣ ⁸	priusq. sit ille.
	(fem.	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲥ	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲥ ⁹	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲉⲥ	priusq. sit illa.
	(comm.	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲟⲩ ¹⁰	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲟⲩ ¹¹	ⲁⲛⲡⲁ- ⲧⲟⲩ	priusq. sint illi, illae.
	(plur.					

- ¹ ⲁⲛⲡⲁⲒⲉⲓ ϩⲁⲣⲟⲕ ⲉⲣⲟⲩⲛⲉ ⲉⲕⲛⲓⲉ :
πρὸ τοῦ με ἑλθεῖν πρὸς σε εἰς αἴγυπτον. Gen. 48, 5.
- ² ϫⲱ ⲛⲛⲓ ϩⲓⲛⲁ ⲛⲧⲁϫⲃⲟⲃ ⲁⲛⲡⲁⲒⲱⲉ ⲛⲛⲓ :
ἄνες μοι ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν. Ps. 38, 14.
- ³ ⲁⲛⲡⲁⲧⲉⲕⲣ ⲧⲁⲓⲟⲩ ⲛⲣⲟⲙⲡⲉ ⲁⲧⲱ ⲁⲕⲛⲁⲧ ⲉⲃⲃⲣⲁⲣⲁⲙ :
πεντήκοντα ἔτη οὕτω ἔχεις καὶ αβραὰμ ἑώρακας; Ioh. 8, 57.
- ⁴ ⲁⲓⲟⲩⲱⲙⲉ ⲧⲏⲣⲟⲩ ⲁⲛⲡⲁⲧⲉⲕⲓ :

- ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ σε εἰσελθεῖν. Gen. 27, 33.
- ⁵ ἀπατετήδῃτ ἔμοσϣ :
πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. Matth. 6, 8.
- ⁶ Ἰησοῦς ἀπατεϣζι ἑοοτ πε :
ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη. Ioh. 7, 39.
- ⁷ παβοεῖς ἀμοτ ἔθρηι ἀπατεϣμοτ ἦζε παδλοτ :
κύριε κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ πεδίον μου. Ioh. 4, 49.
- ⁸ παβοεῖς ἀμοτ ἔθρηι εμπατεϣμοτ ἦζε παδλοτ :
. id. ibid.
- ⁹ ἀδο πεμνη ρωῖ τςρημῖ : ἀπατεσῖ ἦζε τλοτποτ :
τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; οὐπω ἦκει ἡ ὥρα μου. Ioh. 2, 4.
- ¹⁰ ἀπατε ραρ ρε ἦροοτ οτῆπε (pro ἀπατοτῆπε) :
μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας (τ. ε. πρὶν ἔρχεσθαι πολλ. ἡμέρ.) Luc.
15, 13.
- ¹¹ ἀπατοτϣωπι ἦζε πιτωοτ : εμπατοτμοτρκ ἀπκρζι πεε
τῶκοτμεπη :
πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμέ-
νην. Ps. 89, 2.

Annotatio.

„ Tum in hoc tempore tum in sequente pronomen simplex omittitur
„ quotiescumque nominativus immediate post ἀπατε sequatur; ex. gr.
„ ἀπατε ἀβραμ ϣωπε ἀποκ τῷσοι T.: πρὶν ἀβραμ γενέσ-
„ θαι ἐγὼ εἰμι. Ioh. 8, 58. „.

21. Quod si voci ἀπατ anteit particula πε, tempus aliud habetur *sub-*
junctivi, idest praesens *definitivum* anterieus hunc prae se ferens sensum
priusquam essem, vel *nondum* eram...

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πε ἀ- πατ	πε ἀ- πατ	πε ἀ- πατ	priusquam essem.
	(plur.	comm.	πε ἀπα- τή	πε ἀπα- τεπ	πε ἀπα- τεπ	priusq. es- semus.
2.	(singul.	mascul.	πε ἀπα- τεκ	πε ἀπα- τεκ	πε ἀπα- τεκ	priusq. es- ses,
	(

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	fem.	πε ἰπδ- τε	πε ἰπδ- τε	πε ἰπδ- τε	priusq. es- ses.
		comm.	πε ἰπδ- τετἰ	πε ἰπδ- τετεπ	πε ἰπδ- τετεπ	priusq. es- setis.
3.	(singul.	mascul.	πε ἰπδ- τεϥ ¹	πε ἰπδ- τεϥ ²	πε ἰπδ- τεϥ	priusq. es- set ille.
	(plur.	fem.	πε ἰπδ- τεс	πε ἰπδ- τεс	πε ἰπδ- τεс	priusq. es- set illa.
		comm.	πε ἰπδ- τοτ	πε ἰπδ- τοτ	πε ἰπδ- τοτ	priusq. essent illi, illae.

¹ πε ἰπδτεϥεἰ γαρ ἐθραἰ κηλδδτ ἡρωμε :

οὐπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωχός· Act. 8, 16.

² πε ἰπδτε Ἰησοῦс βἰ ωοτ πε :

ὁ Ἰησοῦс οὐδέπω ἐδοξάσθαι. Ioh. 7, 39.

22. εϣ denique praesens *indefinitum* (supr. num. 19.) si a fine au-
geatur conjunctione ψδπ si, oritur praesens *definitivum* εϣψδπ ad mo-
dum *Hypotheticum* pertinens, si sum (nunc). Confer. num. 17.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	εϣψδπ	εϣψδπ	εϣψδπ	si sum.
	(plur.	comm.	ετἰ- ψδπ	ετεπ- ψδπ	ετεπ- ψδπ	si sumus.
2.	(singul.	mascul.	ετεκ- ψδπ	ετεκ- ψδπ	ετεκ- ψδπ	si es.
	(plur.	fem.	ετε- ψδπ	ετε- ψδπ	ετε- ψδπ	si es.
		comm.	ετετἰ- ψδπ ¹	ετετεπ- ψδπ	ετετεπ- ψδπ ²	si estis.
3.	(singul.	mascul.	ετεϥ- ψδπ	ετεϥ- ψδπ	ετεϥ- ψδπ	si est ille.
	(plur.	fem.	ετεс- ψδπ	ετεс- ψδπ	ετεс- ψδπ	si est illa.
		comm.	ετοτ- ψδπ	ετοτ- ψδπ	ετοτ- ψδπ	si sunt il- li, illae.

102

ἦπαζε ἡετητή (sic?) ἕω ενψαζε ἡουωτ : παἰ ετετηψαπ-
 χουεῖ παἰ :

ἔρωτήσω ὑμᾶς καὶ γὰρ λόγον ἕνα· ὃν εἰάν εἴπητέ μοι· Matth. 21, 24.

ἔτετεπψαπταψα ἔπετεπτωβδρ ἡἡεσεωτεα επ ἔλατεπ,
 εἰάν πληθύνητε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν . Isa. 1, 15.

De forma negante verbi substantivi auxiliaris.

§. VII.

1. In singulis modis tum indicativo nempe, tum subjunctivo, tum etiam hypothetico atque imperativo inest haec forma negans.

2. Tempora sunt vel primaria, vel composita e forma *affirmativa*, quae forma per additionem unius vel alterius particulae negantis, sive etiam pronominum simplicium dictis particulis affixorum fit *negans*.

3. Sex recensentur magis obviae particulae negantes: ΔΠ, ἡ, τὰ, ψτὰ, π . . . ΔΠ, εἰἡ ἡ *ne, non, nisi* etc. Ratio componendi has particulas cum verbis atque pronominibus est hujusmodi:

I. ΔΠ

4. Interseritur imperfecto *simultaneo* formae affirmantis πεἰ πε, παἰ πε (sup. §. VI. num. 4.) fitque πεἰ ΔΠ πε T. παἰ ΔΠ πε M. et B. *non eram*, juxta sequens paradigma:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πεἰ ΔΠ πε	παἰ ΔΠ πε ¹	παἰ ΔΠ πε	non eram.
	(plur.	comm.	πεπ ΔΠ πε	παπ ΔΠ πε	παπ ΔΠ πε	non eramus.
2.	(singul.	mascul.	πεκ ΔΠ πε	πακ ΔΠ πε	πακ ΔΠ πε	non eras.
	(fem.	περε ΔΠ πε	παρε ΔΠ πε	παλε ΔΠ πε	non eras.
	(plur.	comm.	περετη ΔΠ πε	παρε- τεπ ΔΠ πε	παλε- τεπ ΔΠ πε	non eratis.
3.	(singul.	mascul.	πεϥ ΔΠ πε ²	παϥ ΔΠ πε ³	παϥ ΔΠ πε	non erat ille.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(plur.	fem.	πες &π πε	π&ς &π πε	π&ς &π πε	non erat illa.
		comm.	π&τ &π πε ⁴	π&τ &π πε ⁵	π&τ &π πε	non erant illi, illae.

¹ ΔΤΤΗΓΙΤ ΟΥΟΖ Π&ΙΠΗΟΥ ΕΒΟΛ &π Π& :
παρεδόθη και ούκ έξεπορευόμην. Ps. 87, 9.

² Θωμ&ς . . . π&εγ &ε&ατ &π Π& :
Θωμ&ς . . . ούκ ην μετ' αυτῶν (ε&ι al. addunt) Ioh. 20, 24.

³ ΔΙΘΖΙ &φ&ε&π&ε&ρ &κ&ε& η&ε&τ Π&ε&ηι: ΟΥΟΖ Π&ε&ψ&ο&π &π Π&:
ύπέμεινα συλλυπούμενον, και ούχ ύπ&ρ&ξε. Ps. 68, 21.

⁴ ΕΤ&ε Π&φ&ρ&ι&ς&ι&ο&ς Π&ε&τ&ο&μ&ο&λο&γ&ε&ι &π Π& :
δι&α τ&ο&ς φ&α&ρ&ι&σ&α&ι&ο&υ&ς ούχ &μ&ο&λ&ό&γ&ο&υ&ν. Ioh. 12, 42.

⁵ Π&β&ο&ε&ι ε&β&ο&ι η&ε& Π&ε&κ&α&φ&ο&ι: ΟΥΟΖ Π&α&τ&ε&μ&ι &π Π& :
κ&ύ&ρ&ι&ε, ύ&φ&ε&λ&ό&ς σου &ο& β&ρ&α&χ&ί&ω&ν, και ούκ η&δ&ι&σ&α&ν. Isa. 26, 11.

Nota formam Baschmur. αναλογιστικῶς hic atque alibi exhiberi; desunt namque exempla, inopiane textuum, aut quia ex &ι compositio non suppetit?

II. N

5. Nonnisi scriptionis compendium est pro &π, praefigiturque uni praesenti anteriori Π&ι eram; ex. gr. η&π&ι non eram, η&πε&ε non eras, fem. etc. Quod quidem imperfectum in forma negante usurpatur nonnunquam pro praesente indefinito: neque hactenus alibi illud deprehendimus quam in dialecto thebana ut sequitur:

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	η&π&ε&ι	non eram.
	(plur.	comm.	η&π&ε&ι ¹	non eramus.
2.	(singul.	mascul.	η&π&ε&κ	non eras.
	(plur.	fem.	η&π&ε&ρ&ε	non eras.
3.	(singul.	comm.	η&π&ε&ρ&ετ&η	non eratis.
	(singul.	mascul.	η&π&ε&εγ ²	non erat ille.
3.	(singul.	fem.	η&π&ε&ς	non erat illa.
	(plur.	comm.	η&π&ε&τ ³	non erant illi, illae.

104

¹ ἡπεψουγουτ ἄμοπ Δπ ἐβολ ἄπυι ρλι ρή ρεργίσε ἡπονη
Δπ πε :

οὐκ εἰς τὰ ἄμειρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοῖσιν κόποις. 2 Cor. 10, 15.

² τασπε ἡλδς ἡπερσοοτη ἄμοσ Δπ :

γλώσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω. Ps. 80, 6.

³ ἡτοοτ ἄποτβωκ ἡέμεδγ ἐπεπραγτωριον : ζεκδς ἡπετ-
σωωγ :

αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν. Ioh. 18, 28.

III. ΤΥ

6. Particula hujusmodi referenda est ad primariam radicem τῆ, τωε
rejiciens, claudens, negans; suffigiturque praesenti *indefinito* subjun-
ctivi modi (§. VI. num. 19.) ἡτδ, unde fit ἡτδτῆ (*thebaice*) *ne sim* :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	ἡτδτῆ	ne sim.
	(plur.)	comm.	ἡτῆτῆ	ne simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἡτεκτῆ	ne sis.
	()	fem.	ἡτετῆ	ne sis.
	(plur.)	comm.	ἡτετῆτῆ ¹	ne sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ἡτεγτῆ	ne sit ille.
	()	fem.	ἡτεστῆ	ne sit illa.
	(plur.)	comm.	ἡσετῆ ² , vel ἡτογτῆ	ne sint illi, illae.

¹ ἡτετῆτῆεετῆ ἐμοσ ἡρητητῆ ζε : οτῆτΔπ ἄεεδτ
ἄπεπειωτ Δβραζαε :

μή δόξητε λέγειν ἐν αὐτοῖς πατέρα ἔχομεν τὸν ἄβρααμ. Matth. 3, 9.

² ρραζι δε ρή ἡεροοτ ετῆεεδτ ἡρωεε παωπιε ἡςδ ππεοτ
ἡσετῆεε ερογ :

ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ
οὐχ εὐρήσουσιν (al. εὕρωσιν) αὐτὸν. Apos. 9, 6.

7. Eadem particula praesenti *definitivo* subjunctivi modi ἡτ (§. VI.
num. 13.) copulata ortum praebet thebanae formae neganti ἡττῆ, ἡτῆ-
τῆ *ne sim, ne simus* etc.

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ⲏⲡⲧⲁⲗ	ne sim, <i>vel</i> essem.
	(plur.	comm.	ⲏⲧⲏⲧⲁⲗ	ne simus.
2.	(singul.	mascul.	ⲏⲡⲧⲁⲗ ¹	ne sis.
	(fem.	ⲏⲧⲉⲧⲁⲗ	ne sis.
	(plur.	comm.	ⲏⲧⲉⲧⲏⲧⲁⲗ	ne sitis.
3.	(singul.	mascul.	ⲏⲡⲧⲁⲗ ²	ne sit ille.
	(fem.	ⲏⲧⲉⲧⲁⲗ ³	ne sit illa.
	(plur.	comm.	ⲏⲧⲉⲧⲁⲗ ⁴	ne sint illi, illae.

¹ ⲏⲡⲧⲁⲗⲱⲤⲔ ⲡⲁⲛⲟⲩⲧⲉ :

μη χρονίσας . . . Θεός μου Dan. 9, 19.

² ⲏⲡⲧⲁⲗⲕⲁⲁⲧ ⲉⲥⲱⲧⲉ ⲉⲡⲉϣⲏⲓ :

οὐκ ἂν εἶασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Matth. 24, 43.

³ ⲏⲧⲉⲧⲁⲗⲱⲡⲉ ⲏⲁⲛⲁⲑⲉⲙⲁ ⲗⲏⲡ ⲧⲉⲛⲟⲩ :

οὐκ ἔσται ἀνάθεμα ἔτι. Zach. 14, 11.

⁴ ⲥⲉⲛⲁⲡⲱⲧ ⲉⲧⲱⲏⲉ ⲏⲥⲁⲡⲱⲁ ⲗⲉ ⲁⲡⲗⲟⲱⲥ ⲏⲥⲉⲧⲁⲗⲉ ⲉⲣⲟϥ :

περιδραμοῦνται ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ κυρίου καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν.
Amos 8, 12.

IV. ⲱⲧⲤⲤ, *vel* ⲱⲧⲉⲤⲤ

8. A radice secundaria ⲱⲧⲱⲓ *respuens*, *negans* derivata hujusmodi particula suffigitur praeterito *indefinito* formae affirmantis ⲁⲓ, ⲁⲕ etc. Inde tempus promanat modi hypothetici formae negantis ⲁϣⲱⲧⲉⲙ *nisi fuerit*, quod in dialecto memphitica sic usitatum invenimus :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ⲁⲓⲱⲧⲉⲙ ¹	nisi fuero.
	(plur.	comm.	ⲁⲛⲱⲧⲉⲙ	nisi fuerimus.
2.	(singul.	mascul.	ⲁⲕⲱⲧⲉⲙ	nisi fueris.
	(fem.	ⲁⲣⲉⲱⲧⲉⲙ	nisi fueris.
	(plur.	comm.	ⲁⲣⲉⲧⲉⲛⲱⲧⲉⲙ ²	nisi fueritis.
3.	(singul.	mascul.	ⲁϣⲱⲧⲉⲙ ³	nisi fuerit ille.
	(fem.	ⲁϣⲱⲧⲉⲙ	nisi fuerit illa.
	(plur.	comm.	ⲁⲧⲱⲧⲉⲙ ⁴	nisi fuerint illi, illae.

106

- ¹ πδλδϷ εϷεξωλκ εταϷβωβι εϷωπ διϷτεμερπεμετι :
 κολληθειη η γλωσσα μου τω λαρυγι μου εαν μη σου μνεσθω.
 Ps. 136, 6.
- ² εϷωπ δε δρετεϷτεμοτωϷτ : θεη ττοποτ ετελεεατ :
 εαν δε μη προσκυνησητε, αυτη τη ωρα. Dan. 3, 15.
- ³ εϷωπ εϷτεμπεδρεμει : εριεμι ποτρο :
 εαν μη (θειληση σωσαι ημας) γνωστον εστο σοι, βασιλευ. Dan.
 3, 18.
- ⁴ εμεοπ Ϸχομε ηπε οτρωμι βι ελι εβολ . . . εϷτεμπετθικ
 πεδϷ εβολ θεη τφε : (constructio impersonal.)
 ου δυνατε ανθρωπος λαμβανειν ουδεν, εαν μη η δεδομενον αυτω εκ
 του ουρανου. Ioh. 3, 27.

Annotatio.

„ Quemadmodum per allata exempla perspicuum est, hanc formam
 „ antecedunt plerumque conjunctiones εϷωπ et επε „.

V. GUN

9. Conflata ab ε et ειη non praepositur praesenti *definitivo* †, τη, κ, τε etc. (saepius ex contextu supplendum) ut idem praesens habeatur in forma negante, quo thebana praecipue utitur dialectus, ad hunc modum :

Persona	Num.	Genus		
1:	(singul.	comm.	εειη †	non sum.
	(plur.	comm.	εειη τη †	non sumus.
2.	(singul.	mascul.	εειη κ	non es.
	(plur.	fem.	εειη τε	non es.
3.	(singul.	comm.	εειη τετη	non estis.
	(singul.	mascul.	εειη Ϸ ²	non est ille.
3.	(singul.	fem.	εειη Ϸ ³	non est illa.
	(plur.	comm.	εειη Ϸε	non sunt illi, illae.

² εειη τδπ (κ τη ?) λδδτ :
 μηδην εχοντες (τ. ε. ουκ εσμεν εχοντες). 2 Cor. 6, 10.

- ² ετβε περοουτ δε μη τετηπου εταμμεδτ βαη λδδτ σοουη :
 περι δε της ημερας εκεινης και της ωρας ουδεις οιδεν· Mar. 13, 32.
³ μητρημεεδο βαηητς (cum τ·erenthet.) δρητς :
 ὄλβος ἀμέτρητος· Eccli. 30, 15.

VI. N . . . ΔΝ

10. It constanter praefigitur, seorsim manente ΔΝ (baschmurice in εν mutanda) quae particula η verbi formas ita sequitur ut cum iisdem unicam dictionem constituat. Ambae hae particulae porro nonnulla tempora afficiunt *indicativi*, atque in primis praesens *definitivum*, quod negans evadit hoc pacto :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ητ ΔΝ ¹	ητ ΔΝ ¹	ητ εν ²	non sum.
	(plur.)	comm.	ητη ΔΝ ³	ητεπ ΔΝ ⁴	ητεπ εν	non sum- mīst.
2.	(singul.)	mascul.	ητ ΔΝ ⁵	ηχ, ηκ ΔΝ ⁶	ηκ, ηχ εν	non es.
	(plur.)	fem. comm.	ητε ΔΝ ⁷ ητετη ΔΝ ⁸	ητε ΔΝ ητετεπ ΔΝ ⁹	ητε εν ητετεπ εν ¹⁰	non es. non estis.
3.	(singul.)	mascul.	ητ ΔΝ	ητ ΔΝ ¹¹	ητ εν ¹²	non est il- le.
	(plur.)	fem.	ητ ΔΝ	ητ ΔΝ ¹³	ητ εν	non est il- la.
	(plur.)	comm.	ησε ΔΝ ¹⁴	ησε ΔΝ ¹⁵	ησε εν ¹⁶	non sunt illi, illae.

- ¹ επτοτω ΔΝ φμοτ ητε εηηαμοτ :
 ου θελω τον θαναταν του αποθνησκοντος, Ezech. 18, 32.
² ητμεμη εν εμοτ ελδμ δε αποστολος :
 ουκ ειμι ικανος καλεισθαι αποστολος, 1 Cor. 15, 9.
³ ητηερε ΔΝ ητμε :
 ου ποιουμεν την αληθειαν· 1 Ioh. 1, 6.
⁴ ητεπεμη ΔΝ δε εητω εμοτ δε οτ :
 ουκ οιδαμεν τι λαλει· Ioh. 16, 18.
⁵ πετειερε εμοτ ητσοουη ΔΝ ητοκ :
 ο εγω ποιω συ ουκ οιδας· Ioh. 13, 7.

⁶ ρηππε ϣποτ κκαζι ϑεν οηπαρρηκια οτοζ ηκζε ρλι απ
επαρομια :

ιδε νυν παρρησια λαλεις και παροιμιαν ουδεμιαν λεγεις. Ioh. 16, 29.

⁷ ρεβωκ ερατϣ ηοηλαοο ητεσοοτη εμοοϣ απ :
επορευθης προς λαον ον ουκ ηδεις. Ruth 2, 11.

⁸ ητωτη γαρ ητετηβηκ απ εροτη οταε ηετβηκ εροτη
ητετηκω εμοοτ απ εβωκ εροτη :
υμεις γαρ ουκ εισιρχεσθε ουδε τους εισιρχομενους αφιετε εισελθειν. Matth. 23, 13.

⁹ ϑεν ϣοηποτ ητετεπσωοτη εμοο απ ερε πωηρη εφρω-
μι πηοτ :
η ωρα ου δοκειτε ο υιοο του ανθρωπου ερχεται. Matth. 24, 44.

¹⁰ οταλητη απακ ηοηρη εοτωμιο τει ητατεπ επτετεπ-
σαοτη εμωο επ :
εγω βρωσιν εχω φαγειν ην υμεις ουκ οιδατε. Ioh. 4, 32.

¹¹ ηϣηη απαιμω απ : εϣτωηϣ γαρ :
ουκ εστιν ωδε εγερθη γαρ. Matth. 28, 6.

¹² ηϣαι ηρεμρελ επ ηβι πεαη :
ου δεδουλωται ο αδελφοο. 1 Cor. 7, 15.

¹³ εφρηϣ ηοηρηω ηκαηρη ηεσσωτεμ (ε ευρηον.) απ :
αακ ααπιδοο κωφηο και βουοσηο τε ωτα αυτηο. Ps. 57, 5.

¹⁴ ετετη ταηρηο ηεεηωηπε εμωτη απ εβωλ :
εδραιοι και μη μετακινουμεοι. Coloss. 1, 23.

¹⁵ ηηετε ηεοηοηε εβωλ απ ητε τεκσοφια ακταμοι
ερωτ :
τα κρυφια τηο σοφιαο σου εδηλωσαο μοι. Ps. 50, 8.

¹⁶ περβηοτη δε εμβοειο ηεεαμιο ελατ επ ετω περβηοτη
ητε πεϣβιζ ηεεηηρητοτ πηοτ επ :
τα δε εργα κυριου ουκ εμβλεπουοι και τα εργα των χειρων αυτου ου κατανοουοι. Isa. 5, 12.

12. Interposita syllaba characteristica futuri ηδ (sup. §. III. num. 4.)
oritur futurum definitivum ηϣηδ εη T. M., ηϣηε επ B. ego non ero,
cet. ut infra :

<i>Persona Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>T.</i>	<i>M.</i>	<i>B.</i>		
1.	(singul.	comm.	ήτῆα Δπ ¹	ήτῆα Δπ ²	ήτῆε επ ³	non ero.
	(plur.	comm.	ήτήῆα Δπ	ήτεπῆα Δπ	ήτεπῆε επ	non erimus.
2.	(singul.	mascul.	ήτῆα Δπ ⁴	ήτῆα Δπ	ήκῆε, ήτῆε επ	non eris.
	(fem.	ήτεπῆα Δπ	ήτεπῆα Δπ	ήτεπῆε επ	non eris.
	(plur.	comm.	ήτετῆ- πῆα Δπ ⁵	ήτετεπ- πῆα Δπ ⁶	ήτετεπ- πῆε επ	non eritis.
	(singul.	mascul.	ήτῆα Δπ ⁷	ήτῆα Δπ ⁸	ήτῆε επ ⁹	non erit ille.
3.	(fem.	ήσῆα Δπ	ήσῆα Δπ ¹⁰	ήσῆε επ	non erit illa.
	(plur.	comm.	ήσεπῆα Δπ ¹¹	ήσεπῆα Δπ ¹²	ήσεπῆε επ ¹³	non erunt il- li, illae.

¹ ήτῆαμοῦ Δπ ἀλλὰ τῆαοῦ :

οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι. Ps. 117, 17.

² οὔτε ήτῆα. Δπ :

οὐδὲ μὴ ἐλεήσω. Ezech. 9, 10.

³ ήτῆεσωτε επ ἐλάτεπ :

οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν. Isa. 1, 15.

⁴ πῆα Δπὸκ ήτῆαβωκ έροϋ ήτῆαψοτῆεκ ήσῆα Δπ τεποῦ :

έπου ὑπάγω οὐ δύνασαι μοι νῦν ἀκολουθήσαι. Ioh. 13, 36.

ήτῆαῤροτε Δπ :

οὐ φοβηθήσῃ. Ps. 90, 5.

⁵ πῆα Δπὸκ ήτῆαβωκ έροϋ τῆτῆ ήτετῆπῆαπε Δπ έροϋ :

έπου ὑπάγω ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν. Ioh. 13, 33.

⁶ τετεπῆακῶτ ήσῆα οὔτε ήτετεπῆαξεπ Δπ :

ζητήσεται με καὶ οὐχ εὔρησεται (mss. nonnull. et verss.) Ioh. 8, 21.

⁷ ήτῆα ήτοϋ ήε ήτῆαχῆριζε πῆα Δπ ήκῆεπῆε

πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῶ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται ; Rom. 8, 32.

⁸ πῆαπῆαοῦωϋ (sic edit. Rom.) Δπ Δεπ θμετῆωρι ήτε πῆεθῶ :

οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει. Ps. 146, 10.

⁹ Δτῶ πετεπῆατεπ (sic ap. Zoeg. p. 153.) επ οὔτε κῆλοϋ

πετεπῆα :

ὁ δὲ μὴ ἐγαμίζων κρείσσων ποιεῖ. 1 Cor, 7, 38.

- ¹⁰ †ⲗⲟ ⲏⲕⲉⲡⲧⲉ ⲏⲥⲏⲁⲧⲟⲩⲧⲁⲗ ⲁⲡⲓ :
 συκῆ οὐ καρποφορήσει. Habac. 3, 17.
- ¹¹ ⲏⲥⲓⲟⲩ ⲥⲉⲡⲁⲧ ⲁⲡⲓ ⲁⲡⲉⲧⲟⲩⲧⲉⲓⲡⲓ :
 τὰ ἄστρα δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Joel 2, 10.
- ¹² ⲡⲏⲉⲧⲉⲓⲥⲉⲡⲁⲧ ⲁⲡⲓ ⲉⲡⲱⲁⲓ :
 ὅσα ἐὰν μὴ ἀναβῆ τοῦ ἑορτάσαι τὴν ἑορτὴν. Zach. 14, 18.
- ¹³ ⲉϣⲱⲡⲓ ⲗⲉ ⲏⲥⲉⲡⲁⲉⲡⲧⲣⲁⲧⲉⲧⲉ ⲁⲙⲁⲧ ⲉⲡⲓ : ⲙⲁⲗⲟⲩⲧⲓ :
 εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν. 1 Cor. 7, 9.

Tempora formae neganti peculiaria.

13. Praesens *indefinitum* est ipsum Verbum *substantivum primum* (§. I. num. 2.) juxta formam suam negantem ⲏⲡⲈ non esse, pro ⲁⲡⲓ ⲡⲈ (ibid. num. 7.) quod euphonice pronunciatur ⲁⲡⲈ, subjunctis a fine pronomibus *simplicibus*, ex. gr. ⲁⲡⲓ pro ⲁⲡⲈⲓ me non esse i. e. ego non sum vel non fui, ⲁⲡⲈⲕ te non esse i. e. tu non es vel non fuisti; fem. ⲁⲡⲈⲈ, per crasin ⲁⲡⲈ, tu non es, et cetera ut in sequenti paradigmate, in quo juxta analogiam supplenda est forma Baschmurica :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.	comm.	ⲁⲡⲓ vel ⲁⲡⲈⲓ ¹	ⲁⲡⲓ ²	non sum vel fui.
	(plur.	comm.	ⲁⲡⲈⲡⲓ, ⲁⲡⲏⲏ ³	ⲁⲡⲈⲡⲓ ⁴	non sumus, fuimus.
2.	(singul.	mascul.	ⲁⲡⲈⲕ ⁵	ⲁⲡⲈⲕ ⁶	non es, fuisti.
	(plur.	fem.	ⲁⲡⲈ	ⲁⲡⲈ ⁷	non es, fuisti.
3.	(singul.	comm.	ⲁⲡⲈⲧⲏ	ⲁⲡⲈⲧⲉⲡⲓ ⁸	non estis, fuistis.
	(singul.	mascul.	ⲁⲡⲈⲩ ⁹	ⲁⲡⲈⲩ ¹⁰	non est vel fuit ille
	(plur.	fem.	ⲁⲡⲈⲥ	ⲁⲡⲈⲥ ¹¹	non est vel fuit illa.
	(plur.	comm.	ⲁⲡⲟⲩ, ⲁⲡⲉⲩ ¹²	ⲁⲡⲟⲩ ¹³	non sunt vel fuerunt illi, illae.

¹ ⲁⲡⲈⲓⲟⲩⲧⲉⲓⲡⲓ ⲉⲣⲱⲧⲏ :
 οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς. Matth. 7, 23.

² ⲁⲡⲓⲗⲉⲙⲓⲥⲓ ⲡⲉⲙ ⲟⲩⲙⲁⲏⲧⲣⲁⲡⲓ ⲉϣⲱⲟⲩⲧⲓ :
 οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος. Ps. 25, 4.

- ³ ἄπῆρξῶρξδλ ἡλδδτ :
οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν. Ioh. 8, 33.
- ⁴ ἄπεπερπεκωβψ οτσε ἄπεπβι ἡχοπς :
οὐκ ἐπελαθόμεθά σου καὶ οὐκ ἡδικήσαμεν. Ps. 43, 18.
- ⁵ ἄπεκρωπ ἐροι εκειρε ἄπετπδποτγ :
οὐκ ἔλαθίς με ἀγαθὸν ποιῶν. Tob. 12, 13.
- ⁶ ἄπεκὼρε πδχδχι οτπογ ἄμωοτ ἐθρηι ἐχωι :
οὐκ ἤυφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμοί. Ps. 29, 2.
- ⁷ ἄπείρι ἡοτκοτχι :
οὐδὲ ἐποίησας (Ἱερουσαλήμ) παρὰ μικρὸν, Ezech. 16, 47.
- ⁸ παιοι ἡψεμμο οτορ ἄπετεπωοπ ἐρωτεπ : παιβηψ οτορ
ἄπετεπροβστ : παιψωππ οτορ ἄπετεπχεμπδψππ :
παιγχη θεπ πψτεκο οτορ ἄπετεπῆ ψδροι :
ξένος ἤμεν καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετέ με·
ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπισκέψασθε με. Matth. 25, 43.
- ⁹ ἡτογ δε ἄπεγοτωψ : ἀλλδ δεβωκ δεπποτγ ἐπεψτεκω :
ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ' ἀπελθῶν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν. Matth.
18, 30.
- ¹⁰ ἄπεψωππ πππ ἐτμετατρητ :
οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί (ἐστὶν ἡ ἀκουή). Ps. 21, 3.
- ¹¹ ἄπεσοτωψ ἡζε τδψτγχη ἐθοροτπμοτπ πδς :
ἀπνηνῆατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76, 3.
- ¹² ἄπετρμεεεε (πεμδμδτ) ἄπποττε :
οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ. Sap. 2, 22.
- ¹³ ἀτερρελις ἐροκ οτορ ἄποτβιψππ :
ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ οὐ κατησχύνθησαν. Ps. 21, 6.

14. Praefixa particula negativa ἡ characteristicae futuri πδ, quam pronomina simplicia subeunt, habetur futurum *indefinitum* hujusmodi :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἡπδ	ἡπδ ¹	ἡπδ ²	non ero. non erimus.
	(plur.)	comm.	ἡπεν ³	ἡπεν ⁴	ἡπεν ⁵	
2.	(singul.)	mascul.	ἡπεκ ⁶	ἡπεκ ⁷	ἡπεκ	non eris. non eris.
	(fem.	ἡπε	ἡπε ⁸	ἡπε	

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.) ()	comm.	ἡπερε-	ἡπερε-	ἡπελε-	non eri- tis.
			τη vel ἡπετή ⁹	τεπ vel ἡπε- τεπ ¹⁰	τεπ vel ἡπετεπ	
3.	(singul.)	mascul.	ἡπεϵϥ	ἡπεϵϥ ¹¹	ἡπεϵϥ	non erit ille.
	(plur.)	fem.	ἡπεϵϥ ¹²	ἡπεϵϥ ¹³	ἡπεϵϥ	non erit illa.
	()	comm.	ἡπεϵϥ ¹⁴	ἡπεϵϥ ¹⁵ vel ἡπεϵϥ ¹⁶	ἡπεϵϥ	non erunt illi, illae.

- ¹ ἡπαλοϥτ εἰέϵμοϥ ἐροκ :
οὐ παύσομαι εὐλογῶν σε· Isa. 38, 19.
- ² εϥϥε οϥϥρη τετήδ (sic ap. Zoeg. p. 154.) ϵκδπδδλιττε ἡπα-
δαπ ἡπαοϥδαε δεϥ ἡϥδαεπεϥ :
εἰ βρωμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τον
αἰῶνα· 1 Cor. 8, 13.
- ³ ἡπεποϥωμε οϥϥε ἡπεπεϥω :
λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν· Act. 23, 12.
- ⁴ εϥβε φδαἰ ἡπεπερϥοϥ δεϥϥδαπεϥορτερ ἡτε πεκδϥι :
διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταραάσεισσαι τὴν γῆν· Ps.
45, 3.
- ⁵ ϥε ἡπεπϥ ἡοϥϥδαπ ἡπεϥδϥτελιον ἡπεϥϥριστοϥ :
ἵνα μὴ ἐγχοϥτήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ· 1 Cor.
9, 12.
- ⁶ ἡπεκοϥωϥτ ἡκεποϥτε ἡϥἄμεο :
οὐδὲ προσκυνήσεις θεῷ ἄλλοτρίῳ· Ps. 80, 10.
- ⁷ εκδκωϥ ἡϥδα πεϥμα οτοϥ ἡπεκϥεμεϥ :
ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ εὔρης· Ps. 36, 10.
- ⁸ οτοϥ ἡπεϥι (εϥδακι) . . . οτοϥ ἡπεοϥϥδαἰ :
καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῆς (ὡ πόλις) . . . καὶ οὐ μὴ διασωθῆς· Mich.
6, 14.
- ⁹ δϥω τδρ ἄμεοϥ πητή ϥε : ἡπετήπδαϥ ἐροἰ :
λέγω γὰρ ὑμῖν οὐ μὴ με ἴδητε· Matth. 23, 39.
- ¹⁰ ἡπετεπφοϥ ἐμεϥτ ἡπιβδακι ἡπιϥρδηλ :
οὐ μὴ τελείσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ· Matth. 10, 23.

- ¹¹ οτδλ ἔβολ ἠδῆτοτ ἠπεγλογλεγ :
ἐν ἑξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται. Ps. 33, 21.
- ¹² ἑλιψις ἠπεοτοπ ἠτεςρε ψωπε . . . οτδε οπ ἠπεσψωπε :
ἑλιψις . . . οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς . . . οὐδ' οὐ μὴ γένηται.
Matth. 24, 21.
- ¹³ ἠπεσψωπι δε ἠοτδπδθεμδ :
καὶ οὐκ ἔσται ἀνάθεμα. Zach. 14, 11.
- ¹⁴ ἠπετῖροβε ἠδῖ οτοπ πμ ετρελιτρε ἑρογ :
οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν. Ps. 33, 23.
οτῆ ροιπε ἠπετδρεδτοτ ἠπειμδ ἠπετκιτπε ἠπειοτ :
εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἰσθηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου. Luc.
9, 27.
- ¹⁵ οτοπ πιβεν ετορῖ πδκ ἠποτδγπιπῖ :
πάντες οἱ ὑπομένοντές σε οὐ μὴ καταισχυνθῶσιν. Ps. 24, 3.
- ¹⁶ πιρωμι ετεκωτ ἠδδ φμοτ οτορ ππετρεμγ :
ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐχ εὕρῃσουσιν αὐτόν.
Apos. 9, 7.

Forma transitiva seu efficiens verbi substantivi auxiliaris.

§. VIII.

1. Verbum, cujus est actionem innuere a subjecto non immediate quidem procedentem, verum mediante instrumento alterius vice, nomine, aut imperio agente, *transitivum* appellatur, veluti si dicas: *gregem per pastores meos duco*, aut: *Rex per milites suos hostes interimit*.

2. Uno tempore gaudet praeterito, nempe *indefinito* (1) *indicativi* modi, coalescente ex δλ *fui*, atque particula τρε T., ἑρε M., atque τλε B. *faciens esse*; hinc δλτρε *effeci ut esset*, etc.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	δλτρε	δλἑρε	δλτλε	feci esse.
	(plur.)	comm.	δλτρεῖ	δλἑρε	δλτλε	fecimus esse.

(1) *Futurum quoque indefinitum, etsi rarius, occurrit in forma hac transitiva: ut Deut. 32, 42. εἰἑρε πδσοτπεγ θιδῖ δεπ πσογ: μεδύσω τὰ βίλη μου ἀφ' αἵματος.*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.	mascul.	ΔΚΤΡΕ	ΔΚΘΡΕ ³	ΔΚΤΛΕ	fecisti es-
	(fem.	ΔΡΕΤΡΕ	ΔΡΕΘΡΕ	ΔΛΕΤΛΕ	se. fecisti es-
	(plur.	comm.	ΔΡΕΤΙ- ΤΡΕ	ΔΡΕΤΕΠ- ΘΡΕ	ΔΛΕΤΕΠ- ΤΛΕ	se. fecistis es-
3.	(singul.	mascul.	ΔΨΤΡΕ ³	ΔΨΘΡΕ ⁴	ΔΨΤΛΕ ⁵	fecit ille
	(fem.	ΔΣΤΡΕ	ΔΣΘΡΕ	ΔΣΤΛΕ	esse. fecit illa
	(plur.	comm.	ΔΤΤΡΕ ⁶	ΔΤΘΡΕ ⁷	ΔΤΤΛΕ	esse. fecerunt illi, illae esse.

- ¹ ΠΑΣΧΗΟΥ : ΠΣΕΘΡΟΝ ΔΠΤΡΕΩΠΩ ΚΑΤΑ ΣΑΡΞ :
ἀδελφοί , ὀφείλεται ἴσμεν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν. Rom. 8 , 12.
- ² ΔΚΘΡΕ ΤΕΨΨΥΧΗ ΒΩΛ ΕΒΟΛ ΕΦΡΗΤ ΠΟΥΤΑΧΟΥΛ :
ἐξέτηξας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ps. 38 , 12.
- ³ ΔΨΤΡΕΤΣΩΤΑ ΕΠΕΨΘΡΟΥΣ :
ἀκουστὴν ἐποίησε τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Eccli. 46 , 17.
- ⁴ ΘΑΠΛΑΟΣ ΔΨΘΡΟΥ (pro ΔΨΘΡΕΤ?) ΠΑΠ ΒΠΕΧΩΟΥΣ :
ἐπέταξε λαοὺς ἡμῖν , Ps. 46 , 4.
- ⁵ ΔΨΤΡΕ (sic apud Zoeg. pag. 150.) ΠΜΔΥ ΕΛΗΛΠΙ ΕΜΜΕΤ :
ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. Joh. 4 , 46.
- ⁶ ΔΥΔΔΣ ΔΕ ΘΙΠΔΙ ΔΥΤΡΕΤΠΟΧΟΥΣ ΤΗΡΟΥΣ :
καὶ ἐποίησαν οὕτω καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας. Luc. 9 , 15.
- ⁷ ΔΥΘΡΕ ΜΩΥΤΣΗΣ ΧΩΠΤ ΘΕΠ ΤΠΑΡΕΜΒΟΛΗ :
παρώργισαν τὸν μωσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Ps. 105 , 16.

3. Duplex praeterea *supinum* in forma hujusmodi *transitiva* apprehenditur ; quorum prius e voce Τ&ΡΕ (Τ& ad , ᾗ *facere* , e existentiae praesentis index est) atque pronomibus simplicibus componitur , pressequae significat *ad faciendum esse*. Ex. gr. Τ&ΡΕΤ , vel memphit. Τ&ΡΙ *ad efficiendum me* , sive *ad faciendum me esse* ; in praesens subjunctivi subinde resolvendum *ut sim* , atque adeo in futurum , prout exemplis nonnullis mox proponendis constabit :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ταρει	ταρι	ταλει	ad faciendum me...
	(plur.	comm.	ταρη ¹	ταρει	ταλει	ad faciendum nos...
2.	(singul.	mascul.	ταρεκ	ταρεκ	ταλεκ	ad faciendum te...
	(fem.	ταρε	ταρε	ταλε	ad faciendum te...
	(plur.	comm.	ταρε- τη ²	ταρε- τεπ	ταλε- τεπ ³	ad faciendum vos...
3.	(singul.	mascul.	ταρευ ⁴	ταρευ	ταλευ	ad faciendum illum...
	(fem.	ταρεc	ταρεc	ταλεc	ad faciendum illam....
	(plur.	comm.	ταροτ ⁵	ταροτ	ταλοτ	ad faciendum illos, illas...

¹ ταρηγιουτε ητσηγε : (ad lit. *erimus ne facientes nos percutientes etc.*)

ει πατάξομεν εν μαχαίρα ; Luc. 22 , 49.

² αρι ψιπε ησα ταρετηβιπε :

ζητείτε και ερήςαιτε Luc. 11 , 9.

³ αμοιπι ταλετεππετ επειλωαι : (i. e. *ut videatis hominem*) :

διύτε , ίδετε ανθρωπον Joh. 4 , 29.

⁴ χπι εοτσαβε ταρευμεριτκ : . (i. e. *ad faciendum illum diligentem te.*)

ελεγχε σοφον και αγαπήσαι σι. Prov. 9 , 8.

⁵ ταροτ† . . . ταροτοτωπ : (i. e. *ut dent , ut aperiant*) .

δοθήσεται . . . ανοιγήσεται Luc. 11 , 9.

4. Alterum componitur ope vocis ετρε , (in prima persona sing. ετρει T. εορι M. εολι B.) et pronominum simplicium perinde atque superius ; estque fere ejusdem sensus ; resolvitur namque in subjunctivum :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ετρει	εορι ¹	εολι	ut sim.
	(plur.	comm.	ετη ²	εορει ³	εολει	ut simus.
2.	(singul.	mascul.	ετρεκ	εορεκ ⁴	εολεκ	ut sis.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	fem.	ετρε	εορε	εολε	ut sis.
		comm.	ετρε- τη ⁵	εορε- τεπ ⁶	εολε- τεπ ⁷	ut sitis.
3.	(singul.	mascul.	ετρεϣ ⁸	εορεϣ ⁹	εολεϣ	ut sit ille.
	(plur.	fem.	ετρεϥ	εορεϥ ¹⁰	εολεϥ	ut sit illa.
		comm.	ετροϣ ¹¹	εοροϣ ¹²	εολοϣ	ut sint illi, illae.

- ¹ πβοεις πεοπαμοπι εμοι ηπεορηερ εδε ηελι : εορηε-
ωπι εοε οτωε εοετοτωτ :
κύριος ποιμανεί με και ούδέν με ύστερήσει , εις τόπον χλόης εκεί
με κατεσκήνωσεν Ps. 22 , 1. 2.
- ² ωε εε εροπ . . . ετρηε ηήεωε ηπετε εη εοε :
οφειλομεν . . . τα αδενήματα των αδυνάτων βαστάζειν Rom.
15 , 1.
- ³ εορεποτοποε εοε οτοτοποε ητε πεκεοποε : εορεποτοποε
εμοι πεε τεκκληροποε :
του εοφρανθηναι εν τη εοφροσύνη του εθουε σου , του επαινεοθαι
(ήμαε) μετα της κληρονομίαε σου Ps. 105 , 5.
- ⁴ χωλεε επχιπορεκπαεεετ :
τάχυνον του εζελεοθαι με Ps. 30 , 3.
- ⁵ παε παεεε επχοεεε επταεχοοε ετρετηεεε :
τουτο το ρήμα ο εϊπε κύριε , ποιήσατε Lev. 9 , 6.
- ⁶ εωπι εμωτεπ εοεε πβοεεε εορετεπωε τεπιστολη :
ορκίεω ύμαε τον κύριον αναγνωοθηναι την επιστολην 1 Thess. 5 , 27.
- ⁷ ειοτεεω τηποε εε εολετεπωε ηετρεοεω :
θίλω δε ύμαε άμερίμνοε εϊναι. 1 Cor. 7 , 32.
- ⁸ ετρεεεωε εβολ ηεεε πεεεε :
του συντελεοαι άμαρτίαν Dan. 9 , 24.
- ⁹ προ εε επβοεεε εεεε πεεεεε εππεεεεε εορεεεεε
εποεεεεε :
πρόσωπον δε κυριου επι ποιούνταε κακα του εεολοθρεεεε . . . το
μημόοονον αυτών. Ps. 33 , 17.
- ¹⁰ επεεεεεε εροε ηεεεεε ητε εεεεεεεεεεεε :
χειρ άμαρτολοε μη σαλεύοαι με (cod. Vat.) , Ps. 35 , 12.
- ¹¹ εεεεεε εεεεεε εππεεεεεε εεεεεεεεεεεε :

παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπσειν ἐπὶ τῆς γῆς. Mar. 8, 6.
12 κεθηνηου εερωτωϣϣ̄ εβουλ ηπετενηουβι :
ἰπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας. Act. 3, 19.

De forma passivo - impersonali Verbi substantivi.

§ IX.

1. Cum aegyptiaca lingua ita sit comparata, ut ex una parte primariae ipsius radices sensu gaudeant plerumque activo, quippe quae qualitatem *agentis*, ut dictum est C.I.§.II. num.1. exprimunt; ex alia vero per alicujus qualitatis affirmationem aut negationem constituatur *verbum*, sequitur nullum dari *verbum passivum* proprie tale, sed *impersonale* tantummodo. Ex. gr. **μΟΥΤΕ** *vocans est* (vocat), **εϣηδμΟΥΤΕ** *mox futurus est vocans* (vocabit), qui possum passive id reddere, cum non sit ex iis radicibus quae per vocalis mutationem sensum induunt passivum (loc. sup. cit.)? Remanet igitur ut *vocantis* attributum a subjecto, quo de agitur, in alios transferatur, ita quidem ut fiant ipsi *vocantes* dicendo *vocant*, aut *vocabunt illum* homines scilicet generatim atque impersonaliter **εϣηδμΟΥΤΕ: κληθῆσεται**, Hebr. 11, 18. Non absimili modo hebraica, quacum vix et in paucissimis aegyptiaca lingua convenit, hujusmodi utitur impersonali constructione, ex. gr. 1 Reg. 9, 9. **וְשִׁיחַתְּמַר כְּהֵי** *dicebatur*; atque huc omnino referendus locus insignis Ier. 23, 6. **וְהָיָה יְהוָה יְהוָה** *quem vocabunt Jèhova*, i. e. *vocabitur* impersonaliter,

2. Praeter commemoratas radices quae, vocali commutata, passivae fiunt, aliae sunt quibus sensus inest passivus, et circa istas regularis est forma verbi; ut **ΔΚΟΥΣΔΙ**; **ύγιης γέγονας**, Joh. 5, 14., **ΟΥΣΔΙ** namque est *sanari, salvus esse*, (rad.prim. *salus*). Pariter **ΚΙΩ** *agitatio*, et active *movere* et passive *commoveri* ad instar verborum communium usurpatur; ex gr. **ΔΥΚΙΩ ΗΠΟΥΣΔΦΕ**: *ἐκίνησαν κεφαλήν*, Ps. 21, 8.; sed **ΔΥΨΘΟΡΤΕΡ ΟΥΟΘ ΔΥΚΙΩ**: *ἐταράχθησαν; ἰσαλεύθησαν*, Ps. 47, 6.

3. Secluis itaque radicibus sensu *medio*, activo scilicet atque passivo, praeditis, ceterae omnes sensum passivum assumunt ope tertiae personae plur. verbi substantivi auxiliaris uniuscujusque temporis et modi, pro utroque numero in unaquaque dialecto, id quod exemplis praestat confirmare:

- Praesens indefnit. Indicat.* ἡεος δε εἴηι ἄμιος : M.
αὐτὴ δὲ ἀγομένη Gen. 28, 25.
- Praesens anterior* ἡτελοῦπωπι τὰρ ἔβολ ἡτμετοῦ-
νηβ ραπс δπ πε ετρεοῦπωπι
ψωπι ἄπκεπομος : B.
μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἐξ ἀ-
νάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.
Hebr. 7, 12.
- Praeter. indefnit.* δε εἰτταῦεδειψ ἄψαξε ἔβολεἰττᾶ
πὰτλος : T.
ὅτι . . . κατηγγήλη ὑπὸ Παύλου ὁ λόγος·
Act. 17, 13.
εἰτῖτ ἡεωκ ιεχеп ει εἰεπ τοῖ : M.
ἐπὶ σὲ ἐπερίφην ἐκ μήτρας Ps. 21, 11.
οὔ πε ἡτᾶτταῖμοῦ : ἡτοῦ οἱ πετ-
οῦπᾶτταῖμοῦ : T.
τί τὸ πεποιημένον; αὐτὸ τὸ ποιηθησόμε-
νον. Eccle. 4, 9.
- Praet. plusq. perf.* πετῖπᾶπτεῖ ἔβολ πεспоῦ ἡτε στε-
φᾶπος : T.
ἔξεχειτο τὸ αἷμα τοῦ Στιφάνου Act. 22,
20.
- Futur. indefnit.* εἰεῖχᾶτ ἔβολ ἡπῖποβι τῖροτ ἡπῖ-
ψῖρι ἡπῖρωμι : M.
πάντα ἀφιθήσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς
υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων Mar. 3, 28.
- Futur. defnit.* σεπᾶβωλ ἔβολ ἄπсᾶτᾶπᾶс ρῖ πεψ-
εῖρε : T.
λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐ-
τοῦ. Apoc. 20, 7.
- Fut. def. proximum* . . . ρῖ ιεῖδᾶк εἰπᾶμῖοῦτε πᾶк οὔχο : T.
ἐν Ἰσαακ κληθήσεται σοι σπέρμα Hebr.
11, 18.
πῖλᾶос εἰοῦπᾶμᾶсψ φῖετ δπβοεῖс
εἰμοῦ : M.
λαῶ τῶ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησε κύριος·
Ps. 21, 32.

- Praesens indefnit. Subjunct.* ⲙⲁⲣⲟⲩⲱⲗⲓ ⲁⲡⲓⲁⲥⲉⲃⲏⲥ ⲉⲓⲡⲁ ⲏⲧⲉϥ-
ϣⲧⲉⲙⲡⲁⲧ ⲉⲡⲱⲟⲩ ⲁⲫⲧ: M.
ἀρδήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν
κυρίου. Isa. 26, 10.
- Praesens defn.* ⲱⲁ ⲉⲅⲣⲉⲗⲓ ⲉⲡⲓⲁⲕ ⲉⲃⲟⲗ ⲁⲡⲉⲧⲟⲉⲓϣ
ⲏⲥⲧ ⲏⲟⲩⲃⲟⲧⲉ ⲁⲱϣⲱϥ: T.
ἕως τῆς συντελείας καιροῦ . . . δοθήσει-
ται (βδύλυγμα τῆς ἐρημώσεως), Dan.
9, 27.
- Praes. defn. alterum* . . ⲉⲁⲡⲥ ⲏⲧⲟⲩϣⲱϥ ⲁⲡⲓϣⲏⲣⲓ ⲏⲣⲱ-
ⲙⲓ: M.
θεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου . . ἀποδοκι-
μασθήναι. Mar. 8, 31.
- Praesens indefnit. Indica- ⲁⲡⲟⲩⲧⲉⲙ ⲙⲁ ⲏⲧⲱⲟⲩ: M.*
tivi formae negantis τὸⲩⲥ οὐχ εὐρίθῃ αὐτοῖⲥ. Apoc. 20, 11.
- Praesens indefnit. Hypoth. ⲁⲧⲱⲩⲧⲉⲙⲧⲏⲥ ⲡⲁϥ ⲉⲃⲟⲗ ⲉⲃⲉⲡ ⲧⲫⲉ:*
formae negantis M.
ἰὰν μὴ ᾗ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
Joh. 3, 27.

De particulis Verbi substantivi vicem gerentibus.

§ X.

1. Tres potissimum dantur particulae *ens* vel *existentiam* significantes, quarum usus in aegyptiaco sermone ab exemplis potius addiscendus est quam a praeceptionibus.
2. Has itaque juxta varias dialectorum formas ita recensebimus:

Particula	T.	M.	B.	
I.	ⲟ ¹	ⲟⲓ ²	ⲱ ³ vel ⲁⲓ ⁴	est, sunt, etc.
II.	ⲟⲩⲏ ⁵	ⲟⲩⲟⲏ ⁶	ⲟⲩⲁⲡ ⁷	est, sunt, etc.
III.	ϣⲱⲡⲉ ⁸ , ϣⲟ- ⲟⲡ ⁹	ϣⲱⲡ, ϣⲱ- ⲡⲓ ¹⁰	ϣⲱⲡⲓ ¹¹ , ϣⲟ- ⲟⲡ ¹² , ϣⲁⲁⲡ ¹³	est, sunt, etc.

120

2 ζεκδς πιμδ δποκ εῖδὸ ἀμοϋ·ετετήηδωυπε ρωττηητή
ἀμδτ :

ἵνα ὄπου εἶμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε· Ioh. 14 , 3.

εἰὸ ἡρᾶρδλ ἀπχοεἰς ρῆ ἠββιο πιμ :

δουλεύων (ἐγὼ) τῷ κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης· Act.
20 , 19.

ἀηπδτ ἐροκ τηδτ εκὸ ἡψᾶμο :

πότε σε εἶδομεν ξένον ; Matth. 25 , 38.

πε εϋὸ ρεϋχιοτε :

κλίπτῃς ἦν· Ioh. 12 , 6.

πετὸ ἡοτρητ ἡοτωτ :

ἦν ἡ καρδία . . . μία ; Act. 4 , 32.

2 διϋωπι εἰδὸ ἡψεμμο ἡπδσπνοτ :

ἀπηλλοτριωμένος ἐγήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου· Ps. 68 , 9.

τεπὸι ἡψῆηρ ἡρεϋερρωβ ἐπετεηρδψι :

συνεργοὶ ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· 1 Cor. 1 , 24.

ἀηπδτ ἐροκ ἡηπδτ εκὸι ἡψεμμο :

πότε σε εἶδομεν ξένον ; Matth. 25 , 38.

φηετὸι ἡδτσωτεμ :

ὁ ἀπειθῶν· Ezech. 3 , 27.

επαρε ἡροτῆ ετεμμδτ οἱ ἡδτδρῖκι :

εἰ γὰρ ἡ πρῶτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος , Hebr. 8 , 7.

ϋπδρμσι ἡχε πβοεἰς εϋὸι ἡοτρο ψδ επερ :

καθιεύεται κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα· Ps. 28 , 10.

ἐπχιηποτϋωπι ετὸι ἡκοτῆι δεη τοτῆηι ετὸι ἡκοτῆι :

ἐν τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῶ βραχεῖς ; ὀλιγοστοὺς· Ps. 104 , 2.

τεϋμετοτρο σοῖ ἡπῆβ εοτοη πιβει :

ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει· Ps. 102 , 19.

ϋβοσι ἡχε πβοεἰς οτορ εϋὸι ἡροτῆ :

κύριος ὑψιστος , φοβερός· Ps. 46 , 3.

πδῖδὸι ἡδλοτ πε κετδρ διερδβello :

νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα , Ps. 36 , 25.

εἰδϋωπι εἰδὸι ἡδτδβηι πεμδϋ :

ἴσομαι ἄμωμος μετ' αὐτοῦ· Ps. 17 , 24.

3 τηετὼ ἀπδρδβολῆ ἀπιτοδειϋ ἡποτ :

ἦτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα· Hebr. 9 , 9.

- 4 ηθε βα εΐαι υμωσ ται υμωσ ρε περματ απφτ :
 χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι· 1 Cor. 15 , 10.
 ατταρμεκ εκαι ηρμερελ :
 δοῦλας ἐκλήθης ; 1 Cor. 7 , 21.
 ατω σεπεβεντεπ εναι υμετρη ηποτϩ ρα ηποτϩ :
 εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· 1 Cor. 15 , 15.
- 5 οτη οτποηρια υμωσ κε οτσωεϩ :
 ἔστι πονηρία καὶ αὕτη βδέλυγμα· Eccli. 19 , 23.
 ταρ οτη τωτ παωωπε ερρατ εζη πενη οτα :
 ἔσονται γὰρ . . . πέντε ἐν οἴκῳ ἐνι· Luc. 12 , 52.
 οτη βομ υμποττε ετοτπεσ ρεψηρε ηαβραραμ εβολρη
 πεωπε :
 δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.
 Matth. 3 , 9.
 οτη ροιπε ηπεταρερατοτ απεμα :
 εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων· Luc. 9 , 27.
- 6 ισχε οτοη οτμετβηποσ ρεη παωωϩ :
 εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου· Ps. 7 , 4.
 οτοη οτμηϩ υμωπη ρεη ηηι απαλωτ :
 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· Ioh. 14 , 2.
- 7 εωϩε οταη οτεει ρε ζωωωσ ρε ψηηηι εζεη τεψηηηηι :
 εἰ δὲ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει· 1 Cor. 7 , 36.
 εωϩε οταη οτεει ρε μηι υμποτϩ ηει αψσοτωηη εβολρη
 τδδτηϩ :
 εἰ δὲ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, οὗτος ἔγνωται ὑπὸ αὐτοῦ· 1 Cor. 8 , 3.
 οταη ραηη ηωατμωτϩ ερατ (pro ελατ) ρε ποτϩ ... οταη
 οτατα ηποτϩ ρη οτατα ηβοεισ :
 εἰσὶ λεγόμενοι Θεοὶ . . . εἰσὶ Θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί.
 1 Cor. 8 , 5.
- 8 απάτε αβραραμ ψωπε αποκ τωοη :
 πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι· Ioh. 8 , 58.
 οτ πε ηταψωπε : ητοϩ οη πετηαωωπε :
 τί τὸ γεγονός ; αὐτὸ τὸ γενησόμενον· Eccli. 1 , 9.
 σεπαωωπε ετρημε ατω εταωαρομ :
 στυγνάσουσιν (C. Alex.) στενάξουσιν (C. Vat.), Ezech. 28 , 19.
- 9 ποτϩαι εψωοη εβολρη ηποτϩαι :

ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ioh. 4, 22. Cf. sup. Ioh. 8, 58.

- 10 ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΨΗΨ ἔβολ στυτωτ ἡπαζαζι τήροτ :
παρά πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ἄνιδος. Ps. 30, 12.
ΔΚΨΔΠΟΥΨΥΤ ἔπαζαθο ἔβολ εφῆΨωπι πακ τήρητ :
ἐὰν προσκινήσῃς ἐνώπιόν μου ἔσται σου πᾶσα. Luca 4, 7.
εσῆΨωπι εσμοπιεπ :
σεισθήσεται (ἡ 'Ραββὰ.) Amos 1, 14.

- 11 τεψχαρις ἡτας πε ψαρι εἰπεσψωπι εσψοτετ :
ἡ χάρις αὐτοῦ ἢ εἰς ἐμὲ οὐ κεχῆ ἐγενήθη. 1 Cor. 15, 10.
εἰδτεψ τηποτ δε ετρετετῆψωπι ἡατραουτ :
Θέλω, δὲ ὑμᾶς ἀμέριμους εἶναι. 1 Cor. 7, 32.

- 12 τετεψωοπ εἰ πετεποβι :
ἐστὶ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. 1 Cor. 15, 17.
εψωοοπ ἡοτηηβ ψα επεε.
μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διακονεῖν. Hebr. 7, 3.

- 13 επ στυακ δε ψαδπ ἡτμετοστηηβ ἡλετετ :
εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς λειυτικῆς ἱερωαύνης ἦν. Hebr. 7, 11.

3. Tertiam hanc particulam prior nonnunquam comitatur, ita quidem ut ambas veluti pleonastice compleant eandem sententiam ex. gr. ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΟΙ ΠΥΕΛΛΑΟ (ad lit. accidit mihi esse ens extraneum) ἀπηλλοτριωμένον ἐγενήθην. Ps. 68. 9.

De Imperativo, Infinitivo, et Gerundio.

§. XI.

1. Modus imperativus per ipsam radicem exprimitur (supra §. III. num. 2.) in utroque numero; quam non raro si est *verbum*, semper vero si est nomen, antecedit una ex his vocibus: εεδ. T. M. εεοι M. *dans*, ερι T. M. εριοτι M. *faciens*, ε idem (ex εε per crasin deducta) εεωιπι M., εεοιπι B., atque εεπ T. εεπερ M. εεπελ B. (supra §. VIII. num. 13.) Postrema hac utuntur aegyptii quum *verbi* sensus prohibitionem importat. Ex. gr.

Πα) εεδ παπ εεπεοεικ ἡοτοειψ ηεε T. :
πάντοτε δὲς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον. Ioh. 6, 34.

πρoειc μaτcαβoι κaτa πeκωαζε T. :
κύριε κατὰ τὸ λόγιόν σου συνέτισόν μου. Ps. 118 , 169.

μaθoηκ ἐπαθρωoυ ἠτε πατωβo M. :
πρόσχεσ τῆ φωνῆ τῆς διήσεώς μου. Ps. 5 η 3.

ene cye . . . εcωτeι μωωτεπ . . . μaθaπ M. :
εἰ δικαίόν ἐστίν . . . ὑμῶν ἀκούειν . . . κρίνατε. Act. 4, 19.

μaωoτ ἀπεκωηρι M. :
δοξασόν σου τὸν υἱόν. Ioh. 17 , 1.

UOI) μοι πηι ἀπθeληλ ἠτε πeκοτaδi :
ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου. Ps. 50, 14.

μοι πωoτ κaτa ποτoβhoτi :
δός αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27 , 4.

APU) apιzαzαλ ἀπρoειc zḥ oτοτποy T. :
δουλεύσατε τῷ κυρίῳ ἐν εὐφρασύνῃ. Ps. 99 , 2.

apιμeθaπoιη oтп oтoз κeθпппoт M. :
μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε. Act. 3 , 19.

τωпκ пboειc apιωopп ἐpωoт M. :
ἀνάστηθι κύριε , πρόφθασον αὐτούς. Ps. 16 , 13.

APUOYU) apιoтi(1) πωoт ἀφpηт ἀμaдiαп :
ποίησον αὐτοῖς ὡς τῆ Μαδιάμ. Ps. 82 , 10.

A) πρoειc αδoтωп пaп T. :
κύριε ἀνοιξόν ἡμῖν. Luc. 13 , 25.

αzoc ἠтaψтxη ze αпoк пe пeкoтaдi M.
εἶπον τῆ ψυχῆ μου , σωτηρία σου εἰμι ἐγώ. Ps. 34 , 3.

AWWINI) aμωпи ἠтaρεтeппaт epиzβhoтi ἠτε пboειc M.
δεῦτε καὶ ἴδατε τὰ ἔργα τοῦ κυρίου. Ps. 45 , 9.

aμoпи тaлeтeтeппeт epиzωμи B. :
δεῦτε , ἴδετε ἄνθρωπον. Ioh. 4 , 29.

UUP) ἀπpтaлe бiз бппe μiлaдaт :
χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει. 1 Tim. 5 , 22.

eтeтḥeи eтeтппaψлηл ἀпpωппe пḥe ппeг-
зппoкpḥтнc :

(1) Omnino hoc: oтi complementum syllabicum esse videtur , quod aliis etiam radicibus memphitice accedit , ut αλ sive ελ tollere , αλo-тi tolle , tollite ; sic et ψληл ejulare εψληлoтi ejulate , passim in textt. memphitic.

ὅταν προσεύχη, οὐκ ἔση προσεύχεσθε, οὐκ ἴσιθε (C. Vat., al.) ὡσπερ οἱ ὑποκριταί. Matth. 6, 5.
 ⲁⲡⲉⲣⲭⲉ ⲙⲉⲑⲟⲩⲧⲭ ⲡⲉⲧⲉⲡ ⲉⲣⲏⲟⲩ :
 μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους· Col. 3, 9.
 ⲕⲃⲏⲗ ⲉ̀βⲟⲗ ⲏⲥⲣⲓⲙⲓ : ⲁⲡⲉⲗⲕⲱⲓ ⲏⲥⲁ ⲥⲣⲓⲙⲓ :
 λείψαι ἀπὸ γυναικός; μὴ ζῆτει γυναῖκα· 1 Cor. 7, 27.

2. *Infinitivus* pariter est ipsa radix, cui frequenter affigitur una ex his praepositionibus in quavis dialecto: ⲉ, ⲏ, vel ⲁⲓ si aliud ⲁⲓ aut ⲡⲓ sequatur, atque ⲉⲧⲁ T. B. in forma negante. Ex. gr.

Ⲙ) ⲏⲧⲁⲧⲏⲉⲓ ⲉ̀βⲟⲗ ⲉ̀βⲟⲡⲧ ⲏⲑⲉ ⲏⲟⲩⲥⲟⲟⲡⲉ T. :
 ὡς ἐπὶ λησὴν ἐξήλθετε . . . συλλαβεῖν με. Mar. 14, 48.
 ⲁⲡⲉⲣⲟⲩⲱⲱ ⲉ̀ⲕⲁⲓ ⲉ̀ⲓⲣⲓ ⲁⲡⲓⲁⲧⲁⲑⲟⲏ M. :
 οὐκ ἠβουλήθη συνίεναι τοῦ ἀγαθῶναι. Ps. 35, 4.
 ⲉ̀ⲥⲉⲃⲧⲱⲧ ⲏⲧⲉ ⲡⲉⲣⲑⲏⲧ ⲉ̀ⲣⲣⲉⲗⲡⲓⲥ ⲉ̀ⲡⲃⲟⲉⲓⲥ M. :
 ἐτοίμη ἡ καρδία αὐτοῦ ἐλπίζει ἐπὶ κύριον· Ps. 111, 7.
 ⲡⲁⲏⲟⲩⲥ ⲧⲁⲣ ⲉ̀ⲗⲓ ⲉ̀ⲣⲟⲩⲁ ⲓⲥⲭⲉ ⲉ̀ⲗⲱⲕⲣ B. :
 κρεῖσσον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι. 1 Cor. 7, 9.

ⲏ) ⲧⲉⲧⲏⲥⲟⲟⲧⲏ ⲏⲓⲓ ⲣⲉⲏⲓ T. :
 οἶδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι. Luc. 11, 13.
 ⲡⲱⲥ ⲉ̀ⲡⲁⲱⲭⲉⲙⲟⲙ ⲁⲙⲉⲡⲓⲣⲓⲧ M. :
 πῶς δύναται αγαπᾶν; 1 Ioh. 4, 20.

Ⲙⲧⲱ) ⲁⲡⲱⲣⲕ ⲉ̀ⲧⲁⲧⲉⲡ ⲙⲏⲗⲁⲁⲧ T. :
 ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς μηδενὸς γέυσασθαι,
 Act. 23, 14.
 ⲙⲁⲣⲉⲡⲟⲩⲃⲁⲗ ⲣⲕⲁⲕⲉ ⲉ̀ⲧⲁⲡⲁⲧ ⲉ̀βⲟⲗ T. :
 σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν,
 Ps. 68, 24.

3. Tam *Gerundium* quam *Participiale* quibusdam particulis exprimuntur, quarum usitatio est in dialecto thebana ⲣⲁⲓ, ex. gr. ⲣⲁⲓ ⲡⲧⲣⲁⲱⲱ : ἐν τῷ κεκραγῆναι με, Ps. 4, 4. ⲭⲓⲡⲓ vel ⲡⲭⲓⲡⲓ in memphitica, ex. gr. ⲉ̀ⲡⲭⲓⲡⲧⲟⲩⲱⲱⲡⲓ ⲉ̀ⲧⲟⲓ ⲏⲕⲟⲩⲧⲓ ⲑⲉⲡⲓ ⲧⲟⲩⲏⲡⲓ : ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῶ βραχεῖς, Ps. 104, 2. In baschmurica vero dialecto obtinet ⲏⲧⲉⲗⲉⲥⲧⲁⲁⲥ ⲭⲉ ⲟⲩⲃⲉⲣⲓ : ἐν τῷ λέγειν καινὴν, Hebr. 8, 13.

Annotatio.

„ Huc referas licet nomina actionis (sup. pag. 13.); etenim quotiescum-
„ que nomen affectum deprehenderis particula ⲄⲒⲛ T., ⲒⲒⲛ M. in con-
„ structione, sensum per *gerundivum*, aut *infinitivum* jure optimo resolves;
„ est namque hisce particulis solemne *actionis praesentiam* denotare. De lit-
„ tera porro Ⲅ nota *participii* sive *praesentis*, sive *praeter*. aut *futuri* (cf.
„ Peyron Lex. pag. 29.), quum de formatione *subjunctivi* modi jam egeri-
„ mus, circa eandem nihil attinet hic praecipere „.

A P P E N D I X

De Suffixis.

1. **P**ronomina simplicia nominibus, et verbis a fine accedentia *suffi-*
xa dicuntur (1); quae quidem respectu nominum vicem supplent articu-
li possessivi, ex. gr. ϩⲟⲓ T., ϩⲱⲓ M., λⲱⲓ B. *os meum*; in verbis au-
tem quartum exprimunt casum, ex. gr. ⲙⲉⲛⲣⲓⲧⲉⲓ *amans illum*. Nunc
quae ad usum *suffixorum* pertinent paucis complectemur.

2. Nomina in ⲧ desinentia suffixum primae pers. sing. Ⲓ non suscipiunt
(nisi accidat metathesis, qua de infra), sed aliud ⲧ, ut ⲧⲟⲧⲧ *manus*
mea, ϩⲁⲧⲧ *pes meus*.

3. Si radix Verbi consona terminetur adsciscit pariter ⲧ pro suffixo pri-
mae personae, ex. gr. ⲁⲧⲉⲓⲧⲉⲓ ⲉⲓⲩⲱⲓ ⲉⲧⲉⲓ ⲛⲉⲕⲧⲱⲟⲩ ⲉⲑⲟⲩⲁⲃ : ἡγα-
γόν με εἰς ὄρος ἁγίον σου. Ps. 42, 3.

4. *Suffixum* secundae pers. sing. fem. est Ⲅ praecedente ⲧ in dialecto the-
bana, et baschumurica; verum in memphitica est unicum ⲓ, ex. gr. ⲁⲓⲧⲁⲁⲧⲉ
ⲉⲣⲛⲟⲃⲛⲉⲃ ἡⲓⲩⲉⲑⲛⲟⲥ : δεδωκά σε εἰς ὄνειδος τοῖς ἔθνεσι, Ezech.
22, 4. ⲁⲧⲥⲁⲕⲓ ⲉⲑⲃⲛⲓ ⲓⲩⲁⲛⲉⲃⲛⲟⲩⲓ ⲉⲣⲧⲁⲓⲛⲟⲩⲧⲓ ⲓⲃⲁⲕⲓ ἡⲧⲉ ⲡⲓⲧⲓⲧⲓⲧⲓ
δεδοξασμένα ἰλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ θεοῦ. Ps. 86, 3.

5. Aliquando ⲧ epentheticum locum habet inter nomen vel radicem,
et suffixum *euphoniae* causa, ex. gr. ἡⲧⲁⲉⲓⲛⲧⲓ ⲉⲃⲟⲗⲉⲓⲛⲧⲓ ⲕⲛⲙⲉ : ἐξή-
γαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς αἰγύπτου, Act. 7, 40. pro ἡⲧⲁⲉⲓⲛⲧⲓ.

6. Dantur quaedam radices dissyllabae formae ⲙⲱⲣⲉⲙ (cap. I. §. II.

(1) Recole superius tradita de pronomibus simplicibus Cap. III. §. I. num. 5. et 8. Item §. II. num. 4.

126

num. 6. et 7.) in quibus propter suffixum vocalis postrema cum sequente consona transponuntur, correpta insuper priori vocali, ex. gr. ΠΕΤ-ΠΛΟΤΕΥ ΤΕΨΨΥΧΗ ἔταπρος ψη&σφμεε: ὅς γὰρ ἂν θείη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν. Luc. 9, 24. ἄπετεπορβεκ &ποπ (ab ωρεκ): ἡμεῖς σε οὐκ ἐβδελυξάμεθα. Gen. 26, 29. Constans est hujusmodi litterarum metathesis in ρητ̄ cor, fit namque ρτηι T., ρθηι M. cor meum: ρτηκ, ρθηκ cor tuum: ρτηη, ρθηη cor nostrum etc. Sicubi porro, facta metathesi, occurrat τ immediate praecedere ρ, illud in θ commutandum est memphitice; sic pro θωτεκ occidens est θοθε, ex. gr. τεπη&θοθεκ: ἀποκτενοῦμέν σε, Dan. 14, 29.

Quae adhuc praecipienda superessent, ea diligenti textuum lectione, usu atque Lexicis, praestantissimo Peyroniano praesertim, facilius addiscentur.

DE FRAGMENTO THEBANO HIC EDITO

MONITIO.

*C*ontigit, ante annum et amplius, ut Libellum papyraceum coptice scriptum ad me deferret honestus vir Silvester Guidius Romanus, qui illum ab Aegypto, sexies jam a se peragrata, et quo septimam nunc parat profectionem, attulerat. Hunc quum inspexissem comperi reliquias in eo contineri satis amplioris sylloges sententiarum seu ἀποφθίγματα thebana dialecto tetrastichis exaratae. Folia, ultra prius pene deperditum, numeravi undecim quae, prout utrinque scripta sunt, plagulas comprehendunt viginti duas longitudinis unciarum IX. et VII. latitudinis, characteribus accedentibus ad optimam formam, quorum typum exhibet tabula infra posita. Male illum quidem aetas multavit; etenim praeterquam mutilus est a principio et a fine, in medio quoque hiatus est non minimus, ita quidem ut sententiarum series a numerali nota XXI. ad LXXII. folia occupet sex; alia vero quinque folia sententias contineant a CLIII. ad CCXX. Titulus proinde in eo desideratur quemadmodum et subscriptio. Folia ipsa praeterea valde sunt detrita ut nulla fere offendatur plagula quae alterutro margine squalore non fuerit exesa. Nihilominus tanta est librorum hujusmodi papyro scriptorum inopia ut hic noster pene singularis sit habendus. De quo judicat Vir omnigena eruditione Clarissimus, copticarumque litterarum peritus quam qui maxime Aemilianus Sartius (cui etiam hoc nomine multum debeo quod mihi in eodem dijudicando praeluxerit) non post VII. vel VIII. seculum fuisse exaratum, tum quia litterarum lineamenta aetatem illam redoleant, tum quia maxime Papyri usus non antea in desuetudinem abierit quam subjugata sub Omaro Chalifa fuerit Aegyptus medio circiter seculo VII. Quum autem ejusdem apographon a me delineatum oculis subjecissem Eminentissimi Viri Aloisii Lambruschini Card. Bibliothec. S. R. E. qui eo tempore Camerarii quoque Dignitate fungeretur, is fragmentum plurimi faciendum probe intellexit; statimque coemi illud et in Vaticana Bibliotheca asservari mandavit. Neque interim mihi, qui de excerptis ex illo edendis in fine hujus grammaticae supplicaveram, abnuit, immo vero, pro sua in literis omne genus juvandis propensione atque studio, id gratum sibi fore significavit. Itaque tetrasticha ex eo nonnulla selegimus quae aut sa-

128

cili conjectura suppleri, aut restitui certe poterant, cujusmodi sunt praesertim illa quae sensu magis cohaerere videntur. Terna namque ibi plerumque, bina interdum et quaterna tetrasticha connectuntur, id quod laudatus deprehendit Sartius, ut unam orationis praeseferant seriem; et ea distributio in adjecta latina versione servata est a nobis; qui tenue istud thebanae dialectus specimen in eorum gratiam, qui aegyptiacam linguam addiscere cupiunt, exhibuimus tanquam voluntatis nostrae erga orientales litteras argumentum.

Α. ΠΑΙΝΑΨΥΠΤΕ ΔΑΝ ΤΕ
ΝΟΥ. ΑΛΛΑ ΜΟΥΝ Ν
ΚΕΚΟΥΙΨΝΑΨΥΠΤΕ
ΛΑ ΟΥΝ ΟΥΝ ΟΒΝ ΔΕΙ ΚΙΝ
ΔΥΝΟΣ ΖΥΠΤΕΙ ΖΩΒ ΝΙΜ

ΚΔ . ἀπὲρκοτκ εερποβε
 κε ἡπε πεθοοτ ἐπαί
 ψωπε ἄμοκ

XXI. (1) Cave pecces iterum ,
 ne pejus hoc tibi eveniat .

ΚΔ . πεπτακεγτοοτκ
 εδαυ ἀρκη ἡτ βεπη
 ζοκευ εβολ .

XXIV. Quidquid faciendum ar-
 ripueris , age illud , ut illi-
 co perficias .

ΚΕ
 πιστετε ἐπινοτε κε
 πετπανοτκ ετκπρο-
 ρει ἐροτκ ἀπ πατὰροκ .

XXV.
 fide Deo , quoniam faustus
 exitus , quem non praevides ,
 superveniet tibi .

ΚΕ . ολκ εβολ ἀπειρωβ
 κηδαατε ἄμοτκ ἀπ .

XXVI. Abstine a re quam non
 es consequuturus .

Λ . παί παψωπε ἀπ τε-
 νοτ . ἀλλὰ ἄμοτκ ἡ-
 κεκοτκ γηδωπε

XXX. XXXI. Hoc equidem non
 erit in praesens : sed expe-
 cta adhuc paullulum , et erit ;
 longum (namque) tempus
 discrimen adducit in quoli-
 bet negotio .

ΛΔ . οτνοτ ποβ παέτ κηπ-
 ατποσ εἰ πειρωβ ημε .

(1) Ioh. 5 , 14 . et hic fortasse unicus est locus conceptis verbis e Divinis LL. allegatus .
 47

ΛΒ. ουποτ ποβ ηκοπος -
παψωπε πακ
ατω κπαχι ηοτατοπ
ηρητη ητ παρησιαζειν
αμοκ ρη τρηνη απχοεις

ΛΓ. μοουε ρη τρηνη απχοεις
.
ητ ψε πακ ηοτηη
παπους

ΛΔ. απεθοοτ παψωπε
πακ ρα περιωβ παι
κοτλητ ταρ .

ΛΕ. παραιτετ απειρωβ
. . . ρπουρε ταρ αη

ΛϚ. κλη στυβοτλετε πακ
παραιτετ αμοοτ πετ-
ψοηπε ψοτειτ ατω
ροοτ βιατε .

Λζ. αρικοτκ ερ περιωβ
καπερ απατετ ρ πατ

Λη. απερκοτκ ερ περιωβ
ζε ηησοττωη αη ωσ-
περ απατετ ρ πατ .

Λθ. ηποττε πατηοοτ
πεψαγγελος ηη τμοειτ .

Π. απρσποτδαζε ροτε
πακαιοσ αη πε .

XXXII. XXXIII. XXXIV. Lon-
gum tempus tribulationis e-
veniet tibi , sed tu requiem
invenies in ea , si confisus
fueris in pace Domini : am-
bula in pace Domini
. ut
viam insistas bonam ; nequa-
quam malum eveniet tibi ;
nam per hanc rem salvus eris.

XXXV. XXXVI. Abjice nego-
tium neque
enim conducit ; etsi id tibi
(alii) suadeant , rejice illos,
vanum immo pessimum est
ipsorum consilium.

XXXVII. XXXVIII. Confer te
(libenter) ad opus quamvis
nondum innotescat ; verum
quum factu rectum non sit ,
ne revertaris ad opus veluti si
nondum illud noveris.

XXXIX. Deus mittet Angelum
suum qui dirigat in via.

XL. Ne festines quando tempus
nondum venit.

—
ΠΔ . ΠΕΠΤΑΚΤΑΞΟΥ ΜΑ-
ΤΕ ΜΜΟΥ.

—
XLI. Quod arripuisti id tene.

—
ΠΓ . ΜΑΤΩΥ ΤΑΧΙ ΖΕ
ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΩ ΕΥΟΤΕΙΤΕ.

—
XLIII. Celeriter dispone, quia
opportunitas jam praeterit.

—
ΠΔ . ΚΜΟΟΥΕ ΗΓΟΟΝ ΠΠΕΤ
ΠΑΤΑΞΟΥ

—
XLIV.XLV.XLVI.XLVII. Am-
bulas ubi est qui te appre-
hendet: accinge te (igitur).
hac zona adversus insidias,
ut salvus fias; si id facis,
mala supervenientia tibi non
experiris; (etenim). Deus
patrum nostrorum Abraham,
et Isaac, et Iacob deducet
te.

—
ΠΕ . ΔΞΟΥΚ ΕΒΟΛ ΗΤΕΜΡΡΕ
ΞΑ ΗΚΡΟΥ ΗΓΟΥΖΑΙ

—
ΠΣ . ΕΚΨΑΝ Ρ ΠΑΙ ΟΥΗ ΖΕΠ-
ΠΕΘΟΥ ΠΥΤΑΞΟΥ ΗΥ
ΟΟΥΠ ΜΜΟΥ ΔΠ

—
ΠΖ . ΠΠΟΥΤΕ ΗΠΕΠΕΙΟΥΤΕ
ΔΞΡΑΞΑΜ ΜΗ ΙΟΔΑΚ
ΜΗ ΙΑΚΩΒ ΠΑΧΙΜΟ-
ΕΙΤ ΠΑΚ .

—
Π . ΠΠΙΡΑΟΜΟΣ ΗΤΑΤΑ-
ΞΟΥ ΠΠΟΕΙΟ ΠΑΒΟΛ Ε-
ΒΟΛ ΜΟΠΟΝ ΠΙΟΤΕΤΕ
ΑΥΩ ΚΠΔΟΥΖΑΙ

—
L. LI. Tentationem quae ap-
prehendit te Dominus disper-
get: tantum confide et sal-
vus eris; Deus (enim) in-
spector est atque praeliabi-
tur

—
ΠΑ . ΠΠΟΥΤΕ ΠΕΤΜΟΥΠ
ΑΥΩ ΨΠΔΤΟΥΤΕΟΥΠ.

—
ΠΓ . ΠΙΟΤΙΟ ΕΤΞΑ ΠΚΞΗΠ
ΗΥΚΑΔΟ ΕΒΟΛ ΟΥΗΤΑΚ

—
LIII. Fidem, quae in corde tuo
est, ne projicias, in ea (enim)
*

ⲙⲓⲁⲧ ⲛⲟⲩⲃⲟⲛⲑⲟⲥ .

tibi est auxiliator.

ⲛⲬ . ⲙⲡⲣⲣⲟⲩⲧⲉ ϩⲏⲧⲫ ⲙⲡⲉⲓⲗⲱⲃ ⲉⲓⲥ ⲡⲉϥⲕⲁⲓⲣⲟⲥ ⲛⲁⲉⲓ ϩⲏ ⲟⲩⲥⲟⲟⲩⲧⲏ

LIV. LV. LVI. Ne timeas incipere negotium cum ejus oportunitas est, quia cum directione erit : Ne sequaris eos qui consilium tibi dant; neque (nimium) confidas in illis : (sed) spera in Deo, malum non eveniet tibi.

ⲛⲒ . ⲙⲡⲣⲟⲩⲗⲉⲕ ⲏⲥⲁ ⲏⲉⲧ ⲥⲧⲙⲃⲟⲩⲧⲉⲧⲉ ⲛⲁⲕ . ⲟⲩⲗⲉ ⲙⲡⲣ ⲡⲓⲥⲧⲉⲣⲉ ⲛⲁⲧ

ⲛⲒⲈ . ⲙⲁⲗⲉⲧⲏⲕ ⲉⲡⲏⲟⲩⲧⲉ ⲙⲓⲙⲏ ⲡⲉⲑⲟⲟⲩ ⲛⲁϥⲱⲡⲉ ⲡⲉ ⲙⲓⲟⲕ .

Ⲓ . ⲙⲡⲣⲉⲓⲧⲟⲟⲩⲧⲕ ⲉⲡⲉⲓⲗⲱⲃ ⲗⲉ ϥⲏⲁϥⲱⲡⲉ ⲟⲩⲗⲣⲟⲡ ⲁⲧⲱ ⲏⲥⲧⲙⲃⲟⲩⲗⲉ

LX. LXI. LXII. Operi quo scandalum et calamitas inerit ne manum admoveas : istud (potius) hilariter age; ego mittam Angelum meum ut te ducat atque semitas tuas dirigat ante conspectum tuum. (Tunc) famam tenebis bonam vel a longe; laetusque valde eris in hoc opere.

Ⲓⲁ . ⲁⲣⲓ ⲡⲁⲓ ϩⲏ ⲟⲩⲣⲁϥⲓ ⲧⲏⲁⲧⲏⲡⲟⲟⲩ ⲙⲡⲁⲁⲧⲧⲉⲗⲟⲥ ⲏⲉϥⲗⲓⲙⲟⲉⲓⲧⲕ ⲁⲧⲱ ⲏⲉϥⲥⲟⲟⲩⲧⲏ ⲛⲉⲕⲉⲓⲏ ⲙⲡⲉⲕⲁⲓⲧⲟ ⲉⲃⲟⲗ

ⲒⲂ . ⲏⲥⲟⲉⲓⲧ ⲉⲡⲁⲡⲟⲩⲧⲫ ⲉⲓⲉⲡⲁⲕ ⲙⲡⲟⲩⲧⲉ . ⲁⲧⲱ ⲉⲕⲉⲟⲩⲧⲏⲟⲩ ⲉⲙⲁⲧⲉ ϩⲓ ⲡⲉⲓⲗⲱⲃ ⲡⲁⲓ .

ⲒⲒ . ⲙⲡⲁⲧⲉ ⲡⲉ ⲟⲩⲟⲉⲓϥ ⲉⲓ ⲏⲡⲉⲕϥⲏⲉ ⲏⲥⲁ ⲡⲉⲓⲗⲱⲃ ⲡⲁⲓ . ⲉⲕϥⲁⲏⲣ ⲡⲁⲓ ⲗⲉ ⲕⲏⲁⲣⲟⲥ ⲙⲡⲉⲏⲧⲉϥ ⲣ ⲃⲟⲗ ⲉⲧⲡⲁϥ ⲁϥϩⲉ ⲉϩⲣⲁⲓ ⲉⲧϩⲓⲉⲓⲧ .

LXIII. Tempus nondum advenit : ne sollicitus sis circa negotium ; si autem id facis , ad instar illius ages , qui ut effugeret laqueum in foveam decidit.

ΞΔ . ετι κεκογι πε ηγ-
ματε υπετκωιπε
ησα ρωυ . . .

ΞΕ . ψπατ
πεκοτωυ ηρτηγ ρη
οτβειη ητθεοοτ ε-
πποττε εχα περρωβ

ΞΖ . ρηπομινε
προσ τετηοτ μηη-
σως ποτχατ παωω-
πε πακ ρη οτοτηοτ

ΞΖ . ρηπομινε επρο-
εις ηετοτσοκ .

ΞΘ . πεωαχε ημακ εγ
μοσθε ρ κρογ εροκ
ηπρτ . αλλα κερτηκ
ηπποττε χε ητογ πε
ρη τερηη σοττωη .

Ο . τετηοτ μοκρο ρη περ-
ρωβ πατ

ΟΔ . ηπροτα ρμεκ επερρωβ

ΟΒ . ηπρωκ εχακ ηδτ-
αακ ηοτπερδσμοσ
χε ηη ωβοη ημοκ .

ΡΝΕ : πεπταυσορεη πατ

LXIV. LXV. LXVI. LXVII.

Adhuc modicum est , ut ,
rem quam obtinere niteris ,
consequaris : in ipso (nam-
que) momento dabit . . .
desiderium tuum , ut tu des
in hac re gloriam Deo : ex-
specta (igitur) vel ad horam ,
post quam illico salus erit
tibi : Dominum exspecta ut
servet te .

LXIX. Ne misceas cum eo ser-
mōnes qui tecum insidiose
ambulat ; verum confide in
Deo , quia ipse rectus est
in via sua .

LXX. LXXI. LXXII. Nunc
dolares sunt in hoc negotio ,
relinque illud : Ne incites
adversus te ipsum tentatio-
nem ; non enim inest tibi
robur .

CLV. CLVI. CLVII. Quod a-

σπαζε εροϋ

ΡΗΕ . ρι εροκ ποτκοτι
ποτοειω

ΡΗΖ . πρωβ παοτωπε
εβολ τεποτ

ΡΞΔ . αρπιωετε απεκ-
ερητ ην τδαεϋ .

ΡΞΘ κτοκεβολ εβολεη
πειρωβ πατ

ΡΟ . εκωδερ πατ οταδκ
ποβ ησητ παωπε .

ΡΟΔ . τετποτ πρωβ απρκα
εβολ

ΡΟΕ . τετποτ ηρωκλαω-
πε αηηωε κηαχρο

ΡΟΕ . κμεταποτ πρωβ
ηπαωπε πακ .

ΡΟΖ . καρεκε ηπρωε
παρα πυτ

ΡΟΗ . πρωβ τοτσητ

missum fuit , hoc invenie-
tur : sustine te paullisper ,
(quoniam) rem tempus re-
velabit .

CLIV. Memento veti tui ut sol-
vas illud .

CLXIX. CLXX. Recede ab hoc
negotio ; (nam) si tu solus
illud agitas , multo tempo-
re opus erit .

CLXXIV. CLXXV. CLXXVI.

Opus in praesens ne dimit-
tas : conflictatio nunc erit ;
postea vinces ; (alioquin)
poenitens ; (illius) frustra-
beris negotium .

CLXXVII. CLXXVIII. Mode-
rate hominibus quum pla-
ceas , salva res est

Ρ'Η . πεπτάκρη τοοτκ
έροϋ πχοετς παϋ-
χοκϋ έβολ .

CXCVIII. Quidquid faciendum
: susceperis Dominus ad perfe-
: ctionem adducet.

CA . άμηψβοι ετρεψωπε

CCI. CCH. CCIII. Fieri non
potest : tu solus es qui per-
turbas teipsum , ante consi-
derationem illud suscipien-
do.

CB . ήτοκ ματδδκ ετ
κψτορτρ άμοκ

CG . άπατϋ ρ πατ ήρι
τοοτκ έροϋ .

CIΕ . ροτε πατδθον πα
ψωπε πακ

CCXV. CCXVI. CCXVII. Quan-
do bonum contigerit tibi ,
si multo tempore (non su-
perbe) illud sustinueris ,
tunc bonam famam conse-
queris.

CIΕ . επ ετρβαπεχειπ
ήροτο ήροετϋ

CIΖ . εκπα ετδοκιανσειπ .

Nonnulla sic emendanda:

Pag.	5.	lin.	5.	lege perfecta
			14.	diphthongo
			20.	terminos magis angustos
			28.	diphthongus , postpositiva
	15.		15.	irregularium
	20.		14.	affiguatur
	74.		13.	gignitur
	117.		25.	(radix prim. OTOZ sanus)

D. PASCHALIS MALIPIERO

CONGREGATIONIS CLERR. REGG. S. PAULI PRAEPOSITUS GENERALIS.

Quum Librum ; cui titulus : *Elementa Linguae Aegyptiacae vulgo Copticae* quae Auditoribus suis in patrio Athenaeo Pisano tradebat Hippolytus Rosellini LL. OO. Vet. Histor. et Archacologiae Professor a R. P. Don Aloisio Maria Ungarelli Assistente nostro latine versum et ampliatum duo Congregationis Nostrae eruditi Viri , quibus id commisimus , recognoverint , et in lucem edi posse probaverint , Nos ut typis mandetur , quantum in Nobis est , facultatem facimus. In quorum fidem , has fieri , sigilloque nostro muniri iussimus.

Datum Liburni ex Collegio S. Sebastiani Kal. Decembr.
Anno MDCCCXXXVII.

L. S.

Don Paschalis Malipiero Praep. Gen.

Don Angelus Danielli Pro-Cancellarius.

IMPRIMATUR

• Fr. D. Buttaoni O. P. S. P. Apost. Magister.

IMPRIMATUR

A. Piatti Patriarcha Antiochenus Vicesg.